

КАТИ РАЙКС ПЕПЕЛ ОТ КОСТИ

Част 10 от „Темперанс Бренан“

Превод от английски: Милена Радева, 2009

chitanka.info

На забележителните и жизнерадостни акадеци с големи сърца.

КПИЦ — Канадския полицейски информационен център

НЛСМ — Научната лаборатория по съдебна медицина

НИС — Национална информационна система

НКЦЗДЕ — Националния координационен център за защита на децата от експлоатация

ППК — Полицията на провинция Квебек

ПУМ — Полицейско управление на Монреал

1

Бебетата умират, възрастните изчезват. Възрастните умират, бебетата изчезват.

Бях още малка, когато ми се наложи да приема тези истини. Разбира се, имах някаква детска представа, че човешкият живот има край. Монахините в училище говореха за рай, за чистилице и ад. Знаех, че по-възрастните от мен ще „починат“. Родителите ми използваха тази дума и така заобикаляха темата. Хората почиваха. Господ ги прибираше при себе си. Почиваха в мир. Така по свой изкривен начин приемах, че животът на земята е преходен. Въпреки това тежко понесох смъртта на баща си и на по-малкото си братче.

А изчезването на Еванджелин Ландри си беше загадка.

Обаче започвам да избързвам.

Ето какво се случи.

Когато бях малка, живеехме в южната част на Чикаго, далече от центъра, в един не особено изискан квартал, наречен Бевърли. След големия пожар през 1871 година тук се оформила вилната зона на градския елит — обширни морави, огромни брястове и ирландски католически родове, чиито фамилни истории бяха по-стари и от брястовете. Тогава кварталът изглеждал леко запуснат, но по-късно ситуацията значително се подобрила и там се заселили хората, родени след войната. Те искали да живеят сред зеленина, но едновременно с това да бъдат и достатъчно близо до околоръстното шосе.

Нашата къща, която някога е била ферма, беше най-старата в махалата. Беше бяла, със зелени капаци на прозорците и отвсякъде заобиколена от веранда. Имаше помпа за вода в задния двор и гараж, в който някога са живеели конете и кравите.

Спомням си колко щастлива бях по онова време там. Когато беше студено, заедно със съседските деца карахме кънки на пързалката. Тя се получаваше, като залеехме с вода земята. Татко ми помагаше да запазя равновесие върху острите ръбове на кънките и да почистя дрехите си всеки път, когато се озовавах на земята. През лятото

ритахме топка на улицата, играехме на гоненица или на стражари и апаша. Заедно със сестра ми Хари ловяхме светулки и ги затваряхме в буркани, в чиито капачки предварително бяхме пробили дупчици.

През дългите зими, така типични за Средния Запад, в хола ни, пълен с овехтели мебели и всякакви предмети, се събираха безбройните лели и чичовци от семейство Бренан, за да играят карти. Ритуалът беше винаги един и същ. След вечеря мама изваждаше малките масички от килера, избърсваше праха от тях и ги разгъваше. Хари застилаше белите ленени покривки, а аз подреждах колодите карти, салфетките и купичките с фъстъци.

Когато настъпеше пролетта, вместо да седят около масичките за карти и да играят канаста и бридж, възрастните излизаха на верандата, настаняваха се в люлеещите столове и разговаряха — за комисията „Уорън“, която разследваше убийството на президента Кенеди, за залива Тонкин, откъдето бе започнала Виетнамската войната, за Хрущов, съветският министър-председател, за Косигин... Не че тези теми ме вълнуваха особено. Фактът, че хората, чието ДНК носех и аз, се събираха заедно, ми създаваше усещане за благоденствие, също като подрънкването на монетите в касичката върху тоалетката в спалнята ми. Светът беше предсказуемо място, населено с роднини, учители и хлапета като мен, от семейства, подобни на моето. Животът се свеждаше до училището „Сейнт Маргарет“, скаутската организация, неделната литургия и излетите през лятото.

Тогава умря Кевин. Бях шестгодишна и имах чувството, че вселената около мен се разпада и се изпълва с несигурност и съмнения. В представите ми светът беше подреден така, че смъртта застига възрастните — бабите с изпъкнали сини вени и изтъняла прозрачна кожа. А не бебетата с дебели розови бузки.

Почти не си спомням болестта на Кевин. Още по-малко помня погребението. В черквата Хари се въртеше непрекъснато на мястото си до мен. Върху черната ми лачена обувка имаше петно. От какво? Струваше ми се важно да знам от какво е. Бях вперила поглед в изцапаното място и исках да откъсна очи от всичко, което ставаше около мен.

Семейството, разбира се, се събра. Гласовете на всички бяха приглушени, а лицата им безизразни. Дойдоха роднините на мама от Северна Каролина. Съседи. Хора от нашата енория. Колеги от

юридическата фирма на татко. Непознати. Галеха ме по главата и мърмореха нещо за небеса и ангели.

Къщата се изпълни с ястия и сладкиши, увити във фолио и найлон. Обожавах сандвичи с изрязана коричка (като изключим тези с риба тон или яйчена салата между филийките — струваха ми се твърде упадъчни и лекомислено разточителни), но не и в онзи ден. Оттогава не мога да ги понасям. Странно как ни въздействат някои неща.

Смъртта на Кевин промени не само отношението ми към сандвичите. Всичко, върху което беше изграден животът ми, бе станало различно. Погледът на майка ми, винаги мил и често весел, вече не беше същият. Очите ѝ бяха хлътнали, а под тях имаше дълбоки сенки. Детският ми разум не можеше да разбере какво се крие зад този поглед. Можех само да усетя тъгата. Години по-късно видях снимката на една жена от Косово, синът и съпругът на която лежаха в набързосковани ковчези. Някакъв спомен проблесна в съзнанието ми. Дали не я познавах? Невъзможно. Тогава осъзнах за какво става въпрос. В погледа ѝ също се четяха поражение и безнадеждност, които бях виждала в очите на мама.

Не само външният вид на мама се промени. Вече не пиеха заедно с татко коктейли преди вечеря, не се застояваха на масата, за да си приказват, докато си пият кафето. Не гледаха телевизия, след като чиниите от вечеря бяха измити, а ние с Хари — готови за лягане. Преди с удоволствие гледаха комедийни представления и се споглеждаха, когато някой от комиците направеше нещо особено смешно. Татко хващаше мама за ръка и двамата се смееха.

Когато левкемията победи Кевин, смехът напусна нашата къща.

Същото направи и баща ми. Той не потъна в безмълвно самосъжаление като мама. Майкъл Терънс Бренан — юрист, ценител на красотата и непоправим бонвиван, потъна направо в бутилката хубаво ирландско уиски. Всъщност бутилките бяха много.

В началото не забелязвах отсъствието на татко. Също като болка, която постоянно се усилва и не можеш да определиш точно кога е започнала, един ден осъзнах, че той доста често отсъства. Все по-често вечеряхме без него. Все по-късно и по-късно се прибираще вечер, докато накрая почти не усещахме присъствието му. Понякога през

нощта чувах несигурните му стъпки по стълбите и затръшването на някоя врата, а после — пускането на водата в тоалетната. След това настъпваше тишина. Или дочувах приглушени гласове от спалнята на родителите ми. Долавяха се обвинения и негодувание.

И до днес ме побиват тръпки, когато телефонът иззвъни след полунощ. Може би лесно се поддавам на паника. Или просто гледам реално на нещата. Житейският ми опит подсказва, че тези обаждания никога не носят добри новини. Станала е катастрофа. Някой е бил арестуван. Имало е сбиване.

Бяха минали осемнайсет месеца от смъртта на Кевин, когато телефонът до леглото на мама иззвъня. Тогава телефоните звъняха пронизително, а не изпълняваха разни полифонични мелодийки. Събудих се още при първия звън. Чух втория. И малко от третия. Последва някакъв приглушен звук, нещо средно между вик и стон, а после слушалката се удари в нещо дървено. Изплаших се. Дръпнах завивката до очите си. Никой не се приближи до леглото ми.

На следващия ден мама каза, че е станала катастрофа. Колата на татко излязла от пътя. Не спомена и дума за доклада на полицията, нито за това какво е било нивото на алкохол в кръвта му. Сама дочух тези подробности. На седемгодишна възраст децата имат навика да подслушват.

Спомням си погребението на татко дори още по-смъртно от погребението на Кевин. Бронзов ковчег с бели цветя върху него. Безкрайни надгробни слова. Тих плач. Мама, подкрепяна от две лели. Искрящозелена трева в гробището.

Този път роднините на мама бяха още повече. Семейство Дийси, семейство Лий. Братовчеди, чиито имена не помня. Подслушвах, без да ме забележат, и разбрах части от плана им. Мама трябваше да се прибере при семейството си заедно с децата.

Лятото след смъртта на татко беше едно от най-горещите в историята на щата Илинойс. Седмици наред температурата се задържаше над трийсет градуса. Въпреки че в прогнозата за времето непрекъснато говореха за разхлаждащия ефект на езерото Мичиган, нашата къща беше твърде далече от водата. Между нас и езерото имаше прекалено много сгради и прекалено много цимент.

Разхлаждащият бриз не стигаше до нас. Ние в Бевърли включвахме вентилаторите, отваряхме прозорците и се потяхме. С Хари спяхме на съгъваеми легла на верандата.

През целия юни и в началото на юли баба Лий провеждаше телефонната кампания „Върни се у дома, на Юг“. Роднините ни от страна на татко продължаваха да пристигат вкъщи, но сега го правеха поединично или по двама. По ризите на мъжете се очертаваха тъмни петна от пот, а роклите на жените бяха провиснали и отпуснати. Разговорите се провеждаха много внимателно. Мама беше нервна и винаги готова да се разплаче. Лелите и чичовците я потупваха по ръката: „Направи това, което е най-добре за теб и за момичетата, Дейзи“.

С детската си интуиция усещах някакво странно безпокойство при тези семейни събирания и нарастващо нетърпение, породено от тъжните събития в живота ни. Посещенията се бяха превърнали в бдения, изпълнени с неудобство, но абсолютно задължителни, защото Майкъл Терънс беше от рода им и проблемът с вдовицата и децата трябваше да бъде разрешен по подобаващ начин.

Смъртта внесе промени и в моето социално обкръжение. Децата, които бях познавала през целия си живот, сега ме отбягваха. Когато случайно се срещнехме, те забиваха погледи в земята. Неудобно ли се чувстваха? Объркани ли бяха? Или се страхуваха, че могат да се заразят? Повечето просто стояха настрана.

Мама не ни беше записала да ходим на излети, така че с Хари прекарвахме дългите горещи дни сами. Четях на сестра си приказки. Играехме на различни игри, разигравахме куклен театър или отивахме до Ълсуърт, за да си купим комикси и кока-кола.

През тези дни върху нощното шкафче на мама се оформи цяла аптека. Когато беше на долния етаж, внимателно разглеждах шишенцата с бели капачки и прецизно изписани етикети. Разклащах ги. Взирах се през жълтата или кафеникавата пластмаса. Видът на миниатюрните капсули предизвикваше особен трепет в гърдите ми.

В средата на юли мама взе решение. Или може би баба Лий го направи вместо нея. Чух, когато мама съобщи новината на братята и сестрите на татко. Те я потупаха по ръката. „Може би така е най-добре“ — казаха те, а гласовете им звучаха... как? Облекчено? Какво разбира едно седемгодишно момиченце от нюанси в интонацията?

Баба пристигна в деня, в който в двора ни поставиха табела. В калейдоскопа от спомени, които се въртят в главата ми, виждам как слиза от таксито — възрастна жена, слаба като плашило, с изпъкнали кокалчета на ръцете и кожа, суха като на гущер. През онова лято беше на петдесет и шест години.

След седмица вече бяхме натъпкани в крайслера, който татко беше купил, преди да стане ясна диагнозата на Кевин. Баба караше колата. Мама седеше до нея. Ние с Хари бяхме отзад, а разделителната линия от пастели и играчки очертаваше териториалните ни граници.

След два дни пристигнахме в къщата на баба в Шарлот. Двете с Хари бяхме настанени в спалнята на горния етаж. Стените бяха облепени с тапети на зелени райета. Дрешникът миришеше на нафталин и лавандула. Двете с Хари наблюдавахме мама, докато закачаше роклите ни на закачалки. Зимни рокли за ходене на празненства и на черква.

— Колко дълго ще останем, мамо?

— Ще видим. — Закачалките потракваха.

— Тук ли ще ходим на училище?

— Ще видим.

На следващата сутрин на закуска баба попита дали бихме искали да прекараме остатъка от лятото край океана. Хари и аз вдигнахме поглед от купичките си с корнфлейкс и се вторачихме в нея. Стояхме като ударени от гръм, не можехме да повярваме колко бързо се променя животът ни.

— Разбира се, че искате — отговори тя.

„От къде на къде знаеш какво бих искала да направя и какво не? — помислих си аз. — Ти не си на мое място.“ Разбира се, баба беше права. Обикновено така ставаше. Но не това беше най-важното. Още едно решение беше взето и аз бях безсилна да го променя.

Два дни след пристигането ни в Шарлот нашата малка компания отново се настани в крайслера. Баба караше, мама спеше. Събуждаше се само когато свистенето на гумите подсказваше, че пресичаме някоя пешеходна пътека.

Тя надигна главата си от облегалката. Не се обърна към нас. Не се засмя и не изрече напевно „Поулиз Айлънд, ето ни, идваме!“, както правеше в отминалите, по-щастливи времена. Просто се отпусна назад.

Баба потупа мама по ръката, абсолютно същият жест като на роднините ни от семейство Бренан.

— Всичко ще бъде наред. — Гласът ѝ беше нежен, говореше провлачено, съвсем като дъщеря си. — Вярвай ми, Дейзи, всичко ще бъде наред.

И след като срещнах Еванджелин Ландри за мен всичко беше наистина наред.

Така беше и в следващите четири години. Докато Еванджелин изчезна.

2

Родена съм през юли. За едно хлапе това е и добро, и лошо.

Тъй като прекарвах всички лета в Поулиз Айлънд, във вилата на семейство Лий, обикновено празнувахме рождения ми ден с ходене на пикник, а след това — с разходка в лунапарка „Веселият Делфин“, който се намираше на крайбрежната улица на Мъртъл Бийч. Обичах да ходя в увеселителния парк. Особено удоволствие ми доставяше влакчето. Стисках дръжките, докато кокалчетата на ръцете ми побелееха. Влакчето се движеше нагоре-надолу, наляво и надясно по тесните релси, сърцето ми блъскаше силно, а току-що изяденият захарен памук се връщаше обратно в гърлото ми.

Беше чудесно. Но никога не успях да почерпя съучениците си в училище.

През лятото след смъртта на татко навърших осем години. Мама ми подари розова кутия за бижута, която освен това свиреше и от нея изскачаше балерина. Хари нарисува с пастели семеен портрет, две големи и две малки фигури, приличащи на клечки. Пръстите им бяха разперени, сякаш бяха хванати за ръце, но никой не се усмихваше. Баба ми подари книгата „Ан от фермата Грийн Гейбълс“.

Въпреки че баба приготви за традиционния пикник обичайния какаов сладкиш, пържено пиле, варени скариди, картофена салата, фаршировани яйца и бисквити, тази година следобедното посещение на увеселителния парк беше отменено. Хари слънчаса, а мама получи мигрена, така че останах сама на плажа и се зачетох в приключенията на Ан с Марила и Матю.

В началото не я забелязах. Тя сякаш се сливаше с белия шум на прибой и птиците, но когато вдигнах поглед, стоеше на по-малко от два метра от мен, сложила тънките си ръце на кръста.

Огледахме се преценяващо, без да продумахме. По ръста ѝ предположих, че е година-две по-голяма от мен, въпреки че талията ѝ бе по детски неоформена и нищо не надигаше отпред избелелия ѝ бански.

Посочи с пръст книгата ми и заговори първа:

— Ходила съм там.

— Не си — възразих аз.

— Виждала съм английската кралица.

Вятърът развяваше тъмната ѝ разрошена коса, повдигаше и спускаше кичури, сякаш беше купувач, който се чуди коя панделка да си купи.

— Не си — повторих и веднага се почувствах глупаво. — Кралицата живее на едно място, наречено Лондон.

Момичето отметна къдриците от очите си.

— Бях там. Grandpere^[1] ме вдигна, за да мога да виждам.

Говореше английски с непознат акцент, не беше типичният за Средния Запад носов изговор, нито удължаването на гласните, характерно за Югоизточното крайбрежие. Поколебах се, не бях сигурна.

— Как изглеждаше?

— Носеше ръкавици и светлолилава шапка.

— Къде беше това? — попитах скептично.

— В Тракади.

В ушите ми на осемгодишно момиченце, гърленото „R“ прозвуча чуждоземно и вълнуващо.

— Къде е това?

— En Acadie.^[2]

— Никога не съм го чувала.

— „Това е вековна гора. Шепот на борове и ели“.

Примижах, не знаех какво да кажа.

— Това е стихотворение — поясни тя.

— Ходила съм в художествената галерия в Чикаго — отвърнах аз, усещайки, че трябва да спомена нещо също толкова интелектуално, колкото поезията. — Там има много известни картини, като тези на хората в парка, нарисувани с точки.

— Живея при леля и чичо — съобщи момичето.

— Аз съм на гости на баба — не споменах Хари и мама.

Нито Кевин. Нито татко.

Някой беше хвърлил фризби, което падна в пространството между момичето и океана. Видях как едно момче се наведе, взе го и го хвърли отново.

— Не можеш наистина да отидеш в „Грийн Гейбълс“ — отбелязах аз.

— Напротив, можеш.

— Но то не е истинско.

— Истинско е. — Момичето ровеше пясъка с големия пръст на крака си.

— Днес имам рожден ден — съобщих го, защото не се сещах какво друго мога да кажа.

— Bonne fete.^[3]

— Това на италиански ли е?

— На френски.

В училището ми в Бевърли се преподаваше френски — предмет, въведен от сестра Мари Патрик, гореща почитателка на този език. Въпреки че познанията ми се свеждаха до малко повече от bonjour^[4], усещах, че езикът, който ми говори момичето, въобще не звучи като този на учителката ми от първи и втори клас.

Самота ли беше това? Проява на любопитство? Или може би бях готова да слушам всичко, което ме откъсваше от голямата мрачна къща на баба? Кой би могъл да каже? Хванах се на играта.

— Принцът беше ли с нея?

Момичето кимна.

— Как изглежда онова място... Тракади?

Прозвуча като „Трак-а-дей“.

Тя сви рамене.

— Un beau petit village. Хубаво малко градче.

— Аз съм Темперанс Бренан. Викай ми Темпи.

— Еванджелин Ландри.

— Аз съм на осем.

— А аз на десет.

— Искаш ли да ти покажа подаръците си?

— Харесва ми книгата.

Настаних се обратно на стола си. Еванджелин седна на пясъка до мен и скръсти крака. В следващия един час разговаряхме за Ан и онази известна ферма на остров Принц Едуард.

Така започна приятелството ни.

В следващите четирийсет и осем часа след рождения ми ден се разрази буря. През деня небето беше или тъмносиво, или зеленикавосиво на цвят. Поривите на вятъра носеха дъжда и той се лееше по прозорците на бабината къща.

В промеждутъците, когато не валеше, молах да ме пуснат да отида на плажа. Баба отказа. Страхуваше се да не ме повлече някоя от вълните, които се разбиваха на пясъка. Бях много разочарована. Стоях вътре и наблюдавах през прозореца дали няма да успее да зърна Еванджелин Ландри.

Най-накрая по небето се появиха сини петна и с мъка избутах облаците. Тревите по брега и дъсчените пътеки през дюните започнаха отново да хвърлят сенки. Птиците възобновиха беседите си. Температурата се повиши, влажността също, но за разлика от дъжда тя нямаше да отmine.

Въпреки слънчевото време дните минаваха, а от приятелката ми нямаше и следа.

Карах колелото си, когато я забелязах да върви по Мъртър Авеню. Смучеше близалка, а главата ѝ беше издадена напред като на костенурка. Носеше джапанки и избеляла от пране фланелка на Бийч Бойс.

Спря, когато се озовах до нея.

— Здравсти — започнах аз, свалих крак от педала и стъпих на тротоара.

— Здравей — отвърна тя.

— Не съм те виждала наоколо.

— Трябваше да работя — заяви тя и обърса лепкавите си червени пръсти в късите си панталонки.

— Ти работиш?

Изпитах страхопочитание, че на едно хлапе са му позволили да върши нещо, което само възрастните могат да правят.

— Чичо ми излиза да лови риба при Мърел Инлет. Понякога му помагам на лодката.

— Чудесно.

Представих си героите от сериала Гилиган, Джинджър и Скипър.

— Пфу... — изсумтя. — Чистя вътрешностите на рибата.

Тръгнахме заедно, аз бутах колелото.

— Понякога трябва да се грижа за по-малката си сестра — заявих аз. Стремях се да постигна усещане за равнопоставеност. — Тя е на пет.

Еванджелин се обърна към мен:

— Имаш ли брат?

— Не. — Лицето ми пламна.

— И аз нямам. Сестра ми, Обелин, е на две.

— Значи понякога ти се налага да чистиш малко риба. Въпреки това е чудесно да прекарваш лятото тук, край океана. Сигурно там, където живееш, е съвсем различно?

Нещо проблесна в погледа на Еванджелин, но изчезна, преди да успея да го уловя.

— Мама е там. Уволниха я от болницата и сега работи на две места. Иска двете с Обелин да научим английски добре, затова ни води тук. *C'est bon.*^[5] Леля Юфем и чичо Фидел са мили хора.

— Разкажи ми за тази вековна гора — опитах се да отклоня разговора ни от семейните въпроси.

Еванджелин се загледа в една отминаваща кола и после се обърна към мен:

— Акадия е най-прекрасното място на земята.

Изглежда, наистина беше така.

През цялото лято Еванджелин ми разказваше истории за дома си в Ню Бранзуик. Разбира се, бях чувала за Канада, но детското ми въображение не можеше да си представи друго, освен иглута и полицаи в техните униформи. Или шейни, теглени от кучета, които преминават покрай стада северни елени и бели мечки, или тюлени върху плаващи ледени блокове. Еванджелин ми разказваше за гъсти гори, отвесни крайбрежни скали и места със странни имена като Мирамиши, Кучибугуак и Бактуш.

Разказваше ми също така за историята на Акадия и за изгонването на предците ѝ от родните им места. Слушах я отново и отново и постоянно задавах въпроси. Бях изумена. Дълбоко възмутена от трагедията, разиграла се в Северна Америка, която нейният народ наричаше *le Grand Derangement*^[6] — прогонването на френските жители на Акадия в изгнание по заповед на Британските власти и отнемането на земите и правата им.

За първи път тя ми показва какво е това поезия. Това лято успяхме да се преборим с епичните творби на Лонгфелоу, откъдето произхождаше и името ѝ — Еванджелин. Стихосбирката беше на френски, нейният майчин език. Четеше ми и ми превеждаше, доколкото можеше.

Въпреки че едва разбирах стиховете, историята, която ми разказваше, ми приличаше на магия. В детското ни съзнание се появяваше образът на млекарката от Акадия, далече от родното ѝ място в Нова Скотия. Правехме си костюми и разигравахме историята на този прогонен от земите си народ и на нещастните влюбени.

Еванджелин възнамеряваше един ден да стане поетеса. Знаеше наизуст любимите си стихове, повечето на френски, а някои на английски. Едуард Блейк, Елизабет Барет Браунинг, роденият в Ню Бранзуик поет Блис Карман. Аз я слушах. После заедно пишехме нескопосани стихове.

Предпочитах истории със сюжет. Въпреки че трудно се справяше с английския, Еванджелин се опита да прочете любимите ми автори: Ана Сеуел, Каролин Кийн, К. С. Луис. И до безкрай обсъждахме Ан Шърли и си представяхме какъв е бил животът ѝ във фермата „Грийн Гейбълс“.

В онези дни си мечтаех да стана ветеринарен лекар. По моя инициатива водихме дневници, в които описвахме белите чапли от блатата и пеликаните, които се виеха високо над главите ни, носещи се по течението от вятъра. Изграждахме стени около гнездата на костенурките, за да ги предпазим. Ловяхме жаби и змии с мрежи, закачени на дълги прътове.

Понякога организирахме изискани събирания на чай за Хари и Обелин. Къдрехме косите им. Обличахме ги като кукли.

Леля Юфеми ни готвеше *routine rapee*, *fricot au poulet* или *tourtiere*.^[7]

Все още я виждам как е завързала престилката с къдрички и ни разправя на развален английски истории за хората от Акадия. Истории, които беше научила от баща си, а той — от своя. Хиляда седемстотин петдесет и пета година. Десет хиляди прогонени от домовете си!

— Къде са отишли? — питаше Хари.

— Европа. Карибите. Америка. Наричат кейджунци онези, които са се заселили в Луизиана.

— Как е възможно да се случват такива неща? — питах аз.

— Англичаните искаха фермите ни и напоителните ни канали. Имаха пушки.

— Но нали жителите на Акадия се върнали обратно?

— Само някои.

През онова първо лято Еванджелин пося в душата ми страстта към новините, която не ме е напуснала и досега. Може би защото живееше в толкова отдалечен край на планетата. Може би защото искаше да упражнява английския си. Може би просто защото си беше такава. Жаждата ѝ за нови познания беше неутолима.

Радио. Телевизия. Вестници. Поглъщахме ги и се стараехме да ги разберем според нашите доста ограничени възможности. Вечерно време сядяхме на тяхната или на нашата веранда. Зелените бръмбари се блъскаха в мрежите на прозорците, а от транзистора се лееше музика — Манкиз, „Бийтълс“, Уилсън Пикет, „Айли Брадърс“. Разговаряхме за мъжа с пушка от кулата в Тексас, за смъртта на космонавтите, за бореца за права на чернокожите Стоукли Кармайкъл и групата студенти, която ръководеше.

На осемгодишна възраст смятах, че Еванджелин Ландри е най-умното и странно създание, което някога ще познавам. Беше красива, тъмнокоса и малко приличаше на циганка. Говореше чужд език и знаеше стихотворения и песни, които никога не бях чувала. Обаче дори тогава, въпреки че си споделяхме тайните, долавях известна съдържаност в новата ми приятелка, някаква мистериозност. И още нещо. Спотаена тъга, за която не говореше и чиято причина не знаех.

Горещите задушни дни се нижеха един след друг, докато ние проучвахме малкия остров, на който се намирахме. Аз ѝ показвах места, които познавах от предишните ми посещения при баба. Заедно с Еванджелин откривахме нови.

Както неизбежно се случва, малко по малко болката ми започна да намалява. В мислите ми се появяваха нови неща. Приятни неща.

После дойде август и стана време да си тръгваме.

Мама никога не се върна да живее в Чикаго. Животът ми започна да се подрежда удобно в Шарлот. Заобичах старата къща на баба в Дилуърт, мириса на растението орлови нокти, който се носеше откъм

оградата в задния двор, и сенчестия тунел от надвисналите дъбове по нашата улица.

Разбира се, имах и други приятелки, но нито една не беше толкова екзотична, нито ми беше толкова близка по душа. Нямаше друга, която да пише стихове, да знае френски и да е виждала „Грийн Гейбълс“ и английската кралица.

Докато бяхме разделени, с Еванджелин си пишехме писма, в които споделяхме новини от живота си през зимата, стиховете си, детските си впечатления от случващото се по света. Биафра. Защо другите държави не хранят тези хора? Май Лай. Американците наистина ли са избили невинни жени и деца? Чапакуидик. Известните хора също ли имат проблеми? Разсъждавахме върху това дали Джефри Макдоналд е виновен или невинен. Може ли човек да бъде толкова лош, че да убие собствените си деца? Злото Чарли Менсън. Дали той не е дяволът? Брояхме дните до идването на лятото и ги отбелязвахме в календара.

Учебната година в Шарлот завършваше по-рано, отколкото в Гракади, така че аз първа пристигах в Поулиз Айлънд. Седмица покъсно ръждясалият форд на мадам Ландри се задаваше по пътя. Лорет прекарваше една седмица в малката къща край мочурището при сестра си и зет си, после се връщаше, за да се захване отново с работата си във фабриката за консервиране на омари и в туристическия мотел. През август отново изминаваше същия дълъг път.

В периода между двете пътувания Еванджелин, Обелин, Хари и аз преживяхме нашите летни приключения. Четяхме, пишехме, разговаряхме и проучвахме нови места. Събирахме мидени черупки. Научих доста неща за професията на рибаря. Дори започнах да говоря на развален френски.

Нашето пето лято започна като предишните четири. До двайсет и шести юли.

Психолозите казват, че някои дати остават завинаги запечатани в съзнанието ти. Седми декември 1941 година. Нападението на японците над Пърл Харбър. Двайсет и втори ноември 1963 година. Убийството на президента Кенеди. Единайсети септември 2001 година. Световният търговски център в пламъци.

В моя списък е включен и денят, в който Еванджелин изчезна.

Беше четвъртък. Сестрите Ландри бяха на острова от шест седмици и трябваше да останат още четири. С Еванджелин бяхме планирали да отидем да ловим раци рано сутринта. Откъслечно си спомням другите подробности.

Въртях педалите през мъгливата ранна утрин, мрежата за раци беше закрепена на дръжките на колелото. В отсрещната лента премина кола. Видях силуета на мъж зад волана. Чичо Фидел? Обърнах се и хвърлих бърз поглед назад. Още един силует на задната седалка.

Последва почукването на камъчетата, които хвърлих по мрежата на прозореца на стаята на Еванджелин. Лицето на леля Юфемии през едва откритата врата. Косата ѝ, хваната с фиби. Зачервените очи и побелелите устни.

— Отидоха си. Не трябва да идваш повече тук.

— Къде отидоха, ma tante^[8]?

— Върви си. Забрави всичко.

— Но защо?

— Сега те са опасни.

Подкарах бързо колелото си. Сълзите се стичаха по бузите ми. Бях видяла как една кола изчезна в мъглата по пътя. Заминала? Без предупреждение? Без да се сбогува? Без да каже: „Ще ти пиша“? Не идвай тук? Забрави?

Приятелката ми и сестра ѝ никога вече не дойдоха в Поулиз.

Въпреки че много пъти ходих до малката къща край мочурището и молех за информация, винаги бях отблъсквана. Леля Юфемии и чичо Фидел никога не разговаряха с мен. Повтаряха непрекъснато:

— Върви си. Няма ги тук.

Пиших писмо след писмо. Някои се връщаха обратно, други не, но никога не получих отговор от Еванджелин. Попитах баба какво бих могла да направя.

— Нищо — отвърна тя. — Някои събития променят живота на човек. Спомни си, че и ти напусна Чикаго.

Бях объркана. Заклех се, че ще я намеря. Казвах си, че детективката Нанси Дрю може да го направи. И се постарях, доколкото бяха възможностите на дванайсетгодишно момиче по онова време, без мобилен телефон и без интернет. До края на лятото, а и през

следващото, двете с Хари шпионирахме леля Юфеми и чичо Фидел. Не открихме нищо.

Върнахме се в Шарлот и продължихме да търсим. Въпреки че в библиотеките около нас нямаше телефонен указател на Ню Бранзуик, Канада, успяхме да намерим кода на Тракади-Шийла. В областта живееха много семейства на име Ландри и операторът не можеше да ни помогне, освен ако не знаехме първото име.

Лорет.

Нямаше такава в указателя, но имаше трийсет и две Л. Ландри.

Нито Хари, нито аз си спомняхме Еванджелин да е споменавала името на баща си.

Сега го осъзнах. Въпреки че през дългите дни и нощи с Еванджелин бяхме разговаряли за момчета, секс, Лонгфелоу, „Грийн Гейбълс“, Виетнам, по някакво мълчаливо съгласие никога не бяхме навлезли в темата за бащите.

С Хари позвънихме от уличен телефон на всички Л. Ландри и Тракади — използвахме монети от касичките си. По-късно звъняхме и в градовете наоколо. Никой не познаваше Еванджелин и семейството ѝ. Или поне така казваха.

На сестра ми ѝ омръзна и престана да се прави на детектив много преди мен. Еванджелин беше моя приятелка, пет години по-голяма от Хари. А Обелин беше прекалено малка, наполовина на годините на Хари.

В края на краищата и аз изоставих издирването. Но никога не спрях да се чудя. Къде? Защо? Как може едно четиринайсетгодишно момиче да бъде заплаха? В крайна сметка започнах да се съмнявам дали правилно си спомням думите на леля Юфеми. Наистина ли каза „опасни“?

Изчезването на Еванджелин остави в мен голяма празнина, но когато постъпих в гимназията, спомените и скръбта изчезнаха.

Кевин. Татко. Еванджелин. Болката от тези три тежки загуби отзвуча, притъпена от отминалото време и изместена от ежедневните грижи.

Но от време на време тя се появява отново. Спомените се надигат и ме атакуват от засада.

---

[1] Дядо (фр.). — Б.пр. ↑

[2] В Акадия. — Става дума за поемата на Хенри Лонгфелоу „Еванджелин, приказка за Акадия“, публикувана за пръв път през 1847. — Б.пр. ↑

[3] Честит празник (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Добър ден (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Това е добре (фр.). — Б.пр. ↑

[6] Голямото преселение, изселване (фр.). — Б.пр. ↑

[7] Типични за Акадия ястия: routine гарее — картофени кнедли със сланина; fricot au poulet — ястие с птиче месо; tourtiere — празнична баница с месо. — Б.пр. ↑

[8] Лельо (фр.). — Б.пр. ↑

3

От един час вече бях в Монреал, когато Ламанш ми телефонира. До този момент поредното ми пристигане през юни в току-що започналата да се топи тундра в Сейнт Лорънс вървеше като по вода.

Полетът от Шарлот и този, с който направих връзка от Филадельфия, пристигнаха навреме. Бърди почти не ми създаваше неприятности, мяукаше нервно само по време на излитане и кацане. Багажът се беше приземил заедно с мен. Когато пристигнах вкъщи, заварих апартамента си в относително добро състояние. Маздата запали при първото превъртане на ключа. Животът беше хубав.

Тогава обаче Ламанш позвъни на мобилния ми телефон.

— Темперанс?

Той единствен отказваше да използва много по-лесното за произнасяне Темпи, както ме наричаха всички останали. В устата на Ламанш името ми звучеше съвсем по парижки „Темперонс“.

— Oui^[1] — превключих веднага на френски.

— Къде си?

— В Монреал.

— Така си и помислих. Добре ли пътува?

— Както може да се очаква.

— Сега пътуването със самолет не е както едно време.

— Така е.

— Нали утре ще дойдеш рано?

Усетих напрежение в гласа на стария човек.

— Разбира се.

— Пристигна един случай, който е... сложен.

— Сложен?

— Най-добре да ти обясня, като се видим.

— В осем?

— C'est bon.

Затворих телефона и почувствах смътно безпокойство. Ламанш ми се обаждаше рядко. А когато го правеше, новините никога не бяха

добри. Петима велосипедисти, изгорели като факли. Жена, открита удавена в басейна на някакъв сенатор. Четири трупа в място, което може да се достигне само с пълзене.

Ламанш е работил като съдебномедицински патолог от трийсет години, двайсет от които е ръководил нашия отдел по съдебна медицина. Знаеше, че по график трябва да се върна днес и още утре сутринта ще се явя в лабораторията. Какво можеше да е толкова сложно, че искаше да се увери още веднъж, че утре ще съм на работа?

Или толкова ужасно?

Докато разопаковах багажа си, пазарувах, подреждах хладилника и ядох салата Nicoise^[2], в главата ми се въртяха различни сценарии, кой от кой по-лош.

Легнах си и реших, че е по-добре утре да отида в седем и половина.

Едно от хубавите неща на пътуването със самолет е, че след това се чувстваш уморен. Въпреки опасенията си заспах още по време на новините в единайсет.

Утрото на следващия ден беше като излязло от рекламна туристическа брошура. Меко. Лек ветрец. Ясносиньо небе. Тъй като отдавна (не ми се ще да казвам точно откога) част от годината работя в Квебек, знаех, че времето няма да се задържи така за дълго. Искаше ми се да карам колело сред природата, да отида на излет в планината, да карам ролери по пътеката покрай канала Лашин.

Всичко друго, но не и да се сблъскам със „сложния“ проблем на Ламанш.

В седем и четирийсет и пет паркирах в Едифис Уилфред-Дером — Т-образно високо здание в работнически квартал, на изток от центъра. Ето как са организирани нещата:

Научната лаборатория по съдебна медицина — НЛСМ — е централна лаборатория по съдебна медицина за цялата провинция Квебек. Заемаме последните два етажа на сградата — дванайсети и тринайсети. Отделът на следователите се намира на десети и единайсети етаж. Моргата и залите за аутопсии са в мазето. Полицията на провинция Квебек — ППК — заема всички останали етажи.

Валидизирах картата си за достъп, минах през металната врата, влязох в асансьора, предназначен само за служители на ПЛСМ и следователи, валидизирах я отново и потеглих нагоре заедно с дузина други като мен, мърморейки „Bonjour“ и „Comment sa va?“. В този час „Добро утро“ и „Как сте?“ звучат еднакво глупаво на всички езици.

Четирима души слязохме на дванайсетия етаж. Прекосих фойето, валидизирах втора карта за достъп и влязох в работната зона на лабораторията. През прозорците за наблюдение и отворените врати видях как секретарките включват компютрите, техниците проверяват уредите, а учените и лаборантите обличат белите си престилки. Всички пиеха кафе.

Минах покрай ксероксите и отново валидизирах картата си. Стъклената врата се отвори шумно и влязох в крилото по съдебна медицина.

Таблото показваше, че четирима от петимата патолози са на работните си места. В квадратчето до името на Майкъл Морин пишеше: *Temoignage: Saint-Jerome*. Свидетелски показания в Сен Жером.

Ламанш беше на бюрото си, съставяше списък със случаите за сутрешното събрание. Въпреки че минах покрай вратата му, той остана наведен над книгата си.

Продължих по коридора покрай лабораториите по патология, хистология и антропология/одонтология вляво и кабинетите на патолозите вдясно. Пелетие, Сантанджело, Айерс. Моят кабинет беше последният в редицата.

Още мерки за сигурност — добрата стара ключалка с ключ.

Бях отсъствала един месец. Кабинетът ми изглеждаше все едно ме е нямало откакто сме се нанесли в сградата.

Миячите на прозорци бяха преместили снимките на дъщеря ми Кати и останалите предмети, които държах за спомен от дъската под прозореца и ги бяха сложили върху шкафа с папки. След това чистачката, дошла да изчисти пода, беше поставила кошчето и две саксии с цветя на дъската, която за нейно удобство се оказала празна. Нови гащеризони и ботуши за работа на местопрестъпление бяха натрупани на един от столовете. На другия бяха метнати чисти бели престилки. Ламинираната репродукция на Дюбюфе беше паднала от стената и бе повлякла поставката за моливи.

На бюрото ми бяха натрупани материали, получени по пощата и препратени от секретарките. Писма. Брошури. Реклами. Освен тях успях да идентифицирам следното: осъвременен списък на вътрешните телефонни номера; четири пакета от отдела по фотография d'identite judiciaire /за съдебна самоличност/; два медицински картона и два комплекта рентгенови снимки, направени преди смъртта на жертвата; един брой на Voir Dire — клюкарският вестник на НЛСМ, и три формуляра с искане за антропологичен анализ.

Събрах разхвърляните моливи и химикалки, седнах на стола си, разчистих малко място на бюрото и прегледах първия формуляр, в който се искаше да направя експертиза.

Патолог: М. Морин. Разследващ полицай: Х. Перон. Полицейско управление на Монреал — ПУМ. Преди се наричаше Полиция на градската управа на Монреал — ПГУМ. В ПУМ работят момчетата, които отговарят за града. Ново название, същата работа. Nom: Inconnu. Име: Неизвестно. Прескочих информацията, дадена от НЛСМ, моргата и полицията, и се насочих направо към обобщението на известните до този момент факти.

При изкопни работи за строеж на запад от центъра булдозерът се е натъкнал на части от скелети. Бих ли могла да определя дали това са човешки кости? Ако са човешки, то за колко души става въпрос? Кога е настъпила смъртта? Ако това е станало скоро, мога ли да определя възрастта, пола, ръста и да опиша индивидуалните особености, съответстващи на всяка група кости? Мога ли да определя причината за смъртта?

Типични въпроси към съдебномедицинския антрополог.

Следващият формуляр също идваше от градската полиция — ПУМ. Патолог беше Емили Сантанджело и тя координираше цялата информация за трупа, получена при изследванията. Този случай включваше пожар в една къща, обгорял труп и зъбна протеза, разтопена до такава степен, че не можеше да се идентифицира. Задачата ми беше да установя дали има или няма съответствие между обгорелите останки и деветдесет и три годишния мъж, за когото се знае, че живее на този адрес.

Трети формуляр. От река Лак де дьо Монтан близо до остров Ил Бизар е бил изваден подпухнал и силно разложен труп.

Патологът Ламанш не могъл да установи нищо друго, освен че жертвата е жена. Зъбите били на мястото си, но в Канадския полицейски информационен център — КПИЦ, който съответства на американската Национална информационна система — НИС, не можели да се открият никакви данни. Дали мога да определя възрастта и расовата принадлежност? Ще прегледам ли костите, за да проверя дали има следи от травми?

За разлика от първите два случаят на Ламанш идваше от ППК. Полицията на провинция Квебек.

Един град — две полицейски управления. Звучи сложно. Всъщност не е.

Монреал е остров, част от архипелаг, който започва от мястото, където се сливат реките Отава и Сейнт Лорънс. Най-южната му точка се определя от мястото, където Сейнт Лорънс се влива в океана, а най-северната от — река Де Прери.

Малкият остров е дълъг петдесет километра и широк от пет до петнайсет километра, по-тесен в краищата и по-широк в средата. Най-забележителното нещо там е Мон Роял, вулканична скала, висока цели 231 метра над морското равнище. Жителите на Монреал наричат това малко възвишение *la montagne*. Планината.

За целите на полицията Монреал е разделен според тези геологически особености. На острова действа ПУМ. Извън острова — ППК. Въпреки че между структурите съществува съперничество, като цяло *da marche*. Нещата вървят.

Погледът ми попадна върху името на разследващия полицай от ППК. Детектив лейтенант Андрю Райън.

Усетих леко присвиване в стомаха.

Но повече за това след малко.

Пиер Ламанш беше едър възрастен мъж, леко приведен, сякаш цял живот е бил дървосекач. Обичаше да носи обувки с подметки от суров каучук и не слагаше нищо в джобовете си, така че можеше изведнъж да се появи в стаята, без изобщо да си го усетил.

— Извинявай, че снощи те обезпокоих вкъщи. — Той стоеше на вратата на кабинета ми, в едната си ръка държеше клипборд, а в другата — писалка.

— Няма проблем.

Станах, заобиколих бюрото си, вдигнах престилките и ги закачих на вратата.

Ламанш седна на стола. Изчаках го да започне.

— Предполагам, познаваш maitre Аселин?

В Квебек следователите, разследващи смъртни случаи, са или лекари, или юристи. Системата е стара, но *da marche*. Мишел Аселин беше юристка, оттам идва и титлата ѝ maitre.

Кимнах.

— Maitre Аселин работи като следовател, откакто аз съм в тази лаборатория. — Пиер прокара ръка по челюстта си, сядаш да се увери, че се е избърснал тази сутрин. — Скоро ще се пенсионира.

— Сложният случай неин ли е?

— Не точно. Тя има племенник, който живее във ферма близо до Сент Антоан Абе. Теодор Дъосе. Теодор и жена му Дороте имат едно дете, дъщеря. Женвиев е на трийсет и две години, но се нуждае от специални грижи и живее при родителите си.

Изглежда, Ламанш изучаваше местоположението на кошчето ми за отпадъци. Изчаках го да продължи.

— Дороте ходила редовно на черква, но спряла да го прави. Никой не може да каже точно на коя дата. Въпреки че семейството живеело усамотено, съседите започнали да се тревожат. Вчера двама души от същата енория посетили фермата на Дъосе. Открили Дороте и Женвиев мъртви в спалнята на горния етаж. Теодор бил на долния етаж и играел на „Тихият ловец“ на компютъра си.

Ламанш грешно изтълкува въпросителния ми поглед.

— Това е компютърна игра. Нещо се прави с някакви подводници.

Знаех го. Учудих се, че и той го знае.

— Отиде ли на мястото? — попитах.

Ламанш кимна.

— В къщата беше истински ужас, стаите бяха пълни с боклуци. Опаковки от овесени ядки. Вестници. Консервени кутии. Използвани салфетки. Фекалии в найлонови затварящи се пликчета.

— Задържали ли са Теодор за психиатрична експертиза?

Ламанш кимна. Изглеждаше уморен. Но възрастният човек обикновено си изглеждаше така.

— И двете жени бяха напълно облечени, лежаха по гръб, завити до брадичките. Главите им бяха наклонени на една страна, така че да се докосват, и бяха хванати под ръка.

— Нарочно са били поставени в тази поза.

— Точно така.

Чудих се какво общо имам аз с всичко това. Рядко ми се налагаше да работя с трупове на наскоро починали хора, освен ако не са разчленени, обезобразени или не могат да се идентифицират по отпечатъците от пръстите и зъбите.

— Смятам, че Дороте е мъртва от поне две седмици — продължи Пиер. — Днес ще го потвърдя. Проблемът е при Женвиев. Тялото ѝ е лежало до отвора на отоплителната инсталация.

— И вентилаторът е духал към нея — предположих аз. Бях виждала такива случаи и преди.

Ламанш кимна.

— Трудно ще се установи моментът на настъпване на смъртта.

Мумифициран труп. Неизяснен момент на настъпване на смъртта. Да-а... Това вече се отнасяше до мен.

— Има ли белези от травми? — попитах аз.

— Не забелязах нищо при огледа на Дороте. Тялото на Женвиев е прекалено изсушено. Рентгеновите снимки не показват нищо, нито при майката, нито при дъщерята.

— С приоритет ли е този случай?

Ламанш кимна. Вторачи се в мен, очите му бяха като на хрътка.

— Вярвам, че ще се отнесеш към случая с необходимата дискретност и съчувствие.

За разлика от жените от семейство Дъосе малко от тези, които докарваха през вратите на нашата лаборатория, бяха умрели в леглата си. При нас идваха жертвите на убийства, самоубийства и тези, чиито живот е бил прекъснат поради лошо стечение на обстоятелствата, лоша преценка или просто лош късмет.

Ламанш разбираше, че работя с чувство за отговорност както към мъртвите, така и към живите, останали след тях. Виждаше как контактувам със семействата и с журналистите, които търсят с какво да запълнят новините в пет.

Той знаеше, че не е необходимо да изрича тези думи. Фактът, че въпреки това го направи, показваше, че влага необичайно много

емоции. Възрастният мъж беше истински загрижен за Мишел Аселин.

Събранието свърши в девет — административните въпроси бяха обсъдени и случаите — разпределени. Върнах се в кабинета си, облякох бялата престилка и отидох в лабораторията по антропология.

С един поглед разбрах, че в случая няма да има нужда от подробен анализ. След като разгледах внимателно всеки един елемент, написах доклад от един-единствен ред: *Les ossements tie sont pas humains*. Костите не са човешки. Двайсет минути. Край.

После дадох инструкции на лаборанта ми Денис как да почисти обгорелия труп, оставен ми от Сантанджело. Обгорелите тела стават чупливи. Отделянето на скелета и отстраняването на меките тъкани трябва да стане внимателно, на ръка.

След това се отправих към моргата.

Клипборд. Дебеломер. Формуляри за аутопсия на скелет.

Бях поставила ръката си на бравата, когато телефонът иззвъня. За малко да не му обърна внимание. Може би така трябваше да направя.

---

[1] Да (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Салатата Nicoise е прочут кулинарен специалитет от Ница (оттам и наименованието — „нисоаз“) с основни съставки сурови зеленчуци, твърдо сварени яйца, аншоа и зехтин. — Б.пр. ↑

4

— Доктор Бренан? — Гласът стържеше като бодлива тел по гофрирана ламарина. — C'est moi, Hippo.^[1]

— Comment sa va? — отговорих също като в асансьора, формално.

Знаех, че ако попитам искрено, другият ще започне да ми отговаря подробно. Въпреки че ми беше приятно да разговарям с него, сега моментът не беше подходящ.

— Ben. J'vas parker mon char. Chu...^[2]

— Хипо? — прекъснах го аз.

Хиполит Талант работеше в L'unite^[3] „Архивирани нерешени случаи“ du Service des enquetes sur les crimes contre la personne de la Surete du Quebec. Дълго название. Превежда се лесно. Полиция на провинция Квебек, ППК. Престъпления срещу личността. Отдел нерешени случаи.

Въпреки че с Хипо бяхме работили заедно по няколко случая, откакто отделът беше създаден през 2004, така и не можах да свикна с акцента му. Не беше типичният акцент на френскоговорещата работническа класа в Квебек. Определено не беше парижки, белгийски, северноафрикански или швейцарски. Какъвто и да беше произходът му, френският на Хипо си оставаше загадка за американското ми ухо.

За щастие говореше свободно и двата езика.

— Извинявай, докторе — премина той на английски. Говореше със силен акцент, използваше много жаргонни изрази, но все пак беше разбираемо.

— Долу съм, паркирах колата. Искам да те видя за малко.

— Ламанш току-що ми възложи спешен случай. Тъкмо бях тръгнала към моргата.

— Само десет минути.

Часовникът ми вече показваше 9:45.

— Хайде, качвай се.

Предадох се. Така или иначе Хипо щеше да намери начин да ме открие.

Пристигна след двацет минути. Наблюдавах го през прозореца как мина по коридора и се спря да поздрави онези патолози, които все още бяха по кабинетите си. Влезе в лабораторията ми, носеше плик от „Дънкин Донътс“.

Как да опиша Хипо? С наднормените си килограми, очила с пластмасови рамки и старомодната си ниско подстригана коса приличаше повече на програмист, отколкото на ченге.

Приблужи се до бюрото ми и постави плика отгоре. Погледнах в него. Понички.

Да кажем, че Хипо си пада по здравословния начин на живот, е все едно да кажем, че Амишите^[4] си падат по спортни автомобили. Някои от членовете на неговия отдел го наричаха високоскоростния Хипо. Разбира се, това беше на майтап, тъй като той непрекъснато имаше проблеми със стомаха.

Хипо си взе поничка с глазура от кленов сироп. Аз си избрах с шоколад.

— Реших, че може още да не си закусила.

— М-м... — Бях изяла един геврек със сирене крема и двеста грама малини.

— Това ли е спешният ти случай? — Хипо посочи с глава костите от агнешки котлети и пилешки разфасовки, намерени на строителната площадка.

— Не.

Не навлязох в по-подробни обяснения. Вече минаваше десет. А устата ми беше пълна с шоколад и тесто.

— Искаш ли още една?

— Наистина трябва да слизам долу.

Хипо придърпа един стол до бюрото ми.

— Десет минути и се махам.

Настани се и облиза захарта от пръстите си. Подадох му салфетка.

— Не е нещо, което непременно трябва да направиш.

Магнах с ръка нетърпеливо.

— Става въпрос за кости. Аз самият не съм ги виждал. Разбрах за тях от един приятел от ППК. Работи в полицията на провинция

Квебек от осемнайсет години и наскоро го прехвърлиха от Римуски в Гатено. Изпихме по няколко бири, когато минаваше през Монреал.

Кимнах. Мисълта ми обаче беше съсредоточена върху поничките. Дали в плика не беше останала още една с глазура от кленов сироп?

— Двамата с Гастон, така се казва той, сме приятелчета от деца. Израснахме в едно малко градче в провинция Маритаймз.

Най-после получих обяснение за акцента на Хипо. Шиак, разговорният френски, характерен за някои от провинциите по атлантическото крайбрежие.

— Онзи скелет не дава покой на Гастон от няколко години. Той е половин микмак, нали се сещаш, местното население в провинцията.

Кимнах отново.

— Има специално отношение. Смята, че мъртвите трябва да се погребват подобаващо. Мисли, че душата ти е прецакана, ако не си закопан на два метра дълбочина. Както и да е, някакъв тип от ППК, от последната работа на Гастон, държи череп върху бюрото си. Останалата част от скелета е в една кутия.

— Как са се озовали костите при този детектив?

Вдигнах плика и предложих поничка на Хипо. Той поклати глава. Погледнах вътре не особено заинтригувано. Да! Имаше една с глазура от кленов сироп. Поставих плика обратно на бюрото.

— Гастон не знае. Но съвестта му не го оставя на мира, защото не се е постарал повече костите да бъдат погребани както трябва.

— Ако няма гроб, няма и задгробен живот.

— Бинго.

— И тук вече трябва да се намеся аз.

— Гастон ме попита дали не познавам една дама, тук, в Монреал, която се занимава с кости. А аз му казах: „Как не, шегуваш ли се? Та ние с доктор Бренан сме приятелчета!“.

Хипо вдигна и доближи един до друг двата си пожълтели от никотина пръста.

— Сигурен ли е, че костите са човешки?

Той кимна.

— Да, и освен това мисли, че са на дете.

— Защо?

— Малки са.

— Гастон трябва да говори с местния следовател.

Протегнах се и взех поничката с глазура от кленов сироп, правех се, че въобще не ми пука.

— Направил го. Онзи изобщо не му обърна внимание.

— Защо?

— Костите не са на човек, починал наскоро.

— Да нямат археологическа стойност?

Кленовият сироп не беше лош, но шоколадът беше друга работа.

— Доколкото знам са изсъхнали и в дупките, където са били очите, има паяжини.

— Наличието на паяжини показва, че от доста време са над земята.

— Бинго.

Хипо обичаше тази дума и я използваше често.

— Следователят казва, че костите са били прехвърляни насам-натам прекалено дълго.

Спрях да дъвча. Това не беше правилно. Ако бяха човешки кости, формално те попадаха в графата неидентифицирани останки и следователят беше длъжен да се погрижи за тях. Само съдебномедицинският антрополог можеше да реши кога е настъпила смъртта и дали те са от интерес за съдебната медицина.

— Кой е следователят? — Протегнах се да взема лист и химикал.

Хипо потупа якето си. То самото заслужава да му обърнем по-специално внимание. Платът беше на жълти и оранжеви карета, а основата беше червеникавокафява. Джобчето за носната кърпа беше направено от златист полиестер. Навярно в селските райони на Румъния дрехата можеше да мине за произведение на висшата мода.

Хипо извади тефтерче със спирала и прелисти няколко страници.

— Доктор Ив Брадет. Искаш ли номера му?

Кимнах и си го записах.

— Виж, Гастон не иска да навреди на никого.

Вдигнах поглед към Хипо.

— Добре, добре. — Протегна ръце с длани към мен. — Просто бъди дискретна. Костите се намират в дирекцията на ППК в Римуски. — Хвърли поглед към бележките си. — Това е в района Ба-Сен Лорен-Гаспейзи-Ил Дьо Ла Мадлен.

Колко типично за Хипо. Винаги е извор на информация.

— Не мога да се захвана с това веднага.

— Да, добре. Pas d'urgence. Не е спешно. Когато можеш.

Когато един жив организъм се превърне в труп, пред него има три възможни пътя, по които да поеме — разлагане, мумифициране и осапуняване. Нито един от тях не е приятен.

Когато трупът попадне в топла влажна среда, при наличието на бактерии, насекоми и/или гръбначни лешояди, се наблюдава разлагане. Характерните признаци на разлагането са опадане на кожата, промяна на цвета, подуване, изхвърляне на газовете от корема и неговото хлътване, гниене на плътта. Процесът завършва с разграждане на костите.

Когато околната среда е топла и суха, няма насекоми и други гадинки, тогава се получава мумифициране. При него се наблюдават следните характерни белези — разграждане на вътрешните органи чрез автолиза и под въздействието на чревните бактерии, дехидратиране и втвърдяване на мускулите и кожата вследствие на изпаряване.

Няма точни данни, но е твърде вероятно при осапуняването да са необходими хладна околна среда и вода с ниско ниво на кислород, въпреки че водата може да дойде и от самия труп. При осапуняването имаме превръщане на мазнините и мастните киселини в адипоцир — вещество, което прилича на сирене, мирише лошо и е известно като „трупен восък“. В началото това вещество е бяло и прилича на сапун, но с времето се втвърдява. След като веднъж се образува, може да издържи много дълго време.

Но разграждането на един труп не е толкова просто, като да избереш вариант А, Б или В. Разлагането, мумифицирането и осапуняването могат да се наблюдават поотделно, но и в комбинация помежду си.

Тялото на Женвиев Дъосе беше лежало в уникална микросреда. Топлият въздух от отоплителната инсталация се бе задържал под завивките и дрехите ѝ и така се беше получило нещо като миниатюрна фурна, в която трупът е бил обдухан от всички страни. И ето! Вариант Б.

Въпреки че косата ѝ се беше запазила, чертите на лицето ѝ напълно се бяха загубили. Лицевите мускули и очните ябълки бяха абсолютно изсъхнали. Крайниците и гръдният ѝ кош бяха покрити с дебела и твърда обвивка.

Внимателно повдигнах раменете на Женвиев и огледах гърба ѝ. По гръбначния стълб, таза и лопатките имаше останки от мускули и лигаменти, които приличаха на обработена кожа. Костите ѝ се виждаха на местата, където тялото се е допирало до матрака.

Направих няколко кадъра с фотоапарата и след това отидох до осветения екран, на който се закачат рентгеновите плаки. Скелетът на Женвиев блестеше белезникав сред сивите светлосенки на тъканите и черните петна, останали от самия филм. Разгледах внимателно снимките.

Ламанш беше прав. Нямаше видими следи от насилие. Нямаше куршуми или части от тях, обвивки или следи от метал. По костите не се забелязваха нишковидни, линейни вдлъбнати или радиални фрактури. Нямаше дислокация на ставите. Нямаше чужди тела. Трупът трябваше да се почисти, за да може да се направи пълен оглед на скелета.

Върнах се при масата за аутопсии и внимателно огледах тялото на Женвиев от главата до петите. Търсих признаци на заболявания, наранявания и дейност на насекоми. Нещо, което би ми помогнало да определя времето и причината за смъртта ѝ.

Както и при рентгеновите снимки, не открих нищо.

След това се опитах да разрежа коремната стена. Беше доста трудно, тъй като кожата и мускулите бяха станали много твърди. Най-накрая скалпелът ми успя да премине през тях. Когато уголемих разреза, вонята се понесе и изпълни цялата стая.

С доста усилия успях да направя отвор с размер приблизително двайсет квадратни сантиметра. Задържах дъха си, наведох се и с помощта на малко фенерче огледах отвътре корема на Женвиев.

Органите се бяха превърнали в тъмна гъста маса. Не забелязах нито една ларва, яйце или обвивка на какавида.

Изправих се, свалих очилата си и обмислих видяното до този момент.

Оглед: Дехидратация на външните тъкани. Оголване на скелета. Разрушаване на вътрешните органи. Не се наблюдава дейност на мухи

и брѳмбари.

Извод: Смъртта е настъпила предишната зима. Достатъчно отдавна, за да е налице разграждане на тъканите по време, когато наоколо няма насекоми. Женвиев Дъосе беше умряла месеци преди майка си.

Добре дошли в действителността. В криминалните сериали по телевизията всичко е прекалено лъскаво. В този случай не можеха да се определят ден, час и минута на смъртта. Състоянието на трупа не ни позволяваше да сме по-точни.

Не се спрях да се замисля какво може да означава всичко това. Женвиев, изсушена като със сешоар в леглото си. Дороте се присъединява към нея няколко месеца по-късно. А през това време Теодор управлява подводници на компютъра си.

Дадох нареждания как да бъдат почистени останките, свалих хирургичната престилка, измих се и се качих на дванайсетия етаж.

Възрастният мъж отново беше в кабинета си. Изслуша ме. Обичайното му изражение беше изчезнало, по лицето му се разбираше, че е напрегнат. Ламанш знаеше какво ще се случи с Теодор Дъосе. А също така и с Мишел Аселин.

Когато свърших, настъпи неловко мълчание. Казах, че съжалявам. Знам, че не го направих както трябва. Никак не ме бива да проявявам съчувствие. Човек би си помислил, че при моята работа би трябвало да съм развила това умение. Не е така.

Ламанш се изправи, раменете му бяха приведени. Животът е труден. Какво може да направи човек?

Върнах се в лабораторията си и видях, че пликът на Хипо е все още на бюрото ми. Вътре беше останала една-единствена розова поничка. Розова? Нещо не беше наред.

Погледнах часовника си — 1:46.

Погледът ми беше привлечен от листа, на който бях записала номера на следователя, оставен ми от Хипо. Грабнах го, прекосих коридора и влязох в кабинета си.

Купчината документи на бюрото ми не беше намаляла. Кошчето и саксиите не бяха заели обичайните си места на пода. Екипировката

за работа на местопрестъплението не беше изчезнала, гащеризоните не се бяха сгънали и не се бяха подредили в шкафа.

Майната му на подреждането. Седнах на стола и набрах номера на Ив Брадет.

Включи се телефонният секретар. Оставих името и номера си.

Звучите в стомаха ми предупреждаваха, че изядените понички не са достатъчни.

Обядвах набързо салата с пиле в ресторанта за бързо хранене на първия етаж.

Когато се върнах, видях, че червената лампичка на телефона ми свети. Ив Брадет се беше обадил.

Отново набрах номера в Рамуски. Този път Брадет вдигна телефона.

— С какво мога да ви бъда полезен, доктор Бренан? — Гласът му звучеше носово и малко превзето.

— Благодаря, че веднага отговорихте на позвъняването ми.

— Няма нищо.

Предадох му всичко, което ми беше разказал Хипо, без да споменавам имена.

— Мога ли да ви попитам как узнахте това? — Хладно и много официално vous^[5].

— Един полицаи ме информира за ситуацията.

Брадет замълча. Или се опитваше да си припомни доклада на Гастон относно костите, или се питаше как точно е формулирал оправданието си, че не ги е иззел.

— Мисля, че си заслужава да бъдат огледани.

— Вече съм разследвал проблема. — Гласът му звучеше дори още по-хладно.

— Вие ли направихте проучванията на скелета?

— Колкото и да е странно.

— Какво искате да кажете?

— Отидох до дирекцията на ППК. Стигнах до извода, че костите са стари. Може би древни.

— Това ли е всичко?

— По моя преценка останките са на момиче в юношеска възраст.

„Не се дразни, Бренан!“ — казах си.

Следовател или патолог прочита един учебник или изкарва някакъв кратък курс и опа! Готово! Той или тя вече е съдебномедицински антрополог! Защо не си намери отнякъде учебник по „Сърдечна хирургия“, да закачи една табела на вратата и да започне да отваря гръдния кош на хората? Въпреки че рядко се случваше някой недостатъчно квалифициран да се опитва да практикува професията ми, когато навлезеше в територията ми, ставах наистина лоша.

— Разбирам. — Ако гласът на Брадет беше хладен, моят беше леден.

— При разпита полицаят призна, че притежава тези кости от много години. Освен това заяви, че произхождат от Ню Бранзуик. А това е извън моя район.

Минаваха месеци, дори години, без да се сетя за Еванджелин Ландри. И изведнъж се появяваше синаптична връзка. Никога не знаех какво може да я предизвика. Забравена снимка на дъното на някоя кутия. Думи, произнесени с определена интонация. Песен. Цитат от стихотворение.

Акцентът на Хипо. Ню Бранзуик. Скелетът на момиче, починало преди много години.

Невроните се задействаха.

Несъзнателно стиснах здраво слушалката.

---

[1] Аз съм, Хипо (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Добре. Току-що паркирах. Пфу... (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Отдел (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Амиши — последователи на християнска религиозна секта. Живеят в северните щати на САЩ и част от Канада и отричат всички съвременни научни постижения. — Б.пр. ↑

[5] Вие, ви (обръщение) (фр.). — Б.пр. ↑

5

— Искам да конфискувате костите и да ги изпратите в лабораторията ми. — Гласът ми звучеше така, сякаш можеше да среже мрамор.

— Според моето професионално мнение това е загуба на...

— Още утре. — Не мрамор, гранит.

— Пиер Ламанш трябва да ги изиска с официален документ.

— Дайте ми номера на факса си, моля.

Даде ми го.

— До час ще имате документа.

Попълних формуляра и тръгнах за подпис.

Ламанш беше в лабораторията по патология, работеше на една от страничните маси. Носеше маска и гумена престилка, завързана на врата и на гърба му. Върху корковата дъска пред него лежеше разрязан панкреас. Чу стъпките ми и се обърна.

Разказах му за Гастон и за скелета. Не споменах Еванджелин Ландри и как преди четири десетилетия изчезна от живота ми. Не исках да призная, че това ме подтикваше да се запозная по-отблизо с останките, намерени в Ню Бранзуик. Не вярвах истински, че може да има някаква връзка, но ми се струваше, че заради Еванджелин трябва да се опитам да идентифицирам скелета от Ню Бранзуик.

Въпреки това усещах тежест в гърдите.

— Нуво-Бранзуик? — попита Ламанш.

— В момента останките се намират в Квебек.

— Възможно ли е да са от някое старо гробище?

— Да.

— Този месец ще си много заета.

Пролетта и началото на лятото са най-натовареният сезон, когато работя в Квебек. Ледът по реките изчезва. Снегът се топи. Хората се отправят на екскурзии, на лагери и на излети. И, опа! Започват да изскачат разлагащи се трупове. Ламанш деликатно ми напомняше този факт.

— Костите от строителната площадка не са човешки. Сега ще се заема със случая на доктор Сантанджело. След това с твоя случай от река Лак де дьо Монтан.

Той леко поклати глава:

— Стари кости, държани като сувенир...

— Не е ясно кога е настъпила смъртта.

Ламанш не отговори.

— Отношението на доктор Брадет ми се струва обидно. Никой не обръща внимание на скелета, а той е в района на нашата юрисдикция. Нито едно човешко същество не заслужава да се отнасят към него с такова високомерно пренебрежение.

Ламанш се вторачи в мен над маската си. След това сви рамене.

— Щом смяташ, че ще можеш да отделиш време.

— Ще го направя.

Поставих формуляра на масата. Той свали ръкавицата си и го подписа.

Благодарих му и бързо се отправих към факса.

Останалата част от следобед посветих на случая, възложен ми от Сантанджело. Жертвата на пожара беше деветдесет и три годишен мъж, за когото се знаеше, че всяка вечер, преди да си свали зъбните протези и да загаси нощната си лампа, пуши в леглото. Децата и внуците му го предупреждавали много пъти, но дядката не обръщал внимание на съветите им.

Е, сега вече нямаше да пуши. Лежеше върху масата от неръждаема стомана в аутопсионна зала номер четири.

От черепа му бяха останали само овъглени парченца, събрани в кафява книжна кесия. Тялото се бе превърнало в безформена черна маса, горните и долните крайници се бяха вдигнали поради съкращаването на флексорите. Долните крайници бяха като ампутирани. Дланите и стъпалата липсваха.

Нямаше пръсти, нямаше отпечатьци. Нямаше зъби, нямаше и зъбни отпечатьци. А ченето му имаше формата на снаряд за базаука.

Обаче имаше нещо, което значително опростяваше задачата ми. През 1988 година предполагаемата жертва се беше снабдила с чисто нова тазобедрена става. Рентгеновите снимки, направени преди смъртта, бяха закачени на осветения екран, където допреди малко висяха снимките на Женвиев Дьосе.

Бялата протеза на дядото блестеше на горната дясна бедрена кост. Снимките, направени след смъртта, показваха подобна, приличаща на гъба конструкция, поставена на същото място в десния крак.

Направих разрез по ръба на тазовата кост, отделих овъгления мускул и сухожилието и извадих протезата от ставната ямка. След това с триона за аутопсии разрязах проксималната трета от костта.

Почистих още малко и серийният номер вече можеше да се види. Отидох до страничната маса и проверих записките на ортопеда, направени преди смъртта на жертвата.

Bonjour, дядо!

Фотографирах вещественото доказателство, поставих го в плик и го надписах. След това се върнах обратно при трупа, за да направя цялостен оглед на скелета. Въпреки че след изваждането на протезата идентифицирането не беше никакъв проблем, антропологичните данни щяха да ми дадат още доказателства.

Парчетата от черепа показваха масивен челен ръб и мастоиден израстък на слепоочната кост, а тилната мускулна връзка беше с големината на маратонката ми.

Мъж. Записах бележките си и преминах към таза.

Къса, здрава срамна кост. Ъгълът под пубиса беше под формата на буквата V. Тясна седалищна инцизура.

Мъж. Записах наблюденията си, когато чух как външната врата се отвори и затвори.

Вдигнах поглед.

В преддверието стоеше висок, русоляв мъж. Носеше сако от туид, светлокафяв панталон и риза „Бърбъри“, яркосиня като очите му. Знаех със сигурност. Аз му я бях подарила.

Време е да си поговорим за детектив лейтенант Андрю Райън.

Андрю работи в отдела за разследване на убийства в полицията на провинция Квебек. Аз се занимавам с труповете и работя за следователя в същата полиция. Не е трудно да се сети човек как се запознахме. Цели четири години се стремях да поддържам професионална дистанция между нас, но Райън играеше по други правила. Правилата на мъжа, който обича да хойка. Знаех каква е репутацията му, затова не се хващах.

След това бракът ми се разпадна и Райън включи прословутия си чар на пълни обороти. По дяволите, защо не? Започнахме да се срещаме. За известно време нещата вървяха добре. Даже много добре.

Тогавашната съдбата изигра последния си коз — задълженията към семейството. Дъщерята на Райън, за чието съществуване той въобще не подозираше, нахлу с пълна сила в живота му. Съпругът ми, Пийт, с когото не живеем заедно, беше прострелян от местния идиот на остров Палм в Южна Каролина. Дългът никога не зове. Той блъска по вратата, облечен в пълно бойно снаряжение.

За да станат нещата още по-сложни, допирът на Пийт със смъртта възкреси чувства, които отдавна мислех за мъртви. Райън твърдеше, че те никога не са умирали, и се отдръпна.

Дали детективът все още беше най-важният мъж в живота ми? Определено да. Но във връзката ни се бяха намесили прекалено много хора. Не бях говорила с него, откакто се разделихме миналия месец.

— Хей — поздравих аз.

Това е южняшкият вариант на „здравей“ или bonjour.

— Изгоряла кола? — Райън посочи към дядото.

— Пушил е в леглото.

— Още едно доказателство колко самодоволно е станало обществото ни.

Погледнах го въпросително.

— Никой не обръща внимание на етикетите.

Продължих да го гледам неразбиращо.

— Големите черни букви върху всяка кутия. „Пушенето убива“.

Вдигнах очи към тавана.

— Как си? — Тонът му беше станал по-мек. Или само така си въобразих.

— Добре съм, а ти?

— Повече от добре.

— Добре.

— Добре.

Диалог между прогимназисти, а не бивши любовници. Такива ли бяхме? Зачудих се. Бивши?

— Кога пристигна?

— Вчера.

— Добре ли пътува?

— Кацнах навреме.

— По-добре, отколкото да кацнеш преждевременно или неочаквано.

— Така е.

— До късно работиш.

Погледнах часовника. Затворена в четвърта зала с нейната специална вентилация не бях чула кога са си отишли лаборантите. Беше станало шест и петнайсет.

— Прав си — съгласих се. Господи, разговорът ни наистина не вървеше. — Как е Чарли?

— Говори неприлични неща, както винаги.

Чарли е качулато какаду, прекарал е младостта си в бардак. Райън ми го подари за Коледа. Упражнявахме съвместно попечителство върху него.

— Бърди пита за него.

Чудех се дали Райън е дошъл да ме види, или да говори за случая на Ламанш от река Лак де дьо Монтан. Не се чудих дълго.

— Остана ли ти време да погледнеш изплувалия от водата труп?

— Още не. — Стараех се гласът ми да не издаде разочарованието ми. — Каква е историята?

— Вчера край Ил Бизар един рибар ловял риба. Известно време влачил въдицата зад лодката си. Решил, че е хванал нещо голямо, но вместо това изтеглил труп. Вероятно човекът вече е обявил лодката си за продан в интернет.

— Все още не съм стигнала до този случай.

— Жертвата е жена. Ламанш смята, че е забелязал някакви необичайни петна по врата ѝ, но не е сигурен поради силното подуване и потъмняване на трупа. При рентгеновите снимки и при огледа не се забелязват следи от прострелване. Няма счупване на подезичната кост. Ламанш е изпратил изследване за наличие на отрови.

— Бергерон огледа ли зъбите ѝ?

Марк Бергерон е нашият консултант-одонтолог.

Райън кимна.

— Въведох данните за зъбите ѝ в канадската полицейска информационна система. Нищо не се получи. Може да имаме по-добър шанс, ако успееш да определиш възрастта и расовата ѝ принадлежност.

— Тя е следващата в списъка.

За миг Райън се поколеба.

— В момента работим върху няколко случая на изчезнали хора и неидентифицирани трупове.

— Колко?

— Трима изчезнали, два трупа.

— Мислиш ли, че става въпрос за сериен убиец?

— Проверяваме и тази възможност.

— В какъв период от време?

— Десет години.

— Какъв е профилът на жертвите?

— Момичета. Всички в юношеска възраст.

Усетих обичайните яд и тъга. Страх? Нима някой звяр беше тръгнал на лов из Квебек?

— Подозираш, че жената от река Лак де дьо Монтан може да е жертва номер шест?

— Възможно е.

— Ще се захвана със случая още утре сутринта.

— Благодаря ти.

Той си тръгна, спря на вратата и се обърна.

— Как е Пийт?

— Възстановява се. Благодаря, че попита. Как е Лили?

— Добре.

— Добре.

Господи, пак го правим!

— Утре ще взема Чарли — казах аз.

— Няма нужда. Ще ти го донеса.

— Не е необходимо да го правиш.

— Служим и охраняваме — рецитира полицейското мото Райън.

— Ще ти се обадя.

— Благодаря ти.

След като върнах на място и подредих останките от обгорелия труп на деветдесет и три годишния мъж, прибрах носилката, върху която лежеше, почистих и си тръгнах за вкъщи. Бърди ме посрещна на вратата.

Докато си обувах късите панталони, му обясних, че Чарли скоро ще дойде при нас. Изглеждаше въодушевен или по-скоро отегчен. При котките никога не можеш да кажеш със сигурност.

След вечеря с Бърди изгледахме повторението на един епизод от „Семейство Сопрано“ — този, в който Адриана изяжда боя. През цялото време непрекъснато вдигах слушалката на стационарния телефон. Проверях го дали работи. След това я хвърлях обратно на дивана.

Райън не се обади. Нито се появи в апартамента ми тази вечер.

Въпреки че с Бърди си легнахме в одинайсет, дълго време не успях да заспя. Прехвърлях в съзнанието си разговора ни в четвърта аутопсионна зала и изведнъж разбрах какво ме безпокои. Райън почти не се беше усмихнал и не се бе пошегувал. Това никак не беше типично за него.

Повтарях си, че се държа като объркана пубертетка. Райън е зает. Тревожи се за дъщеря си. За серийния убиец. За натрупването на ушна кал в ушите си. За петното от горчица върху вратовръзката си.

Но никак не бях убедена в това.

6

За почистване на трупове използвам система, която сама съм пригодила. В оригиналния си вид е предназначена за готвене в заведения. Състои се от водопроводна тръба и канал, механизъм за филтриране на мазнините, голям съд за варене, разделен на отделни части, и потапящи се кошници, като тези, които използват в ресторантите за пържене на картофи и риба.

В квадратните кошници поставям да се варят по-малки части на тялото — челюсти, ръце, стъпала, може и черепа. В големите правоъгълни кошници слагам дълги кости, гръдни кошове, тазови кости, след като лаборантите в моргата са отстранили всички меки тъкани. Загрявам водата, докато достигне температура точно под температурата на кипене, добавям детергент с ензими и разбърквам. Рецептата винаги е сполучлива.

Освен, разбира се, ако костите не са прекалено чупливи. Тогава, както се казва, „перем“ на ръка.

Тази сутрин „печката“ беше напълнена догоре. Трупът от река Лак де дьо Монтан. Части от овъгления пушач на Сантанджело. Женвиев Дъосе.

Разложените, напоени с вода трупове се поддават най-бързо на обработка. Затова трупът от реката, по който работеше Райън, беше готов пръв. Денис изваждаше костите точно когато влязох в лабораторията след сутрешното ни събрание.

Първо отворих кафявия плик и извадих снимките от мястото, където е било намерено тялото при река Лак де дьо Монтан и тези от аутопсията. Разгледах ги една по една, като започнах от откриването на трупа и стигнах до приключването на аутопсията.

Стана ми ясно защо Ламанш има нужда от помощ. Когато е било извадено от реката, тялото е приличало на кукла, покрита с мъх и мръсотия. Без коса. Чертите на лицето били напълно унищожени. Липсвали големи парчета плът, изядени от раците и рибите. Забелязах, че на единия крак на жената имаше къс червен чорап.

Започнах да възстановявам части от биологичния ѝ профил. Това ми отне цялата сутрин. Бях помолила да ми съобщят веднага щом нещо пристигне от Рамуски, но никой нито се обади, нито се отби в лабораторията.

Никой, в това число и Райън.

Докато обядвахме, разказах на Ламанш какво бях открила за жената от река Лак де дьо Монтан. Той ми съобщи, че Теодор Дьосе е преминал през първия от поредицата психиатрични прегледи.

Според лекарите Дьосе нямаше никаква представа за смъртта на жена си и дъщеря си. Напълно объркан, той вярвал, че Дороте и Женвиев са отишли на черква и ще се върнат скоро, за да приготвят вечерята. Дьосе беше задържан в института „Филип Пинел“ — най-голямата психиатрична болница в Монреал.

Върнах се в лабораторията и там заварих костите от таза, предмишницата и крака на жертвата от пожара, поставени върху работната маса. Сложих си ръкавици, преместих останките върху друга работна маса и започнах прегледа.

Въпреки силните поражения имаше достатъчно запазена структура, която да потвърди, че останките принадлежат на човек от мъжки пол. Лонното съчленение, както и напредналият стадий на артрит показваха, че възрастта на скелета съответстват на деветдесет и три години.

Полът и възрастта съответстваха на предполагаемата жертва. Ортопедичната протеза имаше същия сериен номер. Знаеше се кой живее на този адрес. Знаеше се също така, че има навика да пуши в леглото. Това ми стигаше. От тук нататък го поемаше следователят. Преди да стане три часът, успях да напиша доклада си и да го предам на секретарките да го препишат на чисто.

Няма правило, според което трябва да ме предупредят, когато пристигне някой скелет. Обикновено случаят се възлага на един от петимата патолози в лабораторията и чрез него стига до мен. Но този път бях помолила да ме предупредят, когато пристигнат костите от Рамуски, изпратени от Брадет. Проверих какво са получили в моргата, в случай, че са забравили за уговорката ни.

Нищо.

Костите на Женвиев Дьосе бяха третият комплект останки, които бях оставила да врат през нощта. Използвах щипци с дълги дръжки и

извадих черепа, таза и няколко дълги кости. Прекарах следващия един час, опитвайки се да отстраня меките тъкани. Бяха станали жилави като кожата на алигатор, така че не успях да постигна много.

Тъкмо връщах обратно кошницата с останките на Женвиев в съда за варене, когато вратата на лабораторията се отвори.

Разбира се. Райън винаги съумяваше да се появи, когато не изглеждах добре. Очаквах да пусне някоя шега за провисналата ми от парата коса или за това, че ухая на одеколон с мирис на задушена плът. Нищо подобно не направи.

— Извинявай, че не донесох Чарли снощи.

— Няма проблем.

Поставих капака от неръждаема стомана върху съда за варене и проверих температурата.

— Лили. — Прозвуча като обяснение.

— Надявам се, че не е нещо сериозно. — Опитах се да отстраня косата от лицето си с ръкава на бялата си престилка.

— Ще мина довечера. — Райън побутна с пръст скелета на масата зад мен. — Това моето момиче от реката ли е?

— Да. — Приблжих се до масата. Държах мокрите си мазни ръкавици далече от себе си. — Млада е. Между петнайсет и осемнайсет. Със смесена расова принадлежност.

— Разкажи ми по-подробно.

— Щях да твърдя, че е бяла, ако не бяха предните ѝ зъби. Носният отвор е тесен и заострен в основата, коренът на носа е висок, скулите не са особено широки. Но всичките ѝ осем резеца приличат на лопати.

— Какво искаш да кажеш?

— Твърде вероятно е да е от смесен произход, да има азиатска или индианска кръв.

— От коренното население, така ли?

— Да, или японска, китайска, корейска. Нали се сецаш — азиатска?

Райън не обърна внимание на шегата.

— Покажи ми.

Обърнах черепа на момичето така, че да се вижда горното съзъбие.

— При всеки от четирите плоски предни зъба ръбът по външния периметър на повърхността откъм езика е издаден. — Взех челюстта в ръце и му показах такъв издаден ръб. — Същото е и при долните зъби.

Поставих челюстта обратно на масата.

— Направих измервания на черепа и ги вкарах в програмата Фордиск 3.0. В метрично отношение жертвата е смесица между бялата и монголоидната раса.

— Бяла и индианка.

— Или азиатка. — Прозвучах като учителката, която поправя тъпия ученик. — Интересуваш ли се от доказателствата за възрастта ѝ?

— Каж ми най-важното.

Посочих му един по-груб участък в основата на черепа.

— Базиларната структура е сраснала.

— Мъдреците не са пробили напълно — забеляза Райън.

— Точно така. Третите кътници са израснали, но все още не са се подравнили в зъбната редица.

Преместих се в другия край на масата и прокарах пръста си по неправилната линия, която се извиваше под горния край на дясната тазова кост.

— Хълбочният гребен е частично сраснал.

Взех едната от ключиците и му показах подобна неравност в частта откъм гърлото.

— Същото е състоянието на медиалните епифизи на ключицата — посочих костите на ръцете и краката. — Краищата на дългите кости, които все още нарастват, са в различна фаза на срастване.

— Нещо друго?

— Била е висока около един и шейсет.

— Това ли е всичко?

Кимнах.

— Нищо извън нормата, никакви аномалии. Никакви нови или зараснали фрактури.

— Ламанш смята, че подезичната кост не е засегната.

Райън говореше за костица с формата на подкова, която се намира в гърлото и при удушаване с ръце често се чупи.

Взех малък диск с яйцевидна форма и две тънки рогчета и ги поставих върху ръкавицата.

— На нейната възраст рогата и тялото на подезичната кост все още не са вкостенели. Това означава, че имат гъвкавост и костта може да бъде подложена на значителен натиск, без да се счупи.

— Значи въпреки всичко може да е била удушена.

— Удушена, задушена, отровена, наръгана в корема. Мога да ти кажа само това, което ми казват костите.

Върнах подезичната кост на мястото ѝ.

— И какво ти казват?

— Не е била простреляна или пребита. Не открих входна или изходна рана от куршум. Няма фрактури или следи от порезни рани по скелета.

— И при аутопсията не е открито нищо.

Докато обядвахме с Ламанш, бяхме обсъждали какво е открил при аутопсията. Нямахме особено много за обсъждане.

— Белите дробове бяха прекалено разложени и не можеше да се разбере дали е дишала, когато е попаднала във водата. Водните хищници са се погрижили за очите ѝ, така че няма начин да се провери за наличие на петехии.

Петехиите са червени точкови кръвоизливи, причинени от разпукване на капиляри вследствие на увеличено венозно налягане. Тъй като при продължителен натиск върху шията се получава застой на кръвта, която се връща към сърцето, наличието на петехии по лицето, особено около очите, в голяма степен показва, че става въпрос за удушаване.

— Значи е възможно вече да е била мъртва, когато е попаднала във водата? — попита Райън.

— Може да си поиграя малко с диатомите.

— Сигурен съм, че ще ми обясниш какво е това.

— Едноклетъчни водорасли, които са разпространени във водна среда и влажна почва. Някои патолози смятат, че при вдишването на вода диатомите попадат в алвеоларната система и кръвния ток и впоследствие се отлагат в мозъка, бъбреците и други органи, включително костния мозък. Смятат, че наличието на диатоми е сигурен белег за удавяне.

— Като че ли не вярваш много в това.

— Не съм убедена, че диатомите могат да навлязат в тялото, когато то е под водата, независимо дали става въпрос за удавяне или

не. Така смята и Ламанш. Но можем да направим нещо друго. Много видове диатоми са специфични за даден хабитат, така че колонии, открити в или по трупа, могат да бъдат сравнени с колонии в контролирани проби, взети от различни места. По този начин могат да се идентифицират някои специфични микрохабитати.

— Използвате диатомите, за да определите къде е възможно да е бил трупът. В солена вода. На дъното на река. В блато. В естуар.

— Общо взето, това е идеята. Но нещата далеч не са толкова прости.

— На мен ми звучи добре.

— Преди да подложат костите на варене, взех проби за ДНК-анализ. Мога да накарам някой биолог, специалист по аквакултури, да провери костния мозък. Както и чорапа.

Райън разпери ръце с дланите нагоре.

— Практически случаят е решен.

Изгледах го недоумяващо.

— Умряла е близко до реката или някъде другаде. Била е жива или мъртва, когато се е озовала във водата. Ако е била жива, то тя е паднала, скочила е или някой я е блъснал, така че причината за смъртта е самоубийство, убийство или нещастен случай.

— Освен ако не е получила инфаркт или инсулт — добавих аз. Останалите две неспоменати категории бяха „естествена смърт“ и „смърт с неизяснена причина“.

— Да, освен това. Но все пак тя е тийнейджър.

— Всичко се случва.

Тази вечер Райън наистина дойде. Бях взела душ и си бях направила косата. И, да, признавам си, сложих си спирала, гланц за устни и малко парфюм зад ушите.

Беше около девет часът, когато се звънна на вратата. Тъкмо четях за спектроскопията с Фурие трансформации в специализираното списание за съдебномедицински науки. В другия край на дивана Бърди се занимаваше с вечерния си тоалет. Загуби интерес към почистването на лапата си и изтича към фойето.

Погледнах екрана на охранителната система и видях, че Райън стои във вестибюла, а клетката на птицата беше до краката му.

Натиснах бутона, пузнах ги да влязат и сърдечно поздравих и двамата. Райън отвърна на поздрава ми, почеса котката по ушите и прие предложението ми да изпие една бира.

Постави кафеза на Чарли на масата в трапезарията. В това време му налях бирата и отворих една диетична кола за себе си. Бърди зае позата на сфинкс върху един от столовете, вдигна глава, сви лапи под тялото си и изцяло се съсредоточи върху кафеза и птицата.

Чарли беше в страхотна форма, подскачаше по пръчката си, плюеше семки и въртеше глава наляво и надясно, за да наблюдава котката. От време на време изстрелваше по някоя дума от черния си репертоар.

Райън зае мястото на Бърди на дивана. Аз заех своето, седнах и свих крака под себе си. Отново си казахме, че дъщерите ни са добре. Лили работеше като сервитьорка в кафе „Шерие“ на улица „Сен Дьони“. Кати беше на курс по испански в Сантяго, Чили.

Апартаментът ми в Монреал е малък. Кухня, спалня, хол и две бани. Единственото просторно помещение е холът. В двата срещуположни края има френски прозорци, северният гледа към двора, а южният — към миниатюрна зелена площ.

Каменна камина. Стъклена маса за хранене. Диван в жълто и синьо и още един, по-малък, само за двама души. Дограмата, корнизите и полицата над камината са в цвят череша.

Докато разговаряхме, погледът на Райън се местеше от един предмет на друг. Снимки на Кати. На по-малката ми сестра Хари. На племенника ми Кит. Керамична чиния, подарък от една възрастна жена в Гватемала. Дърворезба, изобразяваща жираф, купена в Руанда. Погледът му почти не срещаше моя.

Неизбежно заговорихме по служебни въпроси. Така и двамата бяхме на сигурна, неутрална почва.

След смъртта на партньора му преди няколко години Райън се занимаваше със специални задачи. Разказа ми за разследванията, които провеждаше в момента.

Три момичета бяха изчезнали. Две други бяха открити в или близо до вода. А сега и момичето от река Лак де дьо Монтан. Общо шест.

Разказах на Райън за обгорелия труп, за семейство Дьосе и за скелета от Римуски. Той ме попита кой е отговорен за последния.

Описах му срещата ми с Хипо Талант.

Райън каза, че Хипо се намесва в случаите му на изчезнали хора и неразпознати трупове. След това, разбира се, преминахме към историите с Хипо. Как забравил пистолета си в мъжката тоалетна на една бензиностанция. Как издърпал заподозрян от един канал и панталонът му се сцепил на задника. Как един задържан си свършил работата отзад, в полицейската кола.

Разговорът беше сърдечен и приятелски. И, по дяволите, съвсем като между брат и сестра. Никой не говореше за миналото или за бъдещето. Никакъв физически контакт. Единственият, чиито думи имаха нещо общо със секс, беше Чарли.

В десет и половина Райън стана. Изпратих го до вратата. Всяка клетка в мозъка ми крещеше, че това, което се колебаех дали да направя или не, *не е правилно*. Мъжете мразят някой да ги пита какво чувстват. Аз също мразя.

Не за първи път пренебрегнах инстинктите си.

— Райън, нека поговорим. — Сложих ръката си на рамото му.

— Точно в момента Лили...

— Не — прекъснах го аз, — не е само Лили.

Яркосините му очи отказваха да срещнат моите. Замълча за миг, след това проговори:

— Мисля, че все още не си забравила съпруга си.

— С Пийт сме разделени от години.

Райън най-последно ме погледна в очите. Усетих някаква гореща топка в стомаха си.

— Колко удобна дума — отбеляза той, — „разделени“.

— Мразя адвокатите и бумащината.

— Когато си с него, ставаш съвсем друг човек.

— Но той беше прострелян.

Райън не отговори.

— Преди семейното ми положение нямаше никакво значение — казах.

— Така е. Нямаше.

— А защо сега има?

— Не ви бях виждал заедно.

— И сега, след като ни видя, какво?

— Разбирам колко много държиш на него. — И преди да успея да кажа каквото и да е, той продължи: — И колко държа аз на теб.

Останах като зашеметена. За момент не можех да кажа нищо.

— И сега?

— Опитвам се да го преживея.

— Справяш ли се?

— Не съвсем.

Отвори вратата и си тръгна.

Лежах в леглото си, емоциите бушуваха в мен. Бях ядосана. Струваше ми се, че Райън се бе възползвал от мен. Накара ме да му задам толкова въпроси. Стремеше се всичко да изглежда съвсем незначително.

Дразнех се, че Райън се прави на обиден мъжкар.

Но за едно нещо беше прав. Защо не се бях развела с Пийт?

Трудно се засягам, но тая обидата до края на живота си. При Райън е точно обратното, обижда се лесно, но бързо прощава. Всеки от нас разбира чудесно настроенията на другия.

Райън в никакъв случай не се чувстваше пренебрегнат и с наранено честолюбие. Не можех да сбъркам сигналите, които подаваше.

За това най-силното чувство, което изпитвах, беше тъга. Райън се отдръпваше от мен.

Една сълза се отрони от очите ми.

— Е, добре, каубой — промълвих в самотното си легло. — Адиос.

Хари живее в Тексас, откакто напусна гимназия в годината, когато щеше да завърши. Дълга история. Кратък брак. Ето как преценява дали е удобно да се обади по телефона. Станала съм.

Започваше да се развиделява, когато мобилният ми телефон иззвъня.

— Будна ли си?

Присвих очи и погледнах към часовника. Шест и петнайсет. Също като кит, който води стадото си, Хари има нужда само от пет часа сън на нощ.

— Вече да.

По едно време сестра ми носеше фланелка, на която пишеше: „Никога не се оплаквай, никога не обяснявай“. И макар че е твърде небрежна, що се отнася до първата част на надписа, то по отношение на втората е абсолютно стриктна. Винаги следва прищевките си и не се извинява, каквото и да се случи.

И сега не се извини.

— Отивам в Каньон Ранч.

Хари е руса, дългокрака и полага огромни усилия да изглежда на трийсет. Въпреки че тази граница беше премината преди десет години, при подходяща светлина и с подходящите дрехи усилията ѝ се увенчават с успех.

— Колко пъти ще ходиш на спа курорт тази година?

— Дупето ми виси, циците ми и те започват да провисват. Трябва да мина на зеленчуци и да потренирам. Ела с мен.

— Не мога.

— Ще продавам къщата.

Тази новина ме завари неподготвена.

— Така ли?

— Онзи задник се оказа ужасна грешка.

Предположих, че задникът е съпруг номер пет. Или шест? Опитах се да се сетя за името му. Доналд? Харолд? Не мога, отказвам

се.

— Мисля, че ти намекнах, че той далече не е мечтата на всяко момиче.

— Намекна ми, че е глупав. Арнолдо не е глупав. Проблемът е, че не го бива особено в леглото.

Хари обожава секса. И много лесно се отегчава. Никак не ми се слушаше за креватните изпълнения на Арнолдо.

— Защо ще продаваш къщата?

— Прекалено голяма е.

— И когато я купи беше прекалено голяма.

Един от многото ѝ съпрузи беше в петролния бизнес. Така и не разбрах какво точно означава това, но след краткия им брак във финансово отношение сестра ми се оказа доста добре.

— Имам нужда от промяна. Ела и ми помогни да огледам имотите.

— Наистина не мога.

— Върху нещо интересно ли работиш?

Замислих се, но реших да не споменавам скелета от Рамуски. Когато Хари се запали по нещо, става страшно. Освен това нямах никакви доказателства, че има връзка с Еванджелин Ландри.

— Сега е най-натовареният сезон.

— Имаш ли нужда от сестринска подкрепа?

Боже мили!

— Знаеш, че обичам да ми идваш на гости, но точно сега съм затънала в работа и няма да мога да ти отделя никакво време.

Настъпи тишина.

— Това, което ти казах за Арнолдо, не е съвсем вярно — проговори след малко. — Истината е, че хванах копелето в крачка.

— Съжалявам, Хари.

Наистина съжалявах. Въпреки че не бях изненадана.

— Да-а... Аз също.

Облякох джинси и едно поло, нахраних Бърди и напълних паничките на Чарли с вода и семена. Птицата подсвирна и ми каза да си разтреса дупето. Преместих кафеза му в хола и му пуснах диск с тренировъчни упражнения за какаду.

Когато пристигнах в лабораторията, видях, че в пощенската ми кутия няма нищо. Лампичката на телефона не светеше. На бюрото ми сякаш беше паднала лавина. Но между отломките нямаше розово листче със съобщения.

Обадих се в моргата. Костите от Рамуски не бяха пристигнали.

Добре, нещастнико. Давам ти време до обяд.

На сутрешното ни събрание ми възложиха нов случай.

Човекът, който купил едно погребално бюро, открил балсамиран и напълно облечен труп в ковчег в хладилната камера в мазето. Предишните собственици затворили бюрото преди девет месеца. Патологът Жан Пелетие искаше да погледна рентгеновите снимки и да дам мнението си. На формуляра беше написал: „Облечен официално и няма къде да отиде“.

Върнах се в кабинета и позвъних на моя позната, професор по биология в университета „Макгил“. Тя не се занимаваше с диатоми, но ми препоръча един от колегите си. Можех да изпратя пробите от река Лак де дьо Монтан утре късно следобед.

След като опаковах чорапа, пробата от костта и подготвих необходимите документи, се заех със случая с изоставения труп, възложен ми от Пелетие.

Когато сравних рентгеновите снимки, направени преди и след смъртта, стана ясно, че починалият е ерген, няма деца и единственият му жив роднина — брат му, се е преместил в Гърция. Сметката за погребението е била платена преди две години с пощенски запис. След като го идентифицирахме, прехвърлихме топката на следователя.

Върнах се обратно в лабораторията. Костите на Женвиев Дъосе най-после бяха извадени от съда за варене. Прекарах остатъка от сутринта и част от следобед, като ги разглеждах с новия си стереомикроскоп „Лайка“ с дигитално увеличение на образа. След като години наред стоях наведена над една антика и получих херния от вдигането ѝ, сега притежавах истинско произведение на изкуството. Обичам новия си микроскоп.

Въпреки това увеличението не разкри почти нищо. Образуване върху костта и ставната повърхност между двете фаланги на средния пръст на десния крак. Асиметрична подутина в средата на предната част на десния голям пищял.

Като изключим следите от тези незначителни наранявания, по скелета на Женвиев нямаше нищо за отбелязване.

Обадих се на Ламанш.

— Блъснала е пръста на крака си и си е ударила пищяла — така обобща находките ми.

— Точно така — съгласих се аз.

— Не е умряла от това.

— Не е.

— И това е нещо.

— Съжалявам, че няма какво друго да ти кажа.

— Харесваш ли новия си микроскоп?

— Резолюцията на екрана е впечатляваща.

— Радвам се, че си доволна.

Затварях телефона, когато Лайза влезе и донесе голяма картонена кутия. Беше вързала косата си на опашка и носеше сини хирургични панталони. Добре ѝ стояха. Стегнато дупе, тънка талия и гърди с размера на Скалистите планини. Лайза беше много популярна сред ченгетата. Освен това беше най-добрата лаборантка в залата за аутопсии.

— Кажи ми, че ми носиш скелета от Римуски.

— Нося ти скелета от Римуски.

Лайза често разговаряше с мен на английски, за да упражнява езика. И сега постъпи така.

— Току-що пристигна.

Прелистих приложените документи. От моргата и от лабораторията бяха поставили входящи номера. Погледнах номера от лабораторията. НЛСМ — 57748. Останките са били конфискувани от агент Люк Тике, полицейски участък на Квебек, Римуски. Върху капака на кутията Брадет беше написал: „момиче в юношеска възраст, археологически“.

— Това подлежи на уточняване, всезнайко.

Лайза ме погледна въпросително.

— Онзи нещастник си въобразява, че разбира от антропология. Имаш ли много работа долу?

— Свършихме с аутопсиите за днес.

— Искаш ли да хвърлиш един поглед?

Знам, че Лайза се интересува от изследванията върху кости.

— Разбира се.

Взех формуляра, в който трябваше да отразя случая, а в това време тя постави кутията върху масата. Отворих капака и двете надникнахме вътре.

Поне за едно нещо Брадет беше прав. Костите не бяха на възрастен човек.

— Изглеждат много стари — отбеляза Лайза.

Добре, може би за две неща.

Скелетът беше жълтеникавокафяв и счупен на много места. Черепът беше деформиран, лицевите кости — силно увредени. Видях паяжини дълбоко в очните ябълки и в останките от носните проходи.

Извадих костите и ги подредих в анатомична позиция. Бяха леки като перце. Когато приключих, на масата се появи юношески скелет, от който липсваха някои части.

Направих инвентаризация. Липсваха шест ребра, повечето от костите на пръстите на ръцете и краката, една ключица, един голям пищял и лакътна кост. Нямаше ги и всичките осем резеца.

— Защо няма предни зъби? — попита Лайза.

— Те имат само по един корен. Когато венецът се разложи, няма какво да ги задържи на място.

— Има много поражения.

— Така е.

— Пре или постмортем? — Лайза питаше дали нараняванията са били получени преди или след смъртта.

— Предполагам, че повечето са след смъртта. Но ще трябва да огледам фрактурите под микроскоп.

— Скелетът е на млад човек, нали?

Пред очите ми проблесна образ. Момиче в бански костюм на плажа в Каролина. Носи малка бяла книга със зелен надпис. Четете стихове на глас със странен френски акцент.

Посочих проксималната дясна раменна кост, дисталната лява лакътна кост, проксималния ляв малък пищял и дисталната дясна бедрена кост.

— Забелязваш ли, че краищата на някои дълги кости изглеждат съвсем нормални, докато тези са нагънати и някак незавършени?

Лайза кимна.

— Това означава, че епифизите все още не са се сраснали с костта. Растежът не е завършил.

Вдигнах черепа и го обърнах.

— Базиларната структура също не е сраснала. Няма мъдреци, а вторите кътници почти не са износени.

Оставих черепа и взех една безименна кост.

— Всяка от двете кости, изграждащи таза, води началото си от три отделни кости — хълбочна, седалищна и срамна. По време на пубертета те срастват една за друга. — Посочих едва забележимо Y, което разделяше бедрената става на три части. — Виждаш ли тази линия? Срастването току-що е приключило, когато е настъпила смъртта. Като се имат предвид зъбите, дългите кости и тазът, спокойно мога да направя извода, че е била тринайсет или четиринайсетгодишна.

Еванджелин Ландри е затворила очи, скръстила ръце, духа свещичките. Четиринайсет свеци върху тортата.

— И тазовите кости показват, че става въпрос за момиче?

— Да.

— Бяла ли е?

— Определянето на расовата принадлежност ще е доста трудно, тъй като лицевите кости са раздробени, а небцето и резците липсват.

Взех черепа в ръце. Почувствах моментно облекчение.

— Носното отверстие е широко и кръгло. Долният ръб е счупен, но носното бодило изглежда малко. Тези белези не са европейски. Ще узная повече, след като почистя мръсотията.

— Защо главата ѝ изглежда така... — Лайза завъртя ръка, търсеше английската дума. — Странна?

— В пубертета черепните кости са все още широко отворени. — Говорех за извитите отвори между отделните кости на черепа. — След разлагането на мозъка вследствие на натиска костите могат да се свият, да се раздалечат или да се припокриват една друга.

— Натиск като при погребение?

— Да. Въпреки че черепните кости могат да се изкривят и вследствие на други фактори, като например излагане на слънчева светлина или на прекалено високи или ниски температури. Това явление се наблюдава често при черепи на деца.

— Има толкова много мръсотия. Мислиш ли, че е била погребана?

Тъкмо щях да ѝ отговоря, когато телефонът на бюрото ми иззвъня.

— Би ли проверила дали в кутията не е останало още нещо?

— Разбира се.

— Как вървят нещата, докторе? — Хипо Галант.

Прескочих любезностите.

— Скелетът на твоето приятелче Гастон пристигна от Римуски.

— Така ли?

— Според предварителния преглед става въпрос за момиче в юношеска възраст.

— Индианка ли е?

— Най-вероятно е със смесена расова принадлежност.

— Значи костите не са чак толкова древни?

— Сухи са, по тях няма меки тъкани, не миришат, така че се съмнявам смъртта да е настъпила през последните десет години. Това е всичко, което мога да кажа в момента. Имат нужда от обстойно почистване, а то трябва да се извърши на ръка.

— Има ли останали зъби?

— Има няколко зъба, но не е ходила на зъболекар.

— Ще направиш ли ДНК-анализ?

— Ще отделя проби, но ако няма запазени органични елементи, нищо няма да се получи. Дълбоко в процепите, както и в мозъчната кухина, има навлязла пръст. Това предполага, че по някое време е била погребана. Честно казано, подозирам, че следователят в Римуски може да се окаже прав. Възможно е останките да са изплували при наводнение на някое старо гробище или да са били откраднати по време на археологически разкопки.

— Няма ли да използваш въглерод четиринайсет или някоя друга модерна джаджа?

— Освен в някои много специфични случаи датирането с въглерод четиринайсет се прилага само когато обектите са на стотици години. Освен това, ако докладвам, че момичето е починало преди половин век, останките няма да подлежат на ДНК-анализ, изследване с радиоактивен въглерод или на какъвто и да е друг тест.

— Мислиш ли, че ще успееш да се справиш?

— Ще се постарая.

— Какво ще кажеш да поговоря с оня тип, дето държеше костите? Да се опитам да разбера откъде ги има.

— Би било добре.

Затворих телефона и се обърнах към Лайза.

— Защо тази изглежда различна? — сочеше втората дясна метакарпална кост.

Беше права. Въпреки че беше покрита с мръсотия, една от костите на пръстите сякаш не пасваше.

Почистих я от пръстта, доколкото можах. Внимавах да не я увредя и я поставих под моя прекрасен нов микроскоп. Нагласих увеличението на максимум и фокусирах, докато дисталният край на костта запълни целия екран.

Вдигнах учудено вежди.

8

Цялата кост беше надупчена, все едно гледаш повърхността на луната.

— Какво е това? — попита Лайза.

— Не съм сигурна.

Прехвърлях в ума си различни възможности. Допир с киселина или друг разяждащ химикал? Някакъв микроорганизъм? Локална инфекция? Или заболяване, поразяващо целия организъм?

— Болна ли е била?

— Възможно е. А може и това да е настъпило след смъртта ѝ. Прекалено много мръсотия е набита вътре, така че не мога да съм сигурна.

Свалих метакарпалната кост от микроскопа и се приближих до скелета.

— Ще трябва да почистим и да огледаме всяка кост.

Лайза погледна часовника си. Направи го внимателно.

— Боже, колко съм недосетлива. Задържах те прекалено дълго.

Беше пет и двацет. Повечето лаборанти си тръгнаха в четири и половина.

— Хайде, тръгвай.

— Да заключа ли?

— Благодаря ти, но ще остана още малко.

Това „малко“ се оказаха два часа и половина. Може би щях да остана да работя цялата нощ, ако мобилният ми телефон не беше иззвънял. Непознат номер.

Обадих се:

— Бренан.

— Къде си?

— Благодаря, добре съм. А ти как си?

— От шест часа звъня в апартамента ти.

Дали Райън наистина беше обезпокоен?

— Не съм си вкъщи.

— Това вече е новина.

— Май съм успяла да се откача от системата за наблюдение.

За миг настъпи тишина. След това той каза:

— Не спомена, че имаш планове.

— И аз имам собствен живот, Райън.

Точно така. Да чегъртам мръсотия от кости в осем часа вечерта.

Чух как запали клечка кибрит, след това дълбоко пое въздух.

След като преди две години се отказа от цигарите, Райън отново бе пропушил. Сигурен признак, че беше под стрес.

— Наистина можеш да бъдеш ужасна, Бренан — каза го без никаква злоба.

— Старая се — това беше дежурният ми отговор.

— Да не би да си настинала?

— Носът ми е раздразнен от дългото дишане през маската.

Прокарах клечката за зъби през купчинката пръст, която се беше събрала на масата пред мен.

— В лабораторията ли си?

— Скелетът от Римуски, за който ми разправяше Хипо Талант, пристигна днес. На момиче е, около тринайсет-четиринайсетгодишно. Има нещо странно в костите ѝ.

Дръпна от цигарата си, после издиша.

— Долу съм.

— Е, кой от нас е загубеняк и работи по това време?

— Тези случаи на изчезнали момичета и неидентифицирани трупове ми идват в повече.

— Ще се качиш ли?

— Идвам след десет минути.

Бях при микроскопа, когато Райън се появи. Лицето му беше напрегнато, косата — на неравни, раздърпани кичури. Пред погледа ми изплува странен образ — Райън, наведен над някакъв документ, неспокойно рови с пръсти из косата си. Толкова позната картинка.

Не се чувствах добре. Не исках Райън да е ядосан. Нито наранен. Или както там, по дяволите, се чувстваше в момента.

Понечих да протегна ръка и да погалья косата му.

Обаче също така не исках да контролира живота ми. Трябваше да взема мерки, когато почувствах, че се налага. Задържах и двете си ръце върху микроскопа.

— Не трябва да работиш тук сама вечерно време.

— Не ставай смешен. Това здание е с висока степен на сигурност и аз съм на дванайсетия етаж.

— Кварталът наоколо не е безопасен.

— Аз съм голямо момиче.

— Както искаш.

Гласът му не беше студен или враждебен. Просто безразличен.

Когато Кати беше малка, някои случаи в лабораторията ме караха да се намесвам в живота ѝ и да я ограничавам. Това се нарича прехвърляне на вниманието. Вината не беше нейна. А всъщност не беше и моя. Когато работя върху убийство на дете, все едно се сблъсквам със собствените си най-ужасни кошмари. Може би тези изчезнали и мъртви момичета караха Райън да се държи прекалено покровителствено. Не обърнах внимание на настойническото му поведение.

— Погледни.

Преместих се настрана, за да може да вижда екрана. Когато приближи до мен, усетих мирис на одеколона му — „Аква ди Парма“, на пот и на цигарата, която беше изпушил.

— Това нещо ново ли е?

— Тя е доста странен случай.

— Какво наблюдаваме в момента?

— Метатарзална кост.

— Аха.

— Костта на ходилото.

— Изглежда странна, като на точки.

— Имаш добро око. Дисталният край трябва да е изпъкнал, а не заострен.

— Каква е тази дупка в средата на костта?

— Форамен.

— Аха.

— През него минава артерията, която снабдява вътрешността на костта с хранителни вещества. Наличието му е съвсем нормално, но размерът му е необикновен. Огромен е.

— Да не би жертвата да е била простреляна в крака?

— Такива уголемени отвори могат да бъдат в резултат от повтарящи се микротравми. Но мисля, че в този случай не е така.

Смених първата метатарзална кост с друга.

— Краят на тази изглежда като издълбан.

— Точно така!

— Имаш ли идея защо е така?

— Имам много идеи. Но повечето от костите на крака липсват и ми е трудно да се спра на която и да е от тях.

— Дай ми няколко варианта.

— Била е наръфана от гризачи и след това костната повърхност е започнала да се разпада. Или може би краката са били в близост с някакво разяждащо вещество. Или бързотечаща вода.

— Това не обяснява големите дупки.

— Разграждане на костите на пръстите на краката и съпътстващото уголемяване на форамените може да настъпи в резултат на измръзване. Или на ревматоиден артрит. Но това е малко вероятно, тъй като ставите не са засегнати.

— Може би просто има такива големи дупки.

— И това е възможно, но не става въпрос само за краката й.

Поставих под микроскопа странната метакарпална кост, която беше направила впечатление на Лайза.

— Това е кост от пръста на ръката.

Райън огледа надупчената повърхност, без да каже нищо. Смених метакарпалната кост с една от двете запазени фаланги.

— Ето, и тук е така.

— Тази дупка е голяма като тунела на метрото.

— Форамените могат да бъдат различни по големина. Както и ти каза, при нея тази големина може да бъде нормална — изрекох го и сама не си повярвах.

— Ами останалата част от скелета? — попита Райън.

— Все още работя върху ръцете и краката. Но вече привършвам.

— Каква е работната диагноза?

— Увеличен кръвен поток към крайниците. Вероятно. Изкривяване на костите на пръстите на краката. Вероятно. Разграждане на кората на метакарпалните кости. — Вдигнах отчаяно ръце. — Локализирана инфекция? Заболяване, поразило целия

организъм? Увреждане на костите след смъртта, направено нарочно или поради естествени причини? Комбинация от всичко изброено дотук? — Отпуснах ръце в скута си. — Нямам диагноза.

Лабораторията ми не е снабдена с всичко по последна дума на високите технологии, но въпреки това разполага с достатъчно добра апаратура. Освен работните маси, устройството за варене и лъскавият нов микроскоп, тя е оборудвана още със спускащи се от тавана флуоресцентни лампи, с покрит с плочки под, с умивалник, аспиратор, устройство за промивка на очите при инциденти, поставка за снимки, осветени екрани за рентгенови снимки и шкафове със стъклени вратички. Малкият прозорец над умивалника гледа към коридора. От големия, който се намира зад бюрото ми, се разкрива гледка към града.

Погледът на Райън беше отправен натам. Аз също погледнах в тази посока. По стъклото заиграха два призрачни образа. Висок мъж и слаба жена, лицата им не можеха да се разпознаят. Зад полупрозрачните им фигури се виждаха реката Сейнт Лорънс и мостът „Жак Картие“.

Лабораторията се изпълни с напрегната тишина и усещане за празнота, която трябваше някак да се запълни. Направих го неохотно.

— Скелетът изглежда доста стар.

— Ламанш ще те накара да спреш да работиш върху него.

— Няма. — Загасих лампата на микроскопа. — Искаш ли да поговорим за случаите, върху които работиш?

Райън се колеба толкова дълго, че си помислих, че няма да ми отговори.

— Да изпием по едно кафе?

— С удоволствие.

Кафето беше последното нещо, от което се нуждаех. Четвъртата ми чаша стоеше изстинала на бюрото ми.

„Хабитат 67“ е модерен жилищен район, изграден от бетонни кутии, подредени една върху друга. Построен експериментално за Експо 67, комплексът винаги предизвиква силни чувства. Най-меко казано. Жителите на Монреал или го обожават, или го ненавиждат. Никой не остава безразличен.

„Хабитат 67“ е отвъд Сейнт Лорънс, като погледнеш от Вю Порт. Тъй като Райън живее там, а моят апартамент е в центъра, решихме да отидем в едно кафене, което се намира на еднакво разстояние от двете жилища.

И двамата с Райън бяхме с коли, така че поотделно се отправихме към старата част на Монреал. Юни е връхът на туристическия сезон и както можеше да се очаква, движението беше натоварено, тротоарите — препълнени с хора, а колите — паркирани броня до броня.

Според инструкциите на Райън вкарах маздата си в една отбивка, пред която стоеше оранжев гумен конус. На табела, написана на ръка, пишеше: Plein. Пълно.

Един мъж по сандали, шорти и фланелка за хокей приближи към мен. Казах му името си. Отмести оранжевия конус и ми махна с ръка да вляза. Това е привилегията да си полицай.

Тръгнах надолу през площад „Жак Картие“ и минах покрай старите каменни сгради, в които сега се помещаваха магазини за сувенири, ресторанти и барове. Туристите и местните жители бяха изпълнили откритите тераси и се мотаеха по площада. Един уличен артист се разхождаше на кокили, жонглираше с топки и разказваше вицове. Друг свиреше на лъжици и пееше.

Завих по покритата с калдъръм улица „Сен Пол“ и до мен достигна миризмата на риба и олио, която се носеше откъм реката. Въпреки че не го виждах, знаех, че домът на Райън се намира на отсрещния бряг. Моето мнение ли? „Хабитат 67“ прилича на огромна скулптура, направена от някой кубист. И също като кръста на Монтроял е по-добре да го наблюдаваш отдалече, отколкото отблизо.

Когато влязох в кафенето, видях, че Райън все още не е пристигнал. Избрах маса в дъното и си поръчах капучино без кофеин. Той дойде точно в момента, когато сервитьорката ми го носеше. След минута тя се върна с неговото двойно еспreso.

— Цяла нощ ли ще стоиш буден? — посочих с глава кафето на Райън.

— Взел съм си малко работа за вкъщи.

Няма да те покани там, девойко. Изчаках го, докато стане готов да се разприказва.

— Ще ти разкажа нещата в хронологичен ред. Имаме пет стари неразкрити случая — трима изчезнали и два неидентифицирани трупа. С трупа, който тази седмица изплува от река Лак де дьо Монтан, стават три.

Райън сипа захар в кафето си и го разбърка.

— Хиляда деветстотин деветдесет и седма. Първият изчезнал. Кели Сикард, осемнайсетгодишна, живее със семейството си в Розмер. На дванайсети март в един и четирийсет през нощта се разделя с компанията, с която са излезли да пийнат, и отива да хване автобуса за вкъщи. И никога не се прибира.

— Проверихте ли хората от компанията?

— Да, както семейството и приятеля ѝ.

Райън отпи от кафето си. Бялата чашка изглеждаше съвсем малка в голямата мъжка ръка.

— Хиляда деветстотин деветдесет и девета. Неидентифициран труп номер едно. Тялото на момиче в юношеска възраст се закача за витлото на една лодка в реката Де Мил Ил. Заедно с Ламанш работихте по случая.

Спомних си.

— Трупът беше разложен. Прецених, че става въпрос за бяло момиче на четиринайсет-петнайсетгодишна възраст. Направихме реконструкция на лицето, но трупът така и не беше идентифициран. Костите са все още в хранилището.

— Да, за нея става въпрос.

Райън изпи остатъка от еспресото си.

— Две хиляди и първа. Неидентифициран труп номер две. Тялото на тийнейджърка е намерено в Дорвал на брега между клубовете „Форест“ и „Стрийм“. Според Ламанш трупът е престоял във водата по-малко от четирийсет и осем часа. Той извършва аутопсията и стига до извода, че момичето е било мъртво, когато е попаднало във водата. Няма доказателства да е било застреляно, намушкано или пребито. Снимките му са разпространени в цялата провинция. Никой не ги разпознава.

Спомних си и този случай.

— В крайна сметка момичето беше погребано, нали?

Райън кимна и продължи нататък:

— Година две хиляди и втора. Втори изчезнал. Клодин Клоке кара велосипед „Шуин“ с три скорости през гориста местност в Сен Лазар Сюд. Тя е на дванайсет години и страда от лека форма на умствено изоставане. Колелото е открито два дни по-късно, но не и Клодин.

— Малко вероятно е да е избягала от къщи. Бащата е съмнителен, но има доказано алиби. Както и останалите от семейството. След това бащата умира, а майката два пъти влиза в болница, за да я лекуват от депресия. Две хиляди и четвърта. Трети изчезнал. Първи септември. Ан Жиарден изчезва от дома си в Бленвил посред нощ. — Райън стисна зъби, след това се отпусна. — Хлапето е на десет години.

— Твърде малка е, за да тръгне нанякъде сама.

— Чували сме и такива истории. Освен това хлапето доста се е мотаело по улиците. И в този случай бащата е пълен загубеняк, но не открихме нищо, което може да го свърже с изчезването на детето. Същото важи и за останалата част от семейството. Разпитахме съседите — нищо.

И двамата замълчахме. Спомнихме си масовата акция за издирване на Ан Жиарден. Беше пуснат бюлетин за изчезналото дете до всички възможни медии. ППК. ПУМ. Полицейски кучета. Местни доброволци. Хора от Националния координационен център за защита на децата от експлоатация, НКЦЗДЕ. Никой нищо не откри. Нито една следа не доведе до нищо.

— А сега имаме и трети неидентифициран труп, момичето, което бе открито в река Лак де дьо Монтан.

— Шест момичета. Три от тях открити в или близо до вода. Три изчезнали, малко вероятно е да са избягали от къщи — обобщих аз. — Има ли още нещо?

Райън отново стисна зъби.

— Възможно е да имаме и четвърта изчезнала. Фийби Джейн Куинси, тринайсетгодишна. Живее в Уестмаунт. Изчезнала е преди два дни, след като си е тръгнала за къщи след урок по танци.

Райън извади една снимка от джоба си и я постави на масата. Момичето имитираше Мерилин в „Проклетите седем години“. Роклята ѝ се издигаше като балон около нея. Светлината идваше откъм гърба ѝ и тънката ѝ фигура се очертаваше през прозрачната бяла материя.

Тринайсет?

— Кой е правил тази снимка?

— Родителите ѝ нямат представа. Намерили я скрита на дъното на едно чекмедже. Опитваме се да разберем кой я е правил.

Загледах се в нея. Въпреки че сексуалният намек не бе ясно изразен, имаше нещо смуцаващо.

— Приятелите ѝ казват, че искала да стане модел — допълни Райън.

Като огледах тънкото ѝ телце, дългата коса и блестящите зелени очи, си помислих, че не би имала проблем.

— Много момичета искат да станат модели — отбелязах аз.

— Ти искала ли си?

— Не.

— Кели Сикард също е мечтала да избяга — каза той.

— Това е доста неясна следа. — Върнах снимката на Райън.

— По-добре от никаква — отвърна той.

Още няколко минути обсъждахме случаите. В по-голямата част от времето аз слушах.

Райън не се плаши от смъртта и насилието. И с двете се сблъсква твърде често, научил се е да прикрива емоциите си. Но аз го познавам добре. Знам, че посегателството върху беззащитни хора го разстройва дълбоко. Разстройва ме и мен. В момента го осъзнавах по-добре от всякога. Последните два часа бях работила върху костите на дете.

Въпреки че Райън заяви, че е изморен, долових тъгата и безсилието му. Нека бъдем справедливи. Това е част от професията. Но дали не долових и още нещо? Дали нямаше и нещо друго, което го караше да бъде неспокоен, отнемаше обичайното му безгрижие и го караше да пуши? Дали пък аз не започвах да страдам от параноя?

След малко Райън поиска сметката.

Върнах се на паркинга, запалих маздата, включих фаровете и се отправих към къщи. Трябваше да си почина. Да взема един душ. Да си помисля.

Имах нужда и от едно питие, на което няха право.

Завих наляво по Рене Левеск и свалих стъклото на прозореца. Въздухът беше топъл, влажен и необичайно тежък, небето — като черен екран, по който подскачаха светлините на далечните светкавици.

Нощта миришеше на дъжд.

Скоро щеше да се разрази буря.

9

На следващия ден не се обадиха нито Хипо, нито Райън. Не мога да кажа същото и за Хари. Малката ми сестричка се беше уговорила да отиде да огледа един мезонет в центъра на Хюстън, ранчо за коне в Харис Каунти и имение на брега на остров Саут Падре. Предложих ѝ да не бърза и да размисли какво би искала да прави след раздялата с Арнолдо, а не да препуска насам-натам из Югоизточен Тексас в очакване да я осени вдъхновението. Тя ме посъветва да се опитам да разпусна малко. Перифразирам думите ѝ.

Успях да се справя с бъркотията в кабинета си, а след това отново се захванах да почиствам скелета от Римуски. Често измислям имена на неидентифицираните останки. Така започвам да ги възприемам като истински хора. Затова започнах да наричам този скелет „момичето на Хипо“, въпреки че ролята му в случая не беше толкова съществена.

Колкото повече подробности за момичето на Хипо излизаха наяве, толкова по-странна изглеждаше цялостната картина.

Около единайсет часа пристигна един череп от Икуалит, малка точица върху картата на Квебек, на хиляди километри на север от залива Фробишър. Погледнах мястото на картата. Въпреки че ми се искаше да продължа да работя върху момичето на Хипо, спазих обещанието си към Ламанш и се заех с новата задача.

Около пет часа си тръгнах от лабораторията, изпратих частта от костта и чорапа на момичето от река Лак де дьо Монтан на биолога от „Макгил“ и се отбих при Хърли за моя вариант на чаша бира — диетична кола с лед и малко лимон. Разбира се, не ходя там заради безалкохолната напитка, а заради приятелите, които мога да срещна в кръчмата.

Докато минавах през залата с игрите, хвърлих поглед на телевизора на стената. На екрана зад намръщения водещ се виждаше снимка, като тези, които правят в училище. Зелените очи на малкото момиче гледаха закачливо, косата му беше разделена на път по средата, а плитките му стигаха до раменете. Фийби Куинси.

Малка група от редовни посетители на бара се беше събрала на долния етаж — Джил, Шантал, Блек Джим и самият Хърли. Поздравиха ме е навъсени лица и отново започнаха да споделят какво мислят за изчезването на Куинси.

— Мили боже, само на тринайсет години. — Шантал поклати глава и направи знак да ѝ донесат още една бира.

Беше от Ньюфаундленд и можеше да издържи на пиене повече от всички останали. Демонстрираше ни го доста често.

— Безкрайно се надявам, че е излязла само да се помотае. — Акцентът на Блек Джим се променяше с всяка история, която разказваше.

Никой не знаеше точно откъде е. Когато някой го попита, той всеки път разправяше нещо различно. Тази вечер говореше като австралиец.

— Откога я няма? — Бил направи знак на бармана и една диетична кола се появи пред мен.

— От три дни. Отишла на урок по танци. Милостиви боже! — възкликна Шантал.

— Ти работиш ли по случая? — попита ме Бил.

— Не.

— А Райън?

— Да.

— Къде е Райън? Успя ли най-после да се отървеш от този навлек?

Отпих от колата си.

— Нещата не изглеждат добре, нали така? — Джил приличаше на застаряваща френска версия на Фонзи от сериала „Щастливи години“.

— Може и да се появи отнякъде — обадох се аз.

— Сигурно смятат, че някой мръсник я е отвлякъл, така ли е? — попита Блек Джим.

— Не знам.

— Представяш ли си какво преживяват нещастните ѝ родители? — Това беше Джил.

— Много бих искала, като хванат това копеле, аз лично да му отрежа топките — обеща Шантал.

Загледах се в чашата си, започнах да преосмислям решението си да се прибера късно вкъщи. Искаше ми се да се отърся от мъката и от мисълта за смъртта и да се върна вкъщи освободена и освежена, но явно това нямаше да се получи тази вечер.

Какво наистина се беше случило с Фийби? Дали беше там, навън, на улицата, сама, но твърдо решила да следва собствения си път? Или я държаха някъде затворена на тъмно, беззащитна и уплашена? Дали изобщо беше жива? Как преживяваха родителите ѝ тези безкрайни часове на неизвестност?

Ами трупът от река Лак де дьо Монтан? Коя беше тя? Убита ли беше?

И другото момиче в лабораторията ми. Момичето на Хипо. Кога е умряло? Една абсурдна мисъл се появи в съзнанието ми: „Възможно ли е скелетът да е на Еванджелин Ландри? Къде е Еванджелин?“

Осъзнах, че Бил ми казва нещо.

— Извинявай, не чух.

— Питах те къде е Райън.

Очевидно в кръчмата се беше разчуло, че с Райън сме се разделили. Или каквото там друго се бе случило между нас.

— Не знам.

— Добре ли си? Изглеждаш уморена.

— Последните дни бяха доста натоварени.

— По дяволите! — обади се Шантал.

Слушах какво си говорят още няколко минути. След това си изпих колата и се отправих към къщи.

В петък сутринта нямаше нови антропологични случаи. Пиших доклада за черепа от Икуалит, когато Райън се появи в лабораторията.

— Чудесна прическа.

Без да се замисля вдигнах лявата си ръка и прибрах косата си зад ухото и тогава се усетих, че Райън говореше за черепа. Беше побелял от слънцето, а най-отгоре имаше зелен изсъхнал мъх.

— Лежал е в тундрата много дълго време.

Очаквах той да попита колко дълго. Не го направи. Изчаках да ми съобщи причината за посещенията си.

— Хипо Галант ми се обади тази сутрин. Един тип на име Жозеф Бомон излежава присъда в „Бордо“.

„Бордо“ е най-големият поправителен център в Квебек.

— Снощи, в шест часа, по телевизията разпространиха новината за изчезването на Фийби Куинси. Споменаха и Кели Сикард и Ан Жиарден.

— Само тях двете ли?

Райън вдигна ръце, сякаш искаше да каже: „Кой знае защо?“.

— Бомон гледал репортажа и поискал да говори с началника. Твърди, че знае къде е заровена Сикард.

— Може ли да му се вярва?

— Възможно е Бомон да е просто един хитрец, който иска да си улесни живота. Но не можем да го оставим така, без да му обърнем внимание.

— Какво казва той?

— „Хайде да сключим сделка“.

— И?

— В момента преговаряме. Исках да те предупредя по-отрано. Ако се окаже, че в това, което говори, има истина, екипът ще тръгне веднага. Искаме да сме там, преди пресата да надуши нещо.

— Ще се приготвя.

Проверявах си комплекта с принадлежностите за работа при полеви условия, когато Райън се обади.

— Тръгваме.

— Кога?

— Камιονът на екипа за работа на местопрестъпление вече е на път.

— След пет минути долу, във фоайето.

Райън пое по магистрала 15 на северозапад от града, зави на изток и после на север към Сент Луис дьо Требон. Трафикът по това време на деня не беше натоварен. Докато караше, ми разказа набързо какво се бе случило.

— Бомон се спазари отново да има право да получава поща. Преди три месеца глупакът получил книгата „Параграф 22“. В лепилото, с което е подлепена книгата, имало наркотик ЛСД.

— Има изобретателни приятелчета. Каква е историята му?

— Преди три години Бомон е бил в една килия с някакъв тип на име Харки Грисъм. Твърди, че Грисъм му е разказал как през деветдесет и седма година е убил едно хлапе. Разправял, че го забърсал на автобусната спирка посред нощ, завел го вкъщи, изнасилвил го и след това му размазал черепа с гаечен ключ.

— Бомон може да е прочел нещо или да е чул репортажа за изчезването на Сикард.

— Грисъм разказал на Бомон, че убитото хлапе било лудо по НАСКАР. Твърди, че я е примамил, като ѝ обещал, че ще я запознае с Марио Госелин.

Наблюдавах отражението на жълтата осова линия в тъмните очила на Райън.

— Фактът, че Сикард е била запалена по състезателни коли, се пазеше в тайна. — Райън хвърли поглед към мен и жълтите черти изчезнаха. — Никога не беше оповестено публично.

— Къде е сега Грисъм?

— Пуснат под гаранция през деветдесет и девета. Същата година умира при катастрофа.

— Значи не може да ни помогне.

— Не, освен ако не направим спиритически сеанс. Но така или иначе нямаше да има никакво желание да ни помогне. Трябва да разчитаме само на спомените на Бомон.

Райън зави надясно. От двете страни се простираха гори. След малко видях това, което очаквах. Спряхме отстрани на асфалта, където вече бяха паркирани камионът на НЛСМ за работа на местопрестъплението, черният микробус на следователя, патрулна кола на ППК, един необозначен шевролет и един джип. Очевидно скоростта и мълчанието си бяха свършили работата. Наоколо нямаше нито камери, нито микрофони. И нито един журналист, готов да си води записки. Поне до този момент.

Хипо разговаряше с няколко униформени полицаи. Двама лаборанти от моргата пушеха до микробуса. Мъж в цивилни дрехи наливаше вода в паницата на едно куче — бордър коли.

Райън и аз излязохме от колата. Въздухът беше като течен карамел. Тази сутрин в „Газет“ пишеше, че ще вали, а температурата ще бъде над трийсет градуса. Това е юни в Квебек. Непредсказуем.

Тръгнахме към Хипо, а Райън обясняваше какво е местоположението на постройките.

— Според думите на Бомон Грисъм му описал един изоставен хамбар, встрани от шосе 335, в гора, а зад хамбара имало ферма за коне.

Погледнах компаса в ръката на Райън.

— Магистралата е зад нас. Паркът в Бленвил се намира отвъд тази горичка. Сент Лен Жонксион и Бленвил са на юг.

Усетих тежест в гърдите си.

— Ан Жиарден е изчезнала в Бленвил.

— Да. — Райън гледаше право пред себе си.

Отидохме при останалите. Здрависахме се, разменихме поздрави. Може би причината беше в лепкавата жега. Или в безпокойството от това какво можеше да изровим от земята след малко. Нямахме ги шегите и обичайното добро настроение.

— Хамбарът е на около десет метра навътре. — Лицето на Хипо блестеше от пот, под мишниците му имаше тъмни петна. — Като духне вятърът, ще се оправи.

— Какво е станало? — попита Райън.

— Пуснахме кучето да видим какво може да направи — отвърна Хипо.

— Мия — намеси се водачът на кучето. Когато чу името си, колито наостри уши. Хипо вдигна очи към небето.

— Името ѝ е Мия.

На ризата на водача на кучето беше избродирано *Силван*.

Хипо е известен с това, че мрази новите, както той ги нарича „гъзарски“ технологии. Очевидно кучетата, обучени да откриват трупове, попадаха в тази категория заедно с компютрите, устройствата за сканиране на ириса и телефоните с гласово набиране.

— *Мия* не изглеждаше особено впечатлена.

Хипо извади тенекиена кутийка от джоба си, отвори с палец капака ѝ и сложи в устата си хапче против киселини.

— Тук е пълно с фъшкии. — В гласа на Силван се долавяше раздражение. — Миризмата я обърква.

— Джи Пи Ар? — прекъснах размяната на реплики, като попитах за радара, с който могат да се откриват обекти под земната повърхност.

Хипо кимна, после се обърна и се отдалечи. Ние с Райън го последвахме сред дърветата. Във въздуха се носеше миризма на мъх и глина. Нямаше никакъв полъх и гъстите листа на дърветата не помръдваха. След няколко метра започнах да се потя и да се задъхвам.

След трийсет секунди стигнахме до хамбара. Намираше се на полянка, малко по-голяма от самата постройка. Беше наклонен на една страна като кораб в бурно море. Гредите бяха сиви и полуизгнили от времето, част от покрива беше разрушен. Останките от голямата двойна врата представляваха купчина прогнила дървесина. През отвора видях, че вътре е тъмно, а в процеждащите се снопове слънчева светлина танцуваха пращинки.

Хипо, Райън и аз спряхме на входа. Хванах яката на блузата си с два пръста и се опитах да си вея с нея като с ветрило. Дрехите и сутиенът ми бяха подгизнали от пот.

Въздухът в хамбара беше застоял, миришеше на влага и мухъл. Гниеща растителност. Прах. И сладникава миризма на нещо органично.

С белите си гащеризони и маски на лицата криминалистите приличаха на космонавти. Разпознах ги само по фигурата и начина на движение. Този, който приличаше на дългоножка, беше Рено Пастър, а другият, с вид на боклукчия, беше Давид Шанвие.

Хипо им викна. Пастър и Шанвие махнаха за поздрав и отново се заловиха за работата си.

Шанвие придвижваше по пода на хамбара един апарат на три колела. Под главната ос на устройството, на сантиметри над пода, висеше правоъгълна червена кутия. На дръжките беше поставен малък екран с течни кристали.

Пастър редуваше снимките с видеозапис и разчистваше пространството пред Шанвие. Камъни. Кутийки от безалкохолно. Парче ръждясал метал.

Късметът му е изневерил днес, помислих си аз, като видях как Пастър се наведе, вдигна нещо, огледа го и го хвърли настрана.

Четирийсет минути по-късно Шанвие достигна до последния, най-отдалечен ъгъл на хамбара. Спря за момент и изкоментира нещо. Пастър отиде при него и двамата започнаха да обсъждат това, което виждат на екрана.

Побиха ме тръпки, вече не ми беше топло. Усетих, че Райън до мен също е напрегнат.

Шанвие се обърна към нас:

— Открихме нещо.

10

Двамата с Райън си проправихме път през неравния терен. Хипо вървеше на зигзаг след нас. Беше облякъл риза, която със сигурност беше купил от магазин за намалени стоки. За много намалени стоки. Лъскави пингвини с шалове и барети. Платът на ризата изглеждаше леснозапалим.

Шанвие и Пастър се отдръпнаха, за да можем да видим образа. Пластове с различни цветове се виеха по екрана. Червени. Зелени. Сини. В центъра се виждаше някаква светлосива купчина.

Джи Пи Ар устройството не е толкова сложно, колкото може да си помисли човек. Във всяка система има радиопредавател и приемник, свързани с двойка антени, скачени със земята.

Сигналът се изпраща към почвата. Тъй като предметът или нарушението на структурата, които се намират под повърхността, имат електрични свойства, различни от тези на заобикалящата почва, сигналът, който се отразява от предмета или нарушението, се забавя при връщането си обратно към приемника. Тогава на екрана се наблюдават различен тип вълни.

Помислете си за устройствата, с които се откриват рибните пасажии. Те отчитат, че там долу има нещо, но не могат да ви кажат какво точно.

— Може да е дупка на животно. — Лицето на Шанвие беше потънало в пот. — Или изкоп за стар водопровод.

— Колко надълбоко е? — попитах аз, докато оглеждах обрънатия сив полумесеца.

Шанвие сви рамене.

— На около четирийсет и пет-петдесет сантиметра.

Достатъчно дълбоко за набързо изкопан гроб.

Извикахме водача на Мия и той я заведе до мястото. Тя даде сигнал, като седна там и излая рязко само веднъж.

До обяд вече бях оградил с колчета и въжета място от около три квадратни метра. С Райън взехме лопати с дълги дръжки и започнахме

да копаем. Пастърор правеше снимки. Шанвие пресяваше пръстта.

Хипо стоеше настрана, попиваше потта си и пристъпваше от крак на крак. От време на време бъркаше в джоба си. Подрънкването на ключове се сливаше с прищракването на затвора на фотоапарата на Пастърор и шума на пръстта, която преминаваше през мрежата.

Подът на хамбара беше богат на органични вещества, копаеше се и се пресяваше лесно.

В дванайсет и половина вече бяхме открили едно голямо петно с формата на амеба, видимо по-тъмно от пръстта около него. Оцветяване на почвата. Белег, че нещо се разлага.

С Райън взехме малки лопатки и започнахме внимателно да отстраняваме пръстта. И двамата с ужас очаквахме да открием какво има под тъмното петно. От време на време погледите ни се срещаха и после отново се съсредоточавахме върху изкопа.

Първата кост попадна в ситото.

— Открих нещо — гласът на Шанвие наруши тишината.

Хипо изпсува и взе още едно хапче против киселини.

Шанвие дойде при мен и протегна ръка.

Изправих се и поех това, което лежеше на дланта му.

Скелетът на възрастния човек е съставен от двеста и шест кости. Всички те се различават по големина и форма. Само една отделно взета кост ни дава много малко информация за живота на човека, на когото е принадлежала. Но всички взети заедно, подредени като парченцата на пъзел, могат да разкрият много. Възраст. Пол. Родословие. Здравословно състояние. Навици. Колкото повече кости има, толкова повече можем да разберем.

Обаче единствената кост, която Шанвие откри, реши цялата загадка.

Беше тънка, малко по-къса от десет сантиметра, приличаше на фиба и можеше да се използва за закрепването на дамски кок. В единия край беше по-плътна, а в другия изтъняваше и образуваше едва забележима издутина.

Вдигнах поглед и срещнах осем любопитни очи.

— Това е бакулум.

Четири недоумяващи погледа.

— Кост, която се намира в пениса на повечето бозайници. Предполагам, че тази тук е от голямо домашно куче.

Все още никой не проговаряше.

— Ос бакулум подпомага чифтосването, когато актът трябва да се извърши при краткотрайна среща с партньорката.

Пастър се изкашля.

— Когато животните трябва да действат бързо — добавих и нагласих маската си.

— Pour L'amour du bon Dieu.^[1]

Възкликанието на Хипо показва, че и в него се надигаха същите чувства като в мен. Облекчение. Почуда. Надежда.

Подадох костта на Пастър. Той я снима и я постави в плик, а ние с Райън отново се заловихме да копаем.

В три часа „жертвата“ на Грисъм беше напълно разкрита. Имаше широка муцуна и грапав череп. Опашните прешлени се извиваха между задните крака, които изглеждаха твърде къси за тялото.

— Дълга опашка.

— Някаква смесица с питбул.

— Може и с овчарка.

Мъжете изглеждаха прекомерно заинтригувани от потеклото на кучето. На мен въобще не ми пукаше за това. Бях потна, всичко ме сърбеше и с нетърпение очаквах да сваля от себе си найлоновия гащеризон. Беше направен така, че да предпазва от кръв, химикали и отрови, но в него не навлизаше въздух и беше горещо като в ада.

— Няма значение от каква порода е.

Пастър посочи запечатания плик, в който се намираше костта от пениса на кучето. Шанвие вдигна дланта си. Пастър я плесна с приятелски жест.

Шегите вече бяха започнали. Радвам се, че поне не им бях казала, че в някои области ос бакулум се нарича клечката за зъби.

Една от състудентките ми изучаваше ос бакулум при резус маймуните. Казваше се Джийни. Старите ми състуденти, вече професори и мастити учени, все още я закачат, като говорят за „пенисите на Джийни“.

След два часа костите на кучето бяха опаковани и поставени в микробуса на следователя. Вероятно това не беше необходимо, но по-добре да сме прекалено внимателни, вместо да пропуснем нещо.

До шест часа двамата с Райън бяхме изкопали целия участък на дълбочина шейсет сантиметра. Не открихме нищо в изкопа, екранът също не показваше нищо. Шанвие огледа отново хамбара и поляната около него, но не забеляза никакви други признаци за нарушаване на структурата под земната повърхност.

Хипо дойде при мен точно когато си свалях гащеризона.

— Извинявай, че те довлякох дотук за нищо.

— Това е част от професията, Хипо.

Бях във възторг, че най-после съм се отървала от гащеризона. Освен това чувствах облекчение, че не изровихме трупа на Кели Сикард.

— Колко време е минало, откакто онова псе се е разхождало наоколо?

— По костите няма меки тъкани, не миришат и са еднакво оцветени от пръстта. Единствените остатъци от насекоми, които открих, са сухи обвивки от какавиди. Като се има предвид, че е заровено на тази дълбочина вътре в хамбара, бих казала, че кучето е умряло най-малко преди две години. Но имам усещането, че са доста повече.

— Десет?

— Възможно е.

— Може да е принадлежало на Грисъм. Или на Бомон.

Или на Селин Дион, помислих си аз.

Хипо се загледа в далечината. По стъклата на очилата му беше полепнала мръсотия, така че беше трудно да се види изражението му. Предполагам, че обмисляше как ще си поприказва с бившия си информатор.

— Ако искаш да поостанеш тук още малко, аз ще те откарам.

Погледнах към Райън. Говореше по мобилния си телефон. Зад него над паркираните автомобили въздухът трептеше, сякаш имаше мираж.

Улових погледа на Райън и с жест му показах, че ще се върна обратно с Хипо. Той ми махна с ръка и продължи да разговаря.

— Разбира се.

— Ще ти разкажа за Люк Тике.

Изгледах Хипо продължително.

— Полицейски участък в Квебек, Римуски? Костите, за които говореше моят приятел Гастон?

— Каква е историята му?

— Ще ти разкажа в колата.

Качих се в импалата. Вътре беше горещо като в тухларна пещ.

Хипо зави по магистралата, нагласих климатика на максимум и поставих ръката си пред вентилационния отвор. Горещият въздух опари пръстите ми.

— *Lair conditionne est brise.*^[2]

От устата на Хипо думата „счупен“ прозвуча като „бриз“. За бриз и дума не можеше да става.

От радиото се чуваше прашене. Изчаках го да хване някоя станция. В това време събрах влажната си коса и я вдигнах от врата си.

— Проверил ли си защо климатикът не работи?

— Не мога да се занимавам с него. — Хипо махна презрително с ръка. — Жегата няма да продължи дълго. Винаги става така.

Въздържах се от коментар. Нямахше смисъл. Вероятно за Хипо климатикът беше неразрешима загадка.

Свалих прозореца. Миризмата на тор и прясно окосена трева нахлу в колата.

Облегнах се назад, но бързо отскочих, когато горещата изкуствена кожа се допря до голите ми рамене. Скръстих ръце, отпуснах се на седалката, затворих очи и оставих вятъра да развява косата ми.

От опит знаех, че да си в колата, когато Хипо кара, е все едно да се качиш на бика в някой родео бар. Хванах се за дръжката, докато колата летеше със свръхзвукова скорост, а кракът на Хипо подскачаше от газта на спирачката и обратно.

— Този Тике не е лошо момче.

Отворих очи. Заобикаляхме по шосе 15.

— Какво ти каза?

— Казва, че преди пет-шест години получил сигнал за безредици в една кариера. Арестувал няколко хлапета за навлизане в чужда собственост и унищожаване на имущество. Онези разбойници

твърдели, че са майстори на графити и създават безценни творения на изкуството.

Хванах се за таблото пред мен, когато Хипо рязко зави, за да заобиколи един пикап. Шофьорът му показва среден пръст. Хипо му отвърна с подходящо изражение на лицето.

— Кажи за скелета — опитах се да го върна обратно към темата на разговора ни.

— Тике го намерил в багажника, когато претърсвал колата им.

— Къде се намира тази кариера?

— Някъде близо до границата между Квебек и Ню Бранзуик. Тике не ми даде много точно описание.

— Спомня ли си имената на хлапетата?

— Не, но намери досиетата им. Записал съм си ги.

— Това е достатъчно. Значи е открил скелета при обиск. Но защо го е задържал?

— Каза, че е съобщил на следователя.

— На Брадет?

— Точно на него. Брадет се отбил, погледнал скелета и казал на Тике да се свърже с археолог. Но нали се сещаш, че в телефонното му тефтерче нямало такъв.

— И нещата си останали така.

— Бинго.

Една дупка на асфалта изхвърли и двама ни към тавана.

— Господи! Извинявай.

— Какво са обяснили хлапетата?

— Твърдели, че са купили костите от заложна къща. Имали са намерение да ги напръскат с боя и да направят нещо като статуя.

— Чудесно. А притежателят на заложната къща откъде ги е взел?

— Тике не знаеше това.

— А откъде е онзи, от заложната къща?

— От Мирамиши.

Обърнах се и погледнах през прозореца. Бяхме се върнали в града. Изгорелите газове бяха заместили мириса на прясно окосена трева. Минахме покрай една автокъща. Мръсна малка уличка с магазини. Бензиностанция.

— Къде е Мирамиши?

— В Ню Бранзуик.

— Това е голяма провинция, Хипо.

Хипо свъси вежди.

— Права си, докторе. Мирамиши е град с осемнайсет-двайсет хиляди жители. Но има и река със същото име, а и цялата област се нарича така.

— Къде се намира?

— В окръг Нортъмбърленд.

Въздържах се да не обърна поглед към тавана и направих жест с ръка, исках да кажа: „Трябва ми още информация“.

— Северозападният бряг на Ню Бранзуик.

— В Акадия?

— В сърцето на Акадия.

Заслушах се в шума, който издаваха гумите. Наблюдавах през прозореца на колата как смогът обاغря залеза в жълтеникавокафяво и градът потъва в меки, златисти отблясъци.

Мирамиши. Бях чувала името на този град. Но в какъв контекст?

Изведнъж си спомних.

---

[1] Да пази Бог (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Климатикът е счупен (фр.). — Б.пр. ↑

11

Лятото, когато бях на десет, а Еванджелин — на дванайсет, тя ми описа едно събитие, което се бе случило миналия декември. Случката така я беше разтревожила, че дори не могла да ми разкаже за нея в някое от писмата си.

След като оставили Обелин при съседка, Еванджелин и майка ѝ отишли с колата до съседния град на покупки. Сам по себе си този факт бил твърде необичаен, тъй като Лорет обикновено пазарувала в Тракади. След като си тръгнали от пазара, тя наредила на дъщеря си да се върне в стария им форд и да я чака.

Водена от любопитство, Еванджелин видяла, че майка ѝ завива зад ъгъла, и я проследила. Лорет влязла в една зложна къща. През витрината Еванджелин забелязала майка си да води оживен разговор с мъжа вътре. Уплашила се и бързо се върнала в колата.

Лорет притежавала едно-единствено бижу, пръстен със сапфир и малки бели диаманти. Еванджелин не знаеше каква е историята на този пръстен, но беше сигурна, че майка ѝ никога не го сваля от ръката си. В онзи ден, когато Лорет се върнала и седнала зад волана, пръстенът го нямало. Еванджелин никога повече не го видяла.

С детинското си въображение измисляхме истории за разбити сърца и изгубена любов. Красив годеник убит във войната. Семейна вражда в стил Монтеки и Капулети, само че действието се развиваше в Акадия. Пишихме стихове и търсехме думи, с които да римуваме името на града.

Това ме накара да си спомня.

Еванджелин и майка ѝ бяха отишли в Мирамиши.

Дали момичето на Хипо не беше от Мирамиши!

— Какво е разстоянието между Мирамиши и Тракади?

Всякакви откачени варианти се въртяха в главата ми.

— Около осемдесет километра.

Невъзможно. Нямам никаква причина да мисля, че Еванджелин не е между живите.

— Все направо по магистрала 11.

И все пак. Дали да не помоля Хипо да провери сред имената на изчезналите? Няма никакъв смисъл в това. Може да е с друго име и сега да живее някъде далече.

Поех дълбоко въздух и разказах на Хипо историята на Еванджелин Ландри. Когато свърших, той мълча толкова дълго, че реших, че изобщо не ме е слушал. Не беше така.

— Наистина ли вярваш, че нещо се е случило с онова хлапе?

Този въпрос ме измъчваше от години. Дали чичо Фидел и леля Юфеми се бяха уморили да отглеждат малките си племеннички и просто ги бяха изпратили да си ходят вкъщи? Или беше станало точно обратното? Дали Еванджелин се беше отегчила от Южна Каролина? И от приятелството ни? Дали сродната ми душа ме беше надраснала? Не вярвах във всичко това. Щеше да ми каже, че заминава. И защо леля Юфеми беше споменала думата „опасни“?

— Да — отговорих твърдо, — вярвам.

Вече приближавахме острова. Забелязах как погледът на Хипо се отклони към придошлите води на река Де Прери. Питях се дали си мисли за момичето, закачило се на витлото на лодката в реката през 1999. За Райън това беше неидентифициран труп номер едно. Или за момичето, изхвърлено на брега в Дорвал през 2001, според Райън неидентифициран труп номер две. Или за онова, което миналата седмица бе открито в река Лак де дьо Монтан, вероятно поредният неидентифициран труп номер три.

— Каза, че скелетът е със смесен расов произход — започна Хипо. — Твоята приятелка такава ли беше?

— Такова впечатление имам. Но все още не съм почистила скелета както трябва. А за Еванджелин никога не съм мислила по този начин. Просто намирах, че е екзотична и изглежда малко странно.

Трябваше му известно време, за да смели информацията.

— Значи според теб скелетът е доста стар. Възможно ли е смъртта да е настъпила преди четирийсет години?

Доста дълго бях разсъждавала по въпроса кога е настъпила смъртта.

— Сигурна съм, че момичето е било погребано, след това за известен период от време костите са били над земята. Проблемът е в това, че нямам никакъв контекст. Как е била погребана? В песъчлива

почва? В киселинна почва? Надълбоко? В ковчег? В чувал за боклук? Смъртта може да е настъпила преди десет, четирийсет или сто и четирийсет години.

Хипо се нуждаеше от още малко време за смилане, след което каза:

— Колко добре познаваше семейството на хлапето?

— Познавах лелята и чичото на Еванджелин, макар и бегло. Не знаех френски, а те се смущаваха да говорят английски. Лорет оставаше в Поулиз за много кратко време, не знаеше английски и малкото пъти, когато се видяхме, си казахме само добър ден и довиждане.

— Значи е имала сестра?

— Обелин, осем години по-малка от Еванджелин.

Хипо зави в Папино. Движихме се съвсем бавно, колите бяха броня до броня.

— Vien.^[1] Знаеш как работи системата. Полицаяте в отдел „Убийства“ съсредоточават вниманието си върху пресните случаи. Ако имат време, ще се върнат назад към нерешените. Проблемът е в това, че никога нямат време, тъй като хората непрекъснато се изстребват един друг. И ето тук е мястото на отдела за архивирани нерешени случаи. Поемаме папките, по които никой не работи.

Хипо подаде ляв мигач и изчака трима тийнейджъри да минат бавно-бавно по пешеходната пътека. Всички бяха облекли дрехи поне с два номера по-големи.

— От шейсетте години до две хиляди и пета има петстотин седемдесет и три dossiers non resolous в тази провинция. Отделът за нерешени случаи беше създаден през две хиляди и четвърта. От тогава сме решили шест от тези случаи.

Четирийсет години. Шест решени случая. Семействата на петстотин шейсет и седем жертви все още чакаха. Това ме потискаше.

— Как може на толкова много престъпници да им се размине?

Хипо повдигна рамо.

— Може би няма доказателства, няма свидетели. Може би някой прецаква нещата. При повечето разследвания, ако не хванеш следата, докато е още топла, нищо не се получава. Годишите отминават. Папката се пълни с формуляри, на които пише „няма развитие“. И накрая

детективите решават все пак да продължат нататък. Тъжно, но в крайна сметка това е само още един нерешен случай.

Бяхме на няколко преки от Едифис Уилфред-Дером. Питам се дали Райън е някъде зад нас, дали се връщаше обратно в управлението на ППК. Питам се дали ще се отбие в кабинета ми или в лабораторията.

Хипо зави надясно в Партениас и продължи да говори:

— Някои от онези от отдел „Убийства“ се правят на много важни и мислят, че ние, които работим по старите случаи, не вършим никаква работа. Аз не виждам нещата така. Според мен едно убийство не става по-маловажно само защото е било извършено преди десет години. Или преди двайсет. Или преди четирийсет. Ако питаш мен, жертвите на тези убийства трябва да се ползват с предимство. Защото са чакали по-дълго.

Хипо сви в паркинга на Уилфред-Дером, профуча покрай редица паркирани коли и закова точно до моята мазда. Превключи скоростите на паркиране и се обърна към мен:

— Всичко това важи с двойна сила, когато става въпрос за деца. Семействата на убитите или изчезнали деца живеят в непрестанна агония. И така е всяка изминала година, когато идва денят, в който детето е изчезнало или трупът е бил открит. Така е всяка Коледа. Или когато се зададе рожденият му ден. Смъртта на едно хлапе е голяма грозна рана, която никога не зараства. — Погледите ни се срещнаха. — Измъчва ги чувство за вина. Какво се случи? Защо? Защо не бяхме там, за да я спасим? Огънят, в който горят, никога не угасва.

— Така е — съгласих се аз и погледнах по друг начин мъжа, който стоеше до мен.

Хипо се протегна към задната седалка, грабна якето си и извади малък бележник със спирала. Взе една химикалка от жабката, наплюнчи пръста си и започна да прелиства страниците. Зачете се за момент, после ме погледна в очите.

— В момента най-важни са случаите, върху които работим с Райън. Не ме разбирай погрешно, но четирийсет години са много време. Свидетелите напускат града или умират. Същото се отнася за роднините, съседите и приятелите. Докладите изчезват. Веществените доказателства се губят. А за местопрестъплението, ако изобщо е имало такова, направо забрави. Ако все пак успееш да изровиш нещо, никой

няма да си остави работата и да се захване с твоя проблем. Нито пък ще хвърли сума ти пари за модерни, високотехнологични изследвания.

„Ето, сега ще нанесе удара“ — помислих си аз.

— Но ако някой не бутне нещата, нищо няма да върви. А аз точно това правя. Бутам.

Исках да кажа нещо, но Хипо не беше свършил.

— Мислиш, че някой е причинил нещо лошо на твоята Еванджелин, това ми стига. Смяташ дори, че този скелет може да е неин — и това ми стига. Дори и да не е така, това все пак е било нечие дете.

Отново погледна към бележника. Прелисти го, надраска нещо, откъсна листчето и ми го подаде.

— А този случай съвсем не е безнадежден. Имаме за какво да се хванем.

Прочетох какво беше написал Хипо. Имената Патрик и Арчи Уейлън, някакъв адрес в Мирамиши и телефон, започващ с код 506.

— Това художниците на графитите ли са? — попитах аз.

— Очевидно в момента този жанр не е особено популярен. И двамата хубавци са към трийсетте и все още живеят при мама и татко. Обади им се. Предполагам, че пред теб ще са по-разговорливи.

Защото съм жена? Говоря английски? И съм цивилна? В момента нямаше никакво значение какво си мисли Хипо. С нетърпение чаках да се добера до някой телефон.

— Ще позвъня веднага, щом се прибера вкъщи.

— Междувременно ще видя какво мога да науча за хлапето и семейството му. Не може да има толкова много Еванджелин и Обелин под слънцето.

— Не може — съгласих се и аз.

Докато стигна до апартамента си, беше станало почти осем. Бях толкова гладна, че можех да погълна цял слон и да питам за десерт.

Бърди ме посрещна на вратата. Подуши ме и избяга под дивана. Разбрах намека му.

Докато се събличах, Чарли започна да подсвирква.

— Това е най-хубавият комплимент, който получавам днес, Чарли.

— Прекрасна!

— Единственият комплимент за днес.

Чарли подсвирна.

Понечих да му отговоря.

Това е папагал, Бренан.

Стоях дълго под топлия душ, след това проверих телефонния си секретар.

Четири съобщения. Хари. Едно прекъснато обаждане. Хари. Хари.

Фризерът ми предлагаше два варианта. Мексиканска фиеста на Мигел и селски пилешки пай на госпожа Фармър. Избрах пая. И без това бях прекарала целия ден в хамбар. Докато чаках вечерята ми да се размрази, извадих листчето с номера, който Хипо ми беше дал.

Никой не отговори.

Обадих се на Хари. След трийсет минути научих следното. В Хюстън има много адвокати по бракоразводни дела. Разводите струват цяло състояние. Частта на Арнолдо след развода няма да е просто тра-ла-ла. Да се приготви за истинска битка.

След като затворих, изядох пая и отново позвъних на братята Уейлън.

Никой не отговори.

Разочарована, включих новините.

Беше станала катастрофа в метрото — един умрял, четирима ранени. Един съдия беше осъден за пране на пари. Санитарните власти бяха разтревожени от разпространението на някаква бактерия по плажа на Ил Сент Елен. Полицията не беше открила нищо ново относно изчезването на Фийби Джейн Куинси.

Единствената добра новина се отнасяше за времето. Очакваше се дъжд, който щеше да понижи температурите.

Обезсърчена, загасих телевизора и погледнах часовника. Десет и дваайсет. По дяволите! Ще набера номера още веднъж.

— Кой е?

— Господин Уейлън?

— Може и да е той.

— С Арчи Уейлън ли разговарям?

— Не.

— Патрик?

— Кой се обажда?

— Доктор Темперанс Бренан. Аз съм антрополог в лабораторията по съдебна медицина в Монреал.

— Ъ-ха.

Не можех да разбера тъп ли беше или прекалено предпазлив.

— С Патрик Уейлън ли разговарям?

— Зависи за какво го търсите.

— Преди пет-шест години заедно с брат си сте купили кости от една заложна къща в Мирамиши. Така ли е?

— Откъде имаш номера ми?

— От един детектив от ППК.

— Сделката беше съвсем честна. Платихме каквото ни поискаха.

— С Патрик ли говоря?

— Казвам се Трик.

Трик?

— Съзнавате ли, че търговията с човешки останки е незаконна?

— Дреме ми.

Не беше тъп, просто не му пукаше.

— Ние бихме могли да оставим случая без последици, Трик. В случай, че ни съдействате при разследването на произхода на скелета.

Не бях сигурна кои сме тези „ние“, но така звучеше по-официално.

— Вече дишам по-спокойно.

Добре, отворко. Хайде да те видим колко си добър в триковете.

— Според доклада на полицията вие твърдите, че сте закупили скелета от собственика на заложна къща.

— Да.

— Той откъде го има?

— Да не съм го разпитвал. Видяхме скелета в магазина и веднага ни светна, че можем да направим скулптура или нещо, посветено изцяло на войната — кости, куршуми и много черна и зелена боя.

— И не сте се поинтересували какъв е произходът на скелета?

— Онзи каза, че е от някакво старо индианско гробище. Какво ни пукаше?

— Аха.

— Черепи, човече. Гърмящи змии. Покрови. Черна магия, знаеш какво имам предвид.

Умряло дете. Опитах се да прикрия отвращението в гласа си.

— Били сте арестувани в Квебек. Какво правихте там?

— Бяхме на гости при един братовчед. Той ни каза за кариерата. Решихме, че ако боядисаме всички онези скали, ще стане много яко. Виж, когато ченгето ни арестува, бяхме напълно откачили. Съвсем бяхме забравили за онези кости.

— Колко време са престояли в багажника на колата ви?

— Около година. Може и повече.

— С какво се занимавате в момента, господин Уейлтън?

Настъпи мълчание. Стори ми се, че дочух звука на телевизор в слушалката.

— Охрана съм — каза го, сякаш се оправдаваше. — Нощно време в гимназията.

— А брат ви?

— Арчи е гаден наркоман. — Вече не се правеше на мъжкар, а хленчеше. — Направете ни услуга и на двамата. Арестувайте го и го измъкнете от тази дупка.

Имах само още един въпрос.

— Помните ли името на собственика на заложната къща?

— Разбира се, че помня оня нещастник. Джери О'Дрискол.

Едва затворих слушалката и мобилният ми телефон иззвъня.

Хипо.

Новината, която ми съобщи, преобърна света ми.

---

[1] Добре (фр.). — Б.пр. ↑

12

— Лорет Филомен Солинер Ландри. Родена на 22 май 1938 година, починала на 17 юни 1972.

Починала на трийсет и четири годишна възраст. Колко тъжно.

Представих си Лорет в кухнята на Юфеми на Поулиз Айлънд. Като дете никога не се бях замисляла на колко години е. Тя просто беше възрастна, по-млада от баба и с повече бръчки от мама.

— Починала е толкова млада. От какво?

— В смъртния акт пише от естествена смърт, но не се казва нищо по-подробно.

— Сигурен ли си, че това е същата Лорет Ландри?

— Лорет Филомен Солинер се е омъжила за Филип Грегоар Ландри на 20 ноември 1955. От брака са родени две деца. Еванджелин Анастаси, родена на 12 август 1956, и Обелин Флави, родена на 16 февруари 1964.

— Господи! Не мога да повярвам, че откри всичко това толкова бързо.

Освен телефонните издирвания, които бях предприела в детските си години, от време на време проверявах в Бюрото за демографска статистика на Ню Бранзуик. Никога не успях да получа информация.

— Използвах акадския си чар.

С чара си Хипо можеше да се качи само в метрото, и то с билет. Изчаках.

— През шейсетте години църквата е държала повечето сведения, свързани с демографската статистика. В някои части на Ню Бранзуик бебетата все още се раждали по къщите, особено в селските райони и в по-малките градове. Повечето жители на Акадия въобще не искали да имат нещо общо с държавата и институциите. Все още е така.

Звукът, който чух, ме накара да си представя как Хипо поглъща няколко хапчета против киселини.

— Имам една племенница в църковното настоятелство на черквата „Св. Йоан Кръстител“ в Тракади. Познава архивите, както аз

познавам онази си работа.

Определено не исках да слушам за „онази му работа“.

— Открил си свидетелствата за брак и кръщение чрез племенницата си, така ли? — опитах се да отгатна.

— Бинго. Тъй като съм местно момче, нещата потръгнаха бързо. Ние, първите заселници на Акадия, се разпознаваме чрез имената на предците си. Вземи мен например. Аз съм Иполит, син на Ерве, син на Исай, син Каликст.

— Какво научи?

— Както те предупредих, четирийсет години са много време. Но националният архив на Акадия разполага с огромна информация. Открих няколко местни жители, които си спомнях Лорет и децата ѝ. Никой от тях не се разприказва много, тъй като уважават личния живот на другите. Но разбрах основното. Когато Лорет се разболяла и вече не можела да работи, семейството на съпруга ѝ я прибрало при себе си. Родът Ландри живеел извън града. Били твърде саможиви. Един възрастен мъж ги нарече срамни въшки. Измет, която живее в каравани. Каза, че повечето от тях били неграмотни.

— Лорет имаше шофьорска книжка.

— Не. Лорет е имала кола.

— Не може да не е имала книжка, нали пресичаше границата с колата.

— Добре. Може да са платили на някого. А може би е била достатъчно умна, за да се научи да чете малко и да запомни пътните знаци. Както и да е. Филип я напуснал, докато Лорет била бременна с Обелин и я оставил да издържа двете момиченца. Справяла се в следващите пет-шест години, след това напуснала работа. В крайна сметка умряла от някаква хронична болест. Предполагам, че е било туберкулоза. Онзи човек смята, че някъде в средата на шейсетте се е преместила към Сейнт Изидор. Може семейството ѝ да е живяло там.

— Ами Филип?

— Нищо. Сигурно е напуснал страната. Вероятно е починал някъде.

— А момичетата? — Усещах как сърцето ми блъска в гърдите.

— Обелин Ландри се е омъжила за човек на име Дейвид Бастараш през осемдесета година. Сега го проверявам. Освен това ще се опитам да проследя връзката в Сейнт Изидор.

— Ами Еванджелин?

— Ще ти кажа направо. Когато питах за Лорет и Обелин, хората бяха готови да ми отговарят. Или поне така изглеждаше. В момента, в който ги попитах за Еванджелин, веднага удрях на камък.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не от вчера се занимавам с такива неща. Имам нюх. Когато попитам за това хлапе, отговорът идва прекалено бързо и всички говорят едно и също нещо.

Изчаках.

— Никой не знае абсолютно нищо.

— Да не крият нещо?

Стиснах телефона толкова силно, че вените на китката ми изпъкнаха.

— Готов съм да се обзаложа, че крият.

Разказах на Хипо какво съм разбрала от Трик Уейлън. Заложната къща в Мирамиши. Скулптурата и черната магия. Индианското гробище.

— Искаш ли да се обадя на този О'Дрискол.

— Не. Аз ще проследя произхода на костите, а ти се свържи с хората и виж какво още можеш да научиш в Тракади.

— Не затваряй.

Хипо ме остави да изчакам цели десет минути.

— Заложната къща се нарича „Заложна къща за всеки“. Ама че име! Иска да покаже колко го е грижа.

Даде ми телефонен номер и адрес, който се намираше на магистралата Кинг Джордж.

Чух шумолене на станиол и след това:

— Каза, че си открила нещо странно в скелета на детето.

— Да.

— Разбра ли какво е?

— Не още.

— Готова ли си да работиш в събота?

Дори 82-ра военнадесантна дивизия не можеше да ме спре да работя върху костите.

В осем и петнайсет вече бях в Уилфред-Дером. Противно на прогнозите не валя и въобще не се разхлади. Живакът вече сочеше над двайсет градуса.

Качих се в асансьора сама. Не срещнах никого във фойето и коридорите на НЛСМ. Зарадвах се, че никой няма да прекъсва работата ми.

Грешах. Това беше една от поредицата грешни преценки, които направих този ден.

Първата ми задача беше да позвъня на О'Дрискол. Никой не вдигна телефона.

Разочарована, се захванах със скелета. Момичето на Хипо. Преди работата ми да бъде прекъсната от пристигналия череп от Икуалит и изравянето на кучешките останки, бях успяла да почистя костите на тялото и крайниците.

Сега започнах направо с черепа. Изчистих форамен магнум и извадих пръст и малки камъчета от основата.

В девет и половина пак позвъних на О'Дрискол. Отново не ми провървя.

Продължих с почистването. Десен слухов канал. Ляв. Задната част на небцето. Лабораторията ехтеше от тишината, която може да се чуе само в почивните дни в държавните учреждения. В десет оставих сондата и за трети път набрах номера в Мирамиши. Този път един мъж вдигна телефона.

— „Заложна къща за всеки“.

— Джери О'Дрискол?

— На телефона.

Съобщих името си и факта, че работя за НЛСМ. О'Дрискол или не ме чу, или не ме разбра.

— Интересувате ли се от старинни часовници, млада госпожице?

— Говореше английски с лек ирландски акцент.

— Съжалявам, но не.

— Току-що пристигнаха два истински шедьовъра. Обичате ли бижута?

— Разбира се.

— Имам един тюркоаз от племето навахо, който направо ще ви зашемети.

Бижута от навахо в заложна къща в Ню Бранзуик? Сигурно имаше нещо интересно в тази история.

— Господин О'Дрискол, обаждам ви се във връзка с човешките останки, които преди няколко години сте продали на Трик и Арчи

Уейлън.

Очаквах да се държи предпазливо. Или да заяви, че не си спомня нищо. О'Дрискол обаче беше любезен, дори прекалено любезен. А спомените му идваха бързо, като информация от кредитна карта.

— Пролетта на две хилядната година. Хлапетата казаха, че им трябват за някакъв проект в колежа. Обясниха, че ще използват костите за композиция в почит на мъртвите. Продадох им ги за шейсет и пет долара.

— Имате чудесна памет.

— Истината е, че това е първият и последен скелет, който съм продавал. Беше безкрайно стар, много от костите бяха счупени. Лицевите кости бяха съвсем изпотрошени и всичко беше покрито с мръсотия. Въпреки това мисълта, че продавам мъртвци, никак не ми хареса. За мен няма никакво значение дали нещастното създание е било християнин, индианец или банту. Затова си спомням.

— Откъде взехте скелета?

— Един симпатяга идваше на всеки два-три месеца при мен. Твърдеше, че преди войната е бил археолог. Не спомена преди коя война. Зад него винаги се влачеше гадният му териер. Наричаше го Бизу. Целувка. По никакъв начин не бих доближил устните си до това псе. Човекът събираше разни неща и ги носеше в заложената къща. Ровеше в кофите за боклук. Имаше металотърсач и с него обикаляше по брега на реката. Ето такива неща. Един път ми донесе много красива брошка. Продадох я на една дама от Негуак. Обаче повечето неща, които носеше, бяха пълен боклук.

— А скелетът?

— Каза, че го намерил, когато отишъл в една гора, за да погребее Бизу. Не се изненадах. Кучето беше на сто години. Тогава нещастният човечец наистина изглеждаше много зле. Дадох му петдесет долара, въпреки че знаех, че ще съм на загуба. Не мислех, че правя нещо лошо.

— Мъжът спомена ли къде е погребал кучето си?

— На някакъв остров. Каза, че там имало старо индианско гробище. Може и да са били празни приказки. Слушам много такива неща. Хората смятат, че историите вдигат цената на това, което предлагат. Не е така. Всяко нещо струва, колкото струва.

— Знаете ли името на този човек?

О'Дрискол издаде звук, все едно подскачаха пуканки.

— Том Джунс. Но съм сигурен, че го е измислил.

— Защо мислите така?

— Беше французин. Произнасяше името Джоунс. Пишеше го Джунс.

— Знаете ли какво се е случило с него?

— Не е идвал от почти три години. Старчето беше болнаво и не виждаше с едното око. Сигурно отдавна е починал.

Свърших с разговора и отново се върнах към костите. Дали Том Джунс казваше истината за индианското гробище? Може би момичето на Хипо беше живяло по тези места във времената преди Колумб?

Черепът беше загубил формата си поради счупване и изкривяване. В това отношение нищо не можех да направя. Завъртях го и огледах останките от лицето. Носното бодило почти не съществуваше. Черта, типична за всички раси, освен бялата. Въпреки че отворът беше запълнен с мръсотия, изглеждаше по-широк, отколкото е типично за европейдната раса.

Отново се захванах с почистването. Времето минаваше, а единствените звуци в лабораторията ми идваха от хладилника и флуоресцентните лампи над главата ми.

Очните ябълки са отделени от предния дял на главния мозък посредством тънко като хартия костно образувание, което оформя пода на предната черепна вдлъбнатина. Почистих дясната очна кухина и видях назъбени цепнатини в пода ѝ. Продължих нататък.

Вече бях почистила и лявата очна кухина, когато нещо привлече вниманието ми. Оставих сондата настрана, навлажних парче плат и прокарах върха на пръста си по пода на кухината. Мръсотията изчезна и под нея се видя горният външен ъгъл на кухината. Беше нацепен и покрит с малки дупки.

Крибра орбиталия.

Това вече беше някаква следа. Или пък не? Научното име на състоянието крибра орбиталия звучи доста сложно. Известно е, че това увреждане се наблюдава предимно при деца, но причината за появяването му все още не е достатъчно изяснена.

Започнах да прехвърлям наум всички възможности. Желязодефицитна анемия? Недостиг на витамин С? Инфекция? Патогенен стрес?

Всичко изброено по-горе? Нито едно от споменатите по-горе? Само А и Б?

Бях все така озадачена, както и преди.

До този момент находките ми включваха следното: отклонения в костите на пръстите на краката, уголемяване на форамените на ръцете и краката, разрушаване на кората на поне една метакарпална кост и последното ми откритие — крибра орбиталия. Необичайно надупчени очни кухини.

Вече имах много точки. Трябваше само да ги съединя.

Поне едно нещо беше ясно. Момичето е било болно. Но от какво? Дали беше починало от заболяването? Тогава защо бяха смачкани лицевите кости? Дали тези увреждания са настъпили след смъртта?

Изчистих с топла вода цялата лява очна кухина. След това взех лупа.

Тогава дойде втората изненада за сутринта.

От вътрешната страна на супраорбиталния ръб, точно там, където горният край на кухината става по-плътен, забелязах някакви черни заврънкулки.

Отпечатък от корен? Надпис?

Изтичах до микроскопа и поставих черепа върху корковия ринг с лицето нагоре. Загледах напрегнато екрана и започнах да нагласям увеличението.

Малки букви, написани на ръка, излязоха на фокус.

Отне ми няколко минути, за да наглася фокуса както трябва, но в крайна сметка успях да разчета надписа.

Остров Бек Си.

Обгърна ме тишината на празното здание.

Дали Джунс не беше написал на скелета името на острова, на който го беше намерил? Точно така постъпваха археолозите. А той е твърдял, че на младини е бил археолог.

Излязох на бегот от лабораторията, минах по коридора и влязох в библиотеката на НСЛМ. Намерих един атлас и отворих на страницата с картата на Мирамиши.

Фокс Айланд. Портидж. Шелдрейк. Въпреки че съсредоточих вниманието си върху тези части от картата, където имаше реки и заливи, не успях да открия остров Бек Си.

Хипо.

Върнах се в лабораторията и позвъних на мобилния телефон на Хипо. Не отговори.

Добре. Ще го попитам по-късно. Той ще знае.

Отидох обратно при работната си маса, взех една дълга, остра сонда и започнах да почиствам мръсотията от носното отверстие.

И се сблъсках с третата изненада за тази сутрин.

13

Отворът приличаше на обърнато сърце, тясно на върха и разширяващо се надолу. Нищо не стърчеше от вдлъбнатината в долния край на сърцето.

Добре. Оказах се права за широкия носен отвор и малкото носно бодило. Обаче коренът на носа беше тесен и двете кости се събираха в средната линия. Сега забелязах, че периферията на отворието беше шуплеста като гъба, което означаваше, че е настъпила резорбция на околната максила.

Структурата на носа на момичето не показваше непременно, че е от африкански или индиански произход. Бодилото беше смалено и формата на носа беше променена вследствие на заболяване.

Какво заболяване?

Заболяване на ръцете, краката, очните кухини и носа.

Дали не съм пропуснала нещо по черепа?

Огледах всеки милиметър от него отвън и отвътре.

Сводът беше съвсем нормален. Както и основата. Останките от твърдото небце бяха незасегнати. Не можех да кажа нищо за предчелюстното пространство, както и за предната част на свода на устата. Тези кости, както и всички резци, липсваха. Огледах отново скелета в задната част на черепа и не открих нещо, което да ми е убягнало до този момент.

Ръце. Крака. Очни кухини. Нос. Какъв болестен процес може да увреди костите по този начин?

Отново обмислих всички възможности.

Сифилис? Лупус вулгарис? Таласемия? Болест на Гоше? Остеомиелит? Септичен или ревматоиден артрит? Паразити в кръвта? Инфекция, навлязла през кожата?

Трябваше да направя още проучвания, за да стигна до диагнозата. Не бях особен оптимист, като знаех колко много кости липсват или са увредени.

Точно изваждах учебника на Булоу по „Ортопедична патология“, когато Хипо се появи на вратата. Беше облякъл риза на банани и червени палми, сиви панталони и шапка, на която би завидял всеки наркобарон.

Въпреки внушението „всичко ми е наред“, видът на Хипо показваше, че денят му не е бил никак добър. Беше намръщен, а торбичките под очите му бяха по-големи от обикновено.

Седна в другия край на масата. Миришеше на бекон и изветрял дезодорант.

— Неофициален, като за събота? — попитах с усмивка.

Хипо не отвърна на усмивката ми.

— Открих малката сестра.

— Къде? — Цялото ми внимание се насочи към него.

— Искам да ме изслушаш внимателно.

Отпуснах се назад, бях въодушевена и едновременно с това притеснена.

— Направих някои разследвания относно съпруга ѝ.

— Дейвид Бастараш.

— Търгаш би било по-подходящо. Сестричката на твоята приятелка се е омъжила в семейство на контрабандисти и трафиканти.

— Не може да бъде.

— Дядото на Дейвид, Саймън, натрупал бая пари, като пренасял ром през двайсетте години. След това ги инвестирал в недвижими имоти. Барове в Тракади и Ламек. Къща със стаи за даване под наем в Карак. Бащата на Дейвид, Хилари, вложил добре наследството си. Превърнал някои от имотите на баща си в „тайни местенца“, където процъфтявала незаконната търговия с алкохол и контрабандата.

— Чакай. За контрабандистите на алкохол ли говориш?

— Спомни си този велик момент в историята на Америка, когато са приети Осемнайсетата поправка на Конституцията и Законът на Волстед.

— Сухият режим.

— Хиляда деветстотин и двайсета до хиляда деветстотин трийсет и трета. Републиканците и партиите, подкрепящи сухия режим, се сдушили с движението за въздържание. — Хипо се подсмихна. — Да не би от там да идва името ти^[1]?

— Не.

— Ти нали си почитателка на пепсито?

— На диетичната кола. Да се върнем към Бастараш.

— Както сигурно си спомняш от уроците по история, някои политици и ревностни последователи на Библията може да са прегърнали идеята, но огромната част от американците били против. Чувала ли си за *Сен-Пиер и Миклон*?

Малката група острови на юг от Нортъмбърланд беше последната останала колониална територия в Нова Франция. От 1763 година тези територии са под контрол на Франция. През 2003 година се провежда конституционна реформа, която им дава статут на презокеански регион, също както Гваделупа и Мартиника в Карибския басейн, Френска Гвиана в Южна Африка и Реюньон в Индийския океан. Със своите собствени пощенски марки, национален флаг, герб и шейсет и три хилядно население — до един заклет франкофони, Сен-Пиер и Миклон е най-френската от всички френски територии в Северна Америка.

Кимнах.

— Въпреки това американците си искали коктейлите, а на французите въобще не им пукало за сухия режим и тогава в Сен-Пиер и Миклон се възползвали от ситуацията. През двайсетте години там алкохолът направо се леел. И не става въпрос само за канадското уиски. Шампанско от Франция. Ром от Антилските острови. Джин от Англия. И целият този алкохол трябвало да се разпространява в страната. За много селца по атлантическото крайбрежие на Канада това са били добри времена.

Хипо прие нетърпението ми за неодобрение.

— Тогава човек можел да изкара повече пари, като само веднъж пренесе алкохол, вместо цяла година да мръзне в рибарската лодка. Ти какво би избрала? Както и да е, правилно или не, огромни количества алкохол пътували по източното крайбрежие и достигали до Пътя на рома.

Хипо ме погледна въпросително. Кимнах отново. Бях чувала за Пътя на рома — флотилия от кораби, които хвърляли котва извън зоната от три мили покрай източното крайбрежие на САЩ. Там изчаквали пристигането на лодките и разтоварвали алкохола, който носели. Работели за предприемачи като Ал Капоне и Бил Маккой.

— Знаеш как е завършило всичко. Двайсет и първата поправка слага край на сухия режим, но Чичо Сам започва да налага огромни данъци. Така че контрабандата продължила. В крайна сметка в Канада и в САЩ обявили война на контрабандистите, вкарващи алкохол в страната. Чувала ли си някога песента на Лени Галант за „Нели Дж. Банкс“?

— Може би при Хърли.

— „Нели Дж. Банкс“ е била най-известната шхуна на остров Принц Едуард, с която са пренасяли алкохол. И последната. Била е заловена през трийсет и осма година. Баладата разказва историята ѝ.

Хипо се загледа някъде зад рамото ми. За момент с ужас си помислих, че ще започне да пее. За щастие продължи да говори:

— Канадската полиция, както и митническите власти, все още си имат доста работа с контрабандистите. Но сега ситуацията не е като в онези дни. Мошениците, които се занимават с контрабанда сега, прекарват предимно наркотици и нелегални имигранти.

— Наистина съм впечатлена от познанията ти по този въпрос.

Хипо сви рамене.

— Историята на контрабандистите на алкохол ми е нещо като хоби. Чел съм доста по този въпрос.

— Всичко това има ли нещо общо със съпруга на Обелин?

— Да. Ще стигна и до него. Хилари Бастараш е вторият в рода. След Втората световна война искал да увеличи печалбите си и се захванал с още нещо.

— Този път не е било контрабанда.

Хипо поклати глава.

— Търговия с жива плът. Барове с разголени сервитьорки. Публични домове. Салони за масаж. Тази работа се оказала много изгодна. Следващият в рода, Дейвид, е странна птица. Нещо средно между Хауърд Хюз и представител на градската милиция. Не е общителен. Няма доверие в нищо, свързано с държавата и институциите. Образование. Военна служба. Здравеопазване. Този човек никога не е имал социална осигуровка. Не е имал и здравна осигуровка. Никога не е гласувал. Веднъж го блъснал камион. Отказал да бъде закаран в болница. И, разбира се, полицията. Бастараш особено много мрази ченгетата.

— Мога да си обясня защо човек с неговия бизнес гледа да стои далече от полицията, но какво може да има против властите изобщо?

— До известна степен за това е виновен баща му. Малкият Дейвид е бил обучаван вкъщи. Баща му го е държал изкъсо прекалено дълго време. Хилари Бастараш не е бил особено общителен човек. Но нещата са още по-дълбоки. Когато хлапето било на десет години, станало свидетел как убиват майка му при една нескъпосана акция на полицията в публичен дом, собственост на баща му.

— Тя въоръжена ли е била?

Хипо поклати глава.

— Оказала се е на погрешното място в погрешното време. Нещо като историята при Руби Ридж.

Хипо имаше предвид случая, когато през 1992 полицията обсади една къща в Айдахо. По време на този инцидент снайперист от ФБР застреля жена, която държи десетмесечния си син на ръце.

— Въпреки многото затруднения Бастараш успява да поддържа бизнеса си. Заобиколен е от адвокати и мускулести момчета. Заведението на дядото в Краке беше разбито преди няколко години. Младият Бастараш нямал ни най-малка представа, че мястото всъщност е бардак. Мислел, че дава стаи под наем на проспериращи млади жени! — Хипо изсумтя подигравателно. — Съдът му повярва. Прокурор на име Естел Фагет пое вината. Бастараш притежава клуб за стриптийз в Монктон, встрани от магистрала 106. „Червеният котарак“. Премести основния си бизнес там през 2001. Но както разбирам, напоследък прекарва много време в град Квебек. Притежава там бар, който се нарича „Черният коридор“.

— Защо е преместил бизнеса си?

— Хванали го в леглото с една стриптийзьорка. Оказало се, че момичето е на шестнайсет години. Бастараш решил, че е в негов интерес да напусне Тракади.

— Господи! — Гласът ми беше изпълнен с отвращение.

Хипо извади от джоба си някакво сгънато листче. Протегнах се да го взема, но той го притисна към масата.

— Имам сведения от източниците си, че Бастараш не държи на служба херувими.

— Голям мъжкар — изсумтях аз. — Изневерява на жена си с невръстни момичета.

— Чакай да ти разкажа една история. През деветдесет и седма един мъж на име Тиболт продал на Бастараш кола. Бастараш се оплакал, че коляновият вал не бил наред. Другият му казал да си гледа работата. След три дни открили труп под мост №15 на реката Литъл Тракади. От гръдния му кош стърчал колянов вал.

— Бастараш беше ли обвинен?

— Нищо не го свързваше със случая, а и никой не се разприказва.

— Може да е съвпадение.

— Може да ме извикат да играя защитник за отбора по футбол „Алуетс“. Искам да ти кажа, че Бастараш е луд, жесток и управлява банда биячи. А това е опасна комбинация.

Не можех да не се съглася с него.

Но защо Обелин би се омъжила за такъв отвратителен човек? И защо *той* е избрал *нея*? Какво се бе случило с момиченцето от Поулиз Айлънд, което познавах?

Хипо сведе поглед. Взе сгънатата хартийка, нави я на руло и започна да почуква с нея по масата.

— Има и още една история.

Опитах се да го прекъсна.

— Отнася се до приятелката ти.

Промяната в гласа му ме накара да потреперя.

— Сюжетът не е оригинален. Побой. Съпругът започва често да използва юмруците си. Следва анонимен сигнал до полицията. Съпругата отказва да повдигне обвинение. В крайна сметка той ѝ счупва ръката. Тя е в гипс, а той ѝ изневерява с танцьорка на пилон.

— Обелин?

Хипо кимна.

— Не е ясно как е успяла да го изгони от къщата. Може да го е заплашила, че ако не напусне, този път ще повдигне обвинение. Две седмици по-късно избухва пожар.

Преглътнах.

— Изгаряния от трета степен по двайсет процента от тялото ѝ. Прекарала известно време в рехабилитационен център. Останали са доста дълбоки белези.

Представих си двегодишното момиченце с кожа като праскова и кестеняви къдрици. Виждах го как се смее и гони чайките по брега на

Северна Каролина.

Върху медиалната повърхност на мозъка при бозайниците, точно под кората, има сплит от неврони, който се нарича лимбична система. Това малко парченце от сивото вещество включва и изключва емоциите ни: гняв, страх, страст, любов, омраза, радост, тъга.

Лимбичната ми система превключи и бяла топлина обля черепа ми отвътре. Не дадох външна изява на гнева си. Такава съм. Когато веригата се затвори и във вътрешността на черепа ми започне да бушува истинска буря, не пищя и не буйствам. Точно обратното. Обхваща ме ледено спокойствие.

— Палеж? — Гласът ми не издаваше никаква емоция.

— Ченгетата предполагат, че къщата е била подпалена нарочно.

— Бастараш?

— Всички смятаха, че негодникът е виновен, но нямаше доказателства за това, а и никой не искаше да говори. Горилите му бяха наплашили всички.

Протегнах ръката си.

Хипо стискаше листчето в юмрука си.

— Знам, че правиш това, което си наумиш, докторе. Но настоявам да стоиш далече от този тип.

Свих пръсти, жестът ми казваше: „Дай ми го“.

Хипо ми подаде сгънатото листче с огромно нежелание.

Разгънах го и прочетох номера и адреса.

Стаята, в която се намирахме, изчезна. Бръмчащите флуоресцентни лампи. Скелетът. Хавайската риза на Хипо. Озовах се на верандата в Северна Каролина. Беше лятна нощ. Транзисторът свиреше „Ода за Били Джо“. Ние с Еванджелин лежахме, сложили ръце под главите си, свили колене и пеехме на глас.

Наистина ли беше толкова просто? Ще набера тези цифри и Обелин ще ми се обади? Може би така щях да разреша загадката, която ме бе измъчвала през всичките тези години. Може би щях да стигна до Еванджелин?

— Добре ли си?

Кимнах, почти не разбрах какво ме пита Хипо.

— Трябва да се изнасям. Райън чака долу.

Чух, че Хипо се изправи, после вратата на лабораторията се отвори и затвори.

Погледът ми попадна върху костите.

А може би щеше да стане точно обратното. Аз щях да дам отговорите на Обелин.

Секунди, а може би цяла вечност по-късно вратата отново се отвори. Вдигнах поглед.

— Да не си се отказала от рисуваните филмчета в събота сутрин?

— Хей.

— Хипо ми каза, че си тук.

Вероятно Хипо бе споделил с него повече от това, че съм в лабораторията. В присвитите очи на Райън се четеше загриженост.

— Какъв приятел — усмигнах се едва-едва. — Разказа ли ти, че Обелин Ландри се е омъжила за онзи плужек Дейвид Бастараш?

Райън кимна.

— Не ми дава да се свържа с нея.

— Но и двамата знаем, че ще го направиш.

— Мислиш ли, че Бастараш ще ме застреля само защото съм се обадила на съпругата му, с която са разделени.

— Не знам. Просто...

Размахах пръст и завърших изречението вместо Райън:

— Внимавайте вие там.

Хил Стрийт Блуз. Непрекъснато си повтаряхме на шега финалната реплика на сержанта.

Райън се поколеба, опитваше се да се съсредоточи.

— Виж какво, Темпи. Трябва да ти кажа нещо.

Зачаках, бях любопитна.

— Направих...

Мобилният телефон на Райън иззвъня. Направи гримаса, сякаш искаше да каже „извинявай“, обърна се настрани и отговори:

— Райън.

После няколко пъти каза „ош“ и затвори.

— Сега не му е времето. — Започна да върти телефона в ръцете си. — Възможно е да направим пробив в случая с Куинси.

— Разбирам — отговорих напълно спокойно. — Искаш ли да поговорим по-късно?

Последва дълго мълчание, най-накрая отговори:

— Разбира се.

— Къде?

— При Бен, в седем?

— Уговорихме се.

Разтревожените му сини очи се задържаха дълго върху лицето ми. Като че ли искаше да запомни всяка подробност. Изведнъж ми стана тъжно.

— Ела при мен. — Райън разтвори широко ръцете си. — Гушни ме.

Бях изненадана. Станах и притиснах бузата си до гърдите му. С тази прегръдка наруших собствените си правила за това как да се държим на работа. Не ми пукаше. Толкова време беше минало. Освен това беше събота и наоколо нямаше никого.

Райън ме притисна в обятията си. Зарови брадичката си в косата ми. Усетих как нещо се надига в мен и ме обгръща топлина.

Вдишах познатия мирис на сапун и „Аква ди Парма“, почувствах познатите мускули и извивки по тялото му и се попитах дали не съм изтълкувала погрешно държането му.

След това чух думите му. Прошепна ги повече на себе си, отколкото на мен:

— Вероятно никога вече няма да направим това.

---

[1] Темперанс (англ.). — Въздържание. — Б.пр. ↑

Наложих си да не мисля за Райън.

Наложих си да не се спусна към телефона веднага. Искан да помисля какво ще кажа на Обелин, преди да натисна бутоните.

Затова съсредоточих вниманието си върху патологията на костите.

Въпреки че метатарзалната кост беше тънка и необичайно заострена в дисталния край, рентгеновата снимка не показваше промени в обвивката ѝ. Подобни изменения настъпват в напреднал стадий на ревматоиден артрит. Но това заболяване засяга и ставите. Ставите на момичето бяха съвсем здрави.

При лупус настъпват изменения в костите на ръцете и краката. Той може да засегне бодилото и отворието на носа, както и да причини резорбция на максиларния алвеоларен израстък. Но лупус е имунно заболяване и поражява много вътрешни органи и тъкани. Скелетът на момичето не бе поразен чак до такава степен.

Венерическият сифилис води до атрофия на носното бодило и разграждане на предната част на небцето. Но при сифилиса се наблюдават поражения по свода. Сводът на момичето не бе засегнат.

Вроден сифилис.

Фрамбезия.

Туберкулоза.

И така нататък. Нищо не пасваше.

В пет часа се отказах и се отправих към къщи. Докато се съсредоточавах върху трафика, мозъчните ми клетки живееха собствен живот.

Трябва ли да заведе Бърди на преглед?

Заведе го през март.

Сега е юли.

Погледни имунизационния му картон.

Да се подстрижа.

Ще я скъся съвсем като на Холи Бери.

Ще заприличаш на Деми Мур в „Редник Джейн“.

Отвратителен филм.

Не в това е смисълът.

Нищо не постигаш, ако не си смел.

Райън.

По дяволите, бях уморена.

Както и по предишните теми, мозъкът ми очерта две различни мнения.

Раздяла, така предричаше част от песимистично настроените ми мозъчни клетки.

Няма начин, противопоставяха се оптимистите.

Песимистите извикаха в съзнанието ми следния образ. Мъж и жена делят покъщнината.

Никога не бяхме живели заедно, но бях оставала да преспя в апартамента му, както и той в моя. Дали сме пренесли някои от вещите си? Дали Райън си искаше някои аудиодискове?

Започнах да правя в ума си списък на нещата му в апартамента ми. Тирбушон. Четка за зъби. Шишенце афтършейв „Бушерон“.

Чарли?

Преодолял е проблема с брака ми.

Чака ме.

Защо ме прегърна!

Желае ме.

— Достатъчно! — Спрях да се самоизмъчвам.

Бърди ме посрещна — легна на една страна, протегна четирите си лапи и се изтъркала по гръб. Райън наричаше това движение котешки вариант на противопожарната техника „хвърли се на земята и се претърколи“.

Почесах котето по коремчето. Сигурно усети напрежението ми, когато го докоснах. Скочи на крака и ме изгледа. Очите му бяха жълти и кръгли.

Отчасти Райън. Отчасти Обелин. Отчасти прекалено многото кофеин, който бях погълнала.

— Извинявай, моето момче. Много неща ми се струпаха на главата.

Чарли чу гласа ми и се намеси: „Любовта ме накара да забравя злото!“.

Текст на рап групата „Блек Айд Пийс“. Няма що, Райън, дискът за обучение е свършил добра работа.

Но защо точно този текст?

Когато батерията падне, противопожарната система започва да пици, докато не сменя батерията. Един уикенд бях оставила Чарли сам и се беше случило точно това. Папагалът пищя през следващите три месеца.

Ритъмът го привлича, казах си аз. Не думите.

Включих диска за обучение на птицата, напълних паничките му със семена и вода и нахраних котката. После започнах да се мотая из стаите. Влизах и излизах, без да знам какво търся.

Имах нужда от физическо натоварване.

Обух си марафонките и отидох да потичам на хълма. Когато го изкачих, завих на запад. От другата страна на Шербрук се намираше Льо Гранд Семинари. Преди няколко години там бяхме открили разчленен труп. Беше един от първите случаи, по които работихме заедно с Райън.

Все още не беше завалило, а атмосферното налягане беше убийствено високо. Само след няколко преки започнах да се потя и да дишам тежко. Въпреки това физическата умора ми се отрази добре. Минах на бегом покрай Шрайнърз Темпъл, Доусън Колидж, Уестмаунт Парк.

Бях изминала три километра, обърнах се и затичах към къщи.

Този път Бърди не ме посрещна. Бях излязла набързо и бях забравила вратата на кабинета открехната.

Котката и птицата стояха една срещу друга. Макар че по пода имаше разпръснати пера и семена, нито едно от двете животни не изглеждаше особено обезпокоено. Въпреки това бях сигурна, че докато ме е нямало, между тях е имало разправия.

Изгоних Бърди от стаята и бързо влязох под душа.

Докато си сушах косата, мозъчните клетки заработиха отново.

Спирала и руж.

За кого се правиш хубава, всичко е минало.

Когато изглеждаш добре, се чувстваш добре.

Пуф-пуф!

Напръсках се с „Исей Мияки“.
Фръцла.

„Къщата на Кари“ се намира в едно мазе на Бишоп, точно срещу библиотеката на университет „Конкордия“. Собственикът Бен помни предпочитанията на всеки един от редовните си клиенти. Нямаше никакво съмнение относно моите предпочитания. Кормата^[1] при Бен е толкова богата на вкусове, че дори най-претенциозните клиенти остават доволни.

Докато слизах по стълбите, забелязах главата на Райън през малкия прозорец на фасадата. Затъмнено. Аромат на къри — чудесно. И на тандури — прекрасно. И за съжаление — на препарат за прозорци.

Райън пиеше бира „Нюкасъл“ и дъвчеше пападум. Едва бях седнала и диетичната ми кола пристигна. С много лед. С резен лимон. Идеално.

Поръчахме, след като изслушахме новините за дъщерята на Бен в Швеция. Пиле виндалу. Корма с агнешко. Чанна масала. Райта с краставица. Наан.

Разговорът ни започна с неутралната тема за Фийби Джейн Куинси.

— Може би попаднахме на следа. Хлапето не е имало мобилен телефон, но най-добрата ѝ приятелка има. Най-накрая призна, че е давала на Фийби да се обажда, защото не е можела да звъни от къщи. Разпечатката показва един непознат телефон. Набиран е осем пъти през последните три месеца.

— Някое гадже?

— Фотографско ателие. В долния край, след площада. Наемателят е мъж на име Станислас Кормиер. — За миг Райън стисна зъби. — Кормиер обещавал на хлапето да го направи супермодел.

— Приятелката ли ти каза?

Райън кимна.

— Куинси си представяла, че ще стане новата Тайра Банкс.

— Открихте ли Кормиер?

— Прекарах чудесен следобед, разпитвайки този тъпак. Чист като еленска сълза.

— Как обяснява телефонните разговори?

— Твърди, че Куинси е намерила името му в „Жълтите страници“. Искала е да ѝ направи снимки. Като съзнателен гражданин той я попитал на колко години е. Като разбрал, че е на тринайсет, ѝ казал да не идва при него без родител.

— Но тя му е звъняла осем пъти.

— Кормиер твърди, че била настояща.

— Вярваш ли му?

— Ти как мислиш?

— Той ли е направил снимката, на която тя позира като Мерилин?

— Настоява, че нищо не знае за нея.

— Можете ли да го задържите?

— Ще намерим в какво да го обвиним.

— И сега какво?

— Чакаме съдебно разпореждане. След като го получим, ще претърсим студиото.

— Ами момичето на Ламанш от река Лак де дьо Монтан? Излезе ли нещо ново след данните, които ви дадох за възрастта и расовата ѝ принадлежност?

— Подали сме ги в Канадския полицейски информационен център и в Националната информационна система.

Донесоха ни храната. Райън си поръча още една бира. Докато си сипвахме по чиниите, си спомних още нещо, за което бяхме говорили по-рано.

— Не ми ли спомена, че и Кели Сикард е искала да стане модел?

— Да. — Той опита от кърито. — Така е.

Хранихме се мълчаливо. На съседната маса две хлапета си държаха ръцете, гледаха се в очите, а храната изстиваше по чиниите им. Любов? Страст? Което и от двете да беше, искрено им завиждах.

Най-накрая стигнахме до същността.

Райън избърса устата си, внимателно сгъна салфетката и я сложи на масата. Приглади я с длан.

— Трябва да ти кажа нещо. Не ми е лесно, но трябва да го знаеш. Сякаш нещо стисна стомаха ми.

— Проблемите на Лили са по-сериозни от това, което съм ти казал до този момент.

Стомахът ми леко се отпусна.

— Преди три седмици я заловили да краде DVD-та от един магазин. Уведомиха ме внимателно, защото знаят какво работя. Успях да убедя собственика да не повдига обвинение. Разбира се, трябваше да платя. Така Лили не влезе в системата. Този път.

Райън вдигна погледа си към прозореца и се загледа в тъмнината навън.

— Лили е пристрастена към хероин. Краде, за да задоволява нуждите си от наркотик.

Не притворих очи, не преместих поглед към двойката до нас.

— В огромна степен вината е моя. Вечно ме нямаше.

Лутиша криеше от теб, че имаш дъщеря. Не го казах.

Райън отново спря погледа си върху мен. В него имаше и болка, и вина. И още нещо. Тъга от раздялата.

Стомахът ми се сви, сякаш беше в менгеме.

— Дъщеря ми има нужда от медицинска помощ. И от психолог. Ще получи и двете. Но има нужда и от стабилност. Дом. Трябва да е убедена, че някой вярва в нея.

Райън хвана ръцете ми.

— Лутиша е в Монреал от две седмици.

Усетих, че изстивам.

— С часове сме обсъждали проблема. — Райън спря за момент. — Смятаме, че можем да осигурим на Лили сигурността, от която се нуждае.

Стоях и чаках.

— Решихме да се опитаме да възобновим връзката си.

— Ще се върнеш при Лутиша? — казах го спокойно, без да давам израз на бурята, която бушуваше в мен.

— Това е най-болезненото решение, което ми се е налагало да вземам. Не мога да спя. Не мога да мисля за нищо друго. — Той сниши глас: — И все си спомням за теб и Пийт в Чарлстън.

— Той беше прострелян — казах го едва чуто.

— Преди това да се случи. Прегръщаше те.

— Бях преуморена и изтощена от толкова много работа. Пийт просто искаше да ме успокои.

— Знам. Признавам, че когато за първи път ви видях заедно, се почувствах предаден. Унижен. Непрекъснато се питах: „Как може да се

държи така?“. Исках да видя как те изгарят жива. Онази, първата нощ, взех една бутилка уиски, затворих се в стаята и се напих. Бях толкова ядосан, че хвърлих телефона по телевизора.

Вдигнах вежди.

— От хотела ме накараха да платя шестстотин долара — усмихна се унило. — Виж, не те критикувам, нито ти прехвърлям вината. Но разбрах, че никога няма напълно да се откъснеш от Пийт. — Той погали ръката ми с палеца си. — Като осъзнах това, започнах да преосмислям нещата. Може би поетите и авторите на песни грешат. Може би наистина получаваме втори шанс, за да оправим грешките си.

— Андрю и Лутиша. Каквито бяхме — изтърсих.

Беше дребнаво и заядливо от моя страна. Не можах да се въздържа.

— Разбира се, това няма да се отрази на професионалните ни взаимоотношения. — Още една унила усмивка. — Пак ще си бъдем Мълдър и Скъли.

„Досиетата Х“. Странни случаи. Странни взаимоотношения.

— Искам да ми помогнеш със случаите на изчезналите момичета и неидентифицираните трупове.

Понечих да отговоря троснато, но се въздържах. Знаех, че по-късно ще съжалявам.

— Сигурен ли си? — попитах.

— Никога не съм бил по-малко сигурен за каквото и да е в живота ми. Но знам едно. Длъжен съм да опитам заради дъщеря си. Не мога да стоя и да я наблюдавам отстрани как се самоунищожава.

Имах нужда от чист въздух.

Не се опитах да го ободря. Не казах нищо. Не предложих да го гушна.

Усмихнах се насила, станах и напуснах ресторанта.

Все едно бях направена от олово. Движех се по тротоара и не забелязвах хората, които бяха излезли да се повеселят в съботната вечер. Краката ми се движеха от само себе си, но аз не усещах нищо. Изведнъж спряха.

Вдигнах поглед.

Кръчмата на Хърли.

Нямах нужда от въздух. Бях се върнала към стария си навик. Рубиненият блясък в чашата с високото столче, гъделичкането по

гърлото, топлината в стомаха ми. Бързият влак към временното спокойствие и удовлетворение.

Трябваше само да вляза и да си поискам.

Обаче аз знам каква съм. Аз съм алкохоличка. И това нямаше да бъде моментна забегка. И неизбежно еуфорията ще премине в омраза към самата мен. Ще изгубя часове, може би дори дни от живота си.

Обърнах се и тръгнах към къщи.

Легнах в леглото си, бях съвсем сама във вселената.

Мислите ми танцуваха мрачно.

Дороте и Женвиев Дьосе. Забравени в спалнята на горния етаж.

Кели Сикард. Клодин Клоке. Ан Жиарден. Фийби Джейн Куинси. Изчезнали, най-вероятно малтретирани и убити.

Трупите на три млади момичета. Подпухнали и неузнаваеми.

Лорет. Изоставена, починала на трийсет и четири.

Майка ми. Овдовяла, невротична, починала на петдесет и седем.

Малкият Кевин. Починал на девет месеца.

Скелетът на младо момиче. Изваден от гроба.

Обелин. Пребита и обезобразена.

Еванджелин. Няма я.

Райън. Няма го.

В този момент мразех работата си. Мразех живота си.

Светът беше отвратително място.

Не плаках. Бях станала абсолютно безчувствена.

---

[1] Корма — индийско ястие. — Б.пр. ↑

15

Събуди ме звънът на телефона. Чувствах се отпусната и без настроение. Не знаех защо. Спомних си.

Райън.

Усетих, че отново ме обзема пълното безразличие от снощи. Това беше добре. Щеше да ми помогне да преживея този телефонен разговор.

— Добро утро, слънчице.

Пийт никога не ми звънеше в Монреал.

Кати! Подскочих.

— Какво се е случило?

— Нищо не се е случило.

— Кати добре ли е?

— Разбира се, че е добре.

— Кога говори с нея?

— Вчера.

— Какво каза тя?

— Буенос диас. Чили е върхът. Прати пари. Адиос.

Облегнах се назад и дръпнах завивката до брадичката си.

— Как си?

— Бива.

— Къде си?

— В Шарлот. Трябва да ти кажа нещо.

— Сгодил си се за Парис Хилтън.

Почувствах огромно облекчение, че Кати е добре, дори се засмях на собствената си шега. Всичко беше наред.

Пийт не отговори.

— Ало?

— Да, чувам те. — Гласът му не беше весел.

Разбитите ми и без това нерви се опънаха, ставаше нещо.

— Пийт?

— Не е Парис. Самър е.

Самър?

— Ще се жениш? — Не можах да скрия изненадата си.

— Сигурен съм, че ще я харесаш, слънчице.

Мразех я.

— Къде се запознахте? — Опитах се гласът ми да звучи весело.

— В кръчмата на Селуин. Беше тъжна. Почерпих я една бира. Оказа се, че същия ден са приспали едно малко кученце. Тя работи във ветеринарна клиника.

— Откога излизаш със Самър?

— От март.

— Мили боже, Пийт, какво правиш?

— Темпи, тя е много умна. Иска да учи за ветеринарен лекар.

Разбира се, че ще иска.

— На колко години е?

— На двайсет и девет.

Пийт много скоро щеше да чукне петдесетте.

— Три месеца е много кратко време.

— Самър иска да е сигурна във връзката ни — засмя се той. — По дяволите, защо не? Аз съм стар ерген, боря се сам с живота. Не забравяй това. Ти ме изхвърли.

Преглътнах.

— Какво искаш да направя?

— Нищо. Аз ще подам документите. Непреодолими различия. Трябва само да се разберем как ще разделим военните трофеи. Самата подялба можем да извършим по-късно.

— Няма чак толкова трофеи.

— В Северна Каролина може да се получи развод по взаимно съгласие, така че не е необходимо да се обвиняваме един друг или нещо подобно.

— Колко бързо ще стане това? — Вече не се правех на весела.

— Ние с теб не живеем заедно от години, затова не се налага да изчакваме задължителния период от време. Ще ни дадат развод бързо, ако се разберем по финансовите въпроси.

— Какъв е крайният срок? — Гласът ми прозвуча съвсем безжизнено.

— Мислим да се оженим през пролетта. Може би през май. Самър иска да направим сватбата в планината.

Представих си Самър. Боса, загоряла от слънцето, с венец от маргаритки на главата.

— Каза ли на Кати?

— Не е разговор за телефон. Когато се върне от Чили, ще си поприказваме.

— Кати познава ли Самър?

Малка засечка.

— Да.

— Проблем ли има?

— Кати не харесва нито една от жените, с които съм излизал.

Това не беше вярно. Понякога дъщеря ми разправяше за похожденията на баща си. Мислеше, че в някои случаи е бил привлечен от циците им. Друг път от „големите им очи“. Дини. Балони и балкони. Имаше и такива, които Кати наистина одобряваше.

— Може да стане малко неудобно — продължи Пийт. — Самър иска деца. На Кати сигурно ще ѝ е трудно да го приеме.

Мили боже!

— Искам благословията ти, слънчице.

— Както кажеш.

Безразличието ме напускаше, стопяваше се като мъгла в гореща сутрин. Трябваше да затворя.

— Самър ще ти хареса. Ще видиш.

— Да.

Стоях неподвижно, сигналът на телефона бръмчеше в ушите ми.

Бившият ми съпруг обича жените по същия начин, по който нощните пеперуди обичат запалената крушка на задната веранда. Обича да флиртува, да се върти около тях, но не и да се установи на едно място. Испитах го на собствен гръб. И се опарих. Струва ми се, че бракът, независимо с кого, не е за него. Когато бяхме заедно в Чарлстън, дълго преди инцидента със стрелбата, той като че ли правеше опити да се сбlijим отново. А сега Пийт искаше да се разведем, да се ожени за Самър и да има деца.

Тъжната Самър. Много умната Самър. Двайсет и няколко годишната Самър.

Бавно и много внимателно върнах слушалката на мястото ѝ.

Плъзнах се надолу по възглавницата. Обърнах се на една страна. Свих се на кълбо. И загубих контрол.

Не знам колко дълго съм плакала и кога съм задрямала.
Отново звънът на телефона ме стресна и ме събуди. Този път беше мобилният. Погледнах часовника. Девет и четирийсет и три.
Хвърлих поглед към телефона.
Хари.
Точно в момента не ми беше до мелодрами. Оставих го да звъни.
След няколко секунди стационарният телефон иззвъня.
Изругах и вдигнах слушалката.
— Какво? — сопнах се аз.
— Какво ти е, да не те е стегнала шапката?
— По дяволите, неделя сутрин е!
— Дали личицето ми се нуждае от малко силиконови инжекции?
— Преодоляваш Арнолдо?
Отметнах завивките и се отправих към кухнята. Имах нужда от кофеин.
— Той е история.
— Един си отива, друг идва, така ли?
Беше грубо от моя страна, но в момента не бях в настроение да разговарям за провалили се бракове.
— Пийт се обади.
Това напълно ме втрещи.
— Моят Пийт? Кога?
— Преди малко. Май вече не е твой.
— Защо ти се обади?
Извадих кафето на зърна от шкафа и напълних мелничката.
— Решил, че има нужда да те поободря.
— Виж само колко е внимателен. Добре съм.
— Не ми звучиш така.
Замълчах.
— Ако искаш да говориш, готова съм да те слушам.
Натиснах бутона. Перките се завъртяха. Кухнята се изпълни с топлата миризма на прясно смляно кафе.
— Темпи?
— Да.
— Аз съм. Твоята малка сестричка.

Сложих кафето в кафеварката. Налях вода.

— Хей, Темпи?

Исках ли да говоря?

— Ще ти позвъня по-късно.

След деветдесет минути вече ѝ бях разказала всичко.

Райън. Лили. Лутиша. Разследванията на изчезналите момичета и неидентифицираните трупове. Фийби Джейн Куинси. Трупът, който изплува от река Лак де дьо Монтан. Семейство Дъосе.

Сестра ми е лекомислена, избухлива и склонна към истерии. Но умее да изслушва както никой друг. Не ме прекъсна нито веднъж.

Накрая ѝ разказах за Хипо и скелета, който бях изисквала от следователя в Римуски. Момичето на Хипо.

— Не мога да ти дам никакъв съвет по отношение на Пийт или Райън, така че дай да си поговорим за скелета. Чакай да видим дали съм разбрала правилно. Хипо е човекът, който работи върху старите нерешени случаи. Той научил за скелета от приятеля си Гастон, който също работи в ППК. Гастон го видял в някакво затънтено място при ченге на име Люк Тике. Той пък го бил конфискувал от двама пънкари, които рисували графити, Трик и Арчи Уейлън. Те го купили от заложната къща на Джери О’Дрискол. Той го измъкнал от един стар глупак на име Том Джунс. Джунс го изкопал от някакво изоставено индианско гробище. Правилно ли съм схванала нещата дотук?

— Да, ако всички казват истината.

— Животът е пълен с „ако“.

— Така е.

— Гробище на какви индианци?

— Не знам. Вероятно микмак.

— Значи момичето е било индианка.

— Мисля, че е бяла.

— Защо?

— Заради структурата на лицето.

— Според преценката ти е била тринайсет-четиринайсетгодишна?

— Да.

— Страдала е от някаква болест.

— Била е болна, но не съм сигурна, че това е причината за смъртта.

— А каква е причината?

— Не знам.

— От какво е била болна?

— Не знам.

— Сигурно има нещо, което знаеш със сигурност. Кога е умряла?

— И това не знам.

— Отдавна ли е било?

— Да.

Хари изцъка с език.

Поех дълбоко въздух.

— Помниш ли Еванджелин и Обелин Ландри?

— Да не мислиш, че вече съм за тексаската държавна болница? Разбира се, че ги помня. Аз бях на девет, ти — на дванайсет. Изчезнаха от Поулиз Айлънд и сякаш се изпариха от лицето на земята. Цели три години се опитвахме да открием нещичко за тях. Изхарчихме цели шепи монети да звъним в Канада.

— Може да ти прозвучи малко отвлечено, но има една далечна възможност да се окаже, че момичето на Хипо всъщност е Еванджелин.

— Момичето на Хипо?

— Скелетът, получен по веригата Джунс-О'Дрискол-Уейлън/Тике-Гастон-Хипо.

— Колко далечна е възможността?

— Много.

Разказах на Хари за Лорет и Обелин. И за Дейвид Бастараш.

— Долен кучи син. Ако ми падне това копеле, направо ще му откъсна топките. Да не му идва наум повече да подпалва къщи.

Хари обичаше да се изразява така. Особено когато ставаше въпрос за части от човешката анатомия.

По жицата, минаваща през целия континент, настъпи тишина. И тогава Хари каза това, което вече очаквах:

— Идвам при теб.

— Нали щеше да продаваш къщата?

— Да не си въобразяваш, че ще си стоя тук и ще се занимавам с недвижими имоти? Ти си умна жена, Темпи, но понякога се чудя как

сутрин успяваш да си obuеш гащите.

— Какво искаш да кажеш?

— Нали имаш телефона и адреса на Обелин?

— Да.

— Какво чакаш да се случи, да видиш огромен пръст, който ти сочи горящ храст?

Оставих я да си говори.

— Дигам си дупето и се качвам на първия самолет за Бел Прованс. Ти запази билети за Ню Бранзуик.

— Предлагаш да посетим Обелин ли?

— Защо не?

— Например, защото Хипо ужасно ще се ядоса.

— Не му казвай.

— Това е непрофесионално и потенциално много опасно. Знаеш, че не съм ченге. В работата си разчитам на тях.

— Ще му съобщим, щом пристигнем във вековната гора.

Самолетът на Хари трябваше да пристигне в десет. Бях взела билети за обедния полет до Монктон. Бяхме се разбрали да се срещнем на изхода за самолета.

Централното летище на Монреал се намира в западната част на острова, в квартала „Дорвил“. Години наред беше известно просто като Дорвил. Според мен така си беше добре. Но не. От първи януари 2004 година то беше прекръстено на Международно летище „Пиер Елиот Трудо“. Местните хора обаче си го наричат Дорвил.

В десет часа вече бях паркирала колата, чекирала багажа и минала през охранителната система. Хари все още я нямаше при изход 12-С. Това не ме разтревожи. Опашката пред гишетата за паспортна проверка, над които виси надпис „Добре дошли в Канада“, обикновено е толкова голяма, че дори виещата се като змия опашка пред „Дисниленд“ изглежда незначителна.

Десет и четирийсет и пет. Хари все още я нямаше. Проверих на таблото. Полетът ѝ беше кацнал в 10:07 часа.

В единайсет започнах да ставам неспокойна. Опитах се да чета, но погледът ми непрекъснато бягаше към лицата на хората, които минаваха покрай мен.

В единайсет и петнайсет започнах да изреждам различни варианти.

Няма паспорт. Може би Хари не знаеше, че вече не може да влезе в Канада със самолет само с лична карта.

Изгубен багаж. Може би в момента Хари попълваше формуляри в три или четири екземпляра. От предишните ѝ посещения знаех, че винаги пътува с много багаж.

Контрабанда. Вероятно точно сега Хари примигва уплашено срещу някой митнически служител с каменно лице. Да. Точно така.

Отново се зачетох в романа на Джаспър Форд. Мъжът от дясната ми страна беше набит, с остра като телена четка коса и преливаше от полиестерния си спортен костюм, който очевидно му беше с няколко

номера по-малък. Едното му коляно непрекъснато подскачаше нагоре-надолу, докато той почукваше с бордовата си карта по облегалката между нас.

Монреал не е Торонто. За разлика от скучния си англоезичен съсед на запад, градът на острова отдава дължимото на женския пол и секса. Всяка вечер в баровете и бистрата се вихрят купони до малките часове и феромоните се усещат навсякъде. Билбордовете обявяват предстоящите събития с недвусмислени намеци. Покрай магистралите полуголи модели рекламират бира, крем за лице, часовници или джинси. Градът живее с усещането за разгорещена кръв и пот.

Но Монреал никога не може да е достатъчно подготвен за появяването на сестра ми.

Когато мъжът с коса като четка застина неподвижно, разбрах, че сестра ми е пристигнала.

Появи се изведнъж в цялата си прелест, застанала права на количката за превоз на пътници и разперила ръце като Кейт Уинслет на носа на „Титаник“. Шофьорът се смееше, дърпаше я за колана и се опитваше да я накара да седне.

Количката намали и Хари скочи от нея. Беше облечена с тясно прилепнали джинси, ботуши в розово и розова каубойска шапка. Когато ме видя, я свали от главата си и я размаха. Дългата ѝ руса коса се изсипа като водопад.

Изправих се.

Зад мен мъжът с коса като четка стоеше втрещен. Знам, че и други бяха вперили поглед в същата посока. Тези, които имат Y-хромозоми във всяка своя клетка.

Хари слезе, шофьорът я последва, натоварен като шерп с марковите ѝ куфари.

— Тем-пее-роо-нии!

— Започнах да се чудя дали не си се загубила — едва успях да се обадя от задушавашката ме прегръдка.

Хари ме пусна, хвана шерпа за ръка и го дръпна.

— Ние си парлевихме, нали така Андрей?

Андре се усмихна, очевидно не знаеше какво да отговори.

Като по даден знак гласът от микрофона покани пътниците от нашия полет да се качват на самолета.

Шофьорът взе две чанти от ръчния багаж на Хари и ѝ ги подаде заедно с дамската ѝ чанта, която приличаше на дисаги. Другата маркова чанта беше връчена на мен. Взех я.

Хари даде на шерпа една двайсетачка, усмихна му се широко и каза:

— Мър-сий.

Андре си тръгна. Днес имаше какво да разправя.

На летището в Монктон се оказа, че по някаква причина колата, която предварително бях наела, не е там. Предложиха ни по-добра на същата цена.

Каква е колата?

Просторна. Ще я харесате.

Имам ли избор?

Не.

Докато подписвах договора за наемането на колата, Хари научи следното:

Името на служителя беше Джордж. Беше на четирийсет и три години, разведен, с тригодишен син, който все още се напикаваше в леглото. Тракади се намираще все направо по магистрала 11. Бензинът беше най-евтин в бензиностанцията на Ървинг, веднага след като отминеш Кучибугуак. Сандвичите с омар в „Кътчето на рибаря“ в Ескуминак не бяха особено добри. Пътуването щеше да ни отнеме около два часа.

Просторната по-добра кола се оказа лъскав нов луксозен джип „Кадилак Ескалейд ЕХТ“. Черен. Хари остана очарована.

— Само погледни този звяр. Мощен двигател, 4x4 и теглич за каравана. Можем да го юркаме нагоре-надолу и изобщо не ни трябват шосета.

— Благодаря, но смятам да се движим по асфалта. Не ми се иска да се загубим.

— Няма. — Хари потупа чантата си. — Телефонът ми има Джи Пи Ес.

Качихме се. Вътре миришеше на нова кола, а километражът показваше седемдесет и два километра. Имах чувството, че карам военен камион.

Въпреки че се оказа съвсем прав за сандвичите с омар, що се отнася до продължителността на пътуването ни, Джордж беше непоправим оптимист.

Когато най-после стигнахме в Тракади, часовникът ми показваше седем и двайсет. Осем и двайсет местно време. Защо се забавихме толкова много? Не е трудно да се сети човек. Заради Хари.

Добрата страна на нещата? Запознахме се с един полицаи от канадската национална полиция на име Кевин Мартел, както и с повечето жители на Ескуминак. Освен това се снимахме хванати под ръка пред *Le plus gros homard du monde*. За да минем през Шедиак, трябваше да се отбием от пътя си, но кога друг път ще му се случи на човек да се снима пред най-големия омар в света?

Когато се регистрирахме в мотела, любезната дама на рецепцията каза на Хари къде можем да намерим ресторант с типична акадска кухня и маси на открито. Изчаках сестра ми да си оправи бретона и се отправихме към брега.

Пластмасови маси. Пластмасови столове. Пластмасови менюта.

Обаче атмосферата беше приятна. Споделихме я с мъже с бейзболни шапки, които пиеха бира направо от бутилките.

Въздухът беше хладен и миришеше на риба и солена кал. Водата беше тъмна и неспокойна. По нея проблясваше и се отразяваше изгряващата луна. От време на време някоя чайка, страдаща от безсъние, се провикваше, после спираше, сякаш удивена от собствения си глас.

Хари си поръча спагети. Аз си избрах треска и картофи. Когато сервитьорката си тръгна, Хари ми посочи вестника, който някой беше забравил на съседната маса. „Акади Нувел“.

— Хайде, шефе. Ориентирай ме какво става. Започни с това къде се намираме.

— Тракади-Шийла. — Произнесох го Шийла като местните хора.

— Това и аз го знам.

— Намираме се в сърцето на Акадия, родно място на типичната четиривековна акадска култура.

— Звучиш като туристическа брошура, взета от фоайето на някой мотел.

— Прочетох четири такива, докато ти привършваше с бретона си.

— Косата ми се беше омазнила.

— Като изключим кратката ни отбивка в Шедиак, днес през цялото време се движехме на север, успоредно на пролива Нортъмбърленд. В момента сме на полуостров Акадия. Спомняш ли си, че минахме покрай знаци, които сочеха към Негуак?

— Имаше нещо такова.

— Полуостров Акадия е дълъг почти двеста километра. Започва от Негуак на север, по североизточния бряг на Ню Бранзуик до остров Миску, на върха на полуострова, после по продължението на залива Шалъор до Батхърст. Провинцията има около двеста четирийсет и две хиляди френскоговорещи жители, шейсет хиляди от които живеят тук, на полуострова.

Донесоха ни храната. В следващите няколко минути бяхме заети да добавяме към ястията пармезан, сол и черен пипер.

— Хората тук смятат, че корените на уникалния им френски, на музиката им, дори на кухнята им могат да се открият в Поату и Британи.

— Във Франция. — Хари беше специалист по очевидните неща.

— Предшествениците на днешните акадци са започнали да пристигат в Новия свят в края на седемнайсети век и са донесли тези традиции със себе си.

— Всички те не са ли се преместили в Ню Орлийнс? Еванджелини ни разказваше за това.

— Не е точно така. През 1755 година англичаните наредили около десет хиляди френскоговорещи жители на Нова Скотия да бъдат изгонени от родните си места. Акадците наричат това депортиране le Grand Derangement. Англичаните конфискували земите и прогонили хората. Качили ги на кораби и ги откарали във Франция и САЩ. Днес около един милион американци твърдят, че имат акадски произход, повечето от които живеят в Луизиана. Наричаме ги кейджуни.

— По дяволите! — Хари поръси още сирене върху спагетите си. — Защо англичаните са ги изгонили?

— Защото са отказали да се закълнат във вярност към британската корона. Някои са успели да избегнат изгнаничеството и са намерили убежище тук, по течението на реките Рестигуш и Мирамиши и по бреговете на залива Шалъор. В края на осемнайсети век към тях са се присъединили и други акадци, върнали се от изгнание.

— Значи на французите им е било позволено да се върнат обратно?

— Да, но англичаните били господарите и се държали към тях изключително враждебно. Затова този изолиран край, който прилича на пръст на ръка, щръкнал в залива Сейнт Лорънс, се оказал единственото място, където никой не ги закачал.

Хари навиги спагетите си на вилицата, личеше си, че е замислена.

— Каква беше тази поема, която вие с Еванджелин непрекъснато разигравахте?

— „Еванджелин“ от Хенри Уодсуърт Лонгфелоу. В нея се разказва за трагедията на двама влюбени от Акадия. Англичаните отвеждат Габриел насила на юг. Еванджелин прекосява цяла Америка, за да го търси.

— И какво става?

— Нещата не се развиват добре.

— Ужас! — Хари лапна спагетите и започна да навива следващата хапка на вилицата си. — Спомняш ли си колко мрънках, докато не ми дадете и на мен роля?

— О, да. — Спомних си как Хари, загоряла от слънцето, кръстосала тънките си ръчички, ни гледа нацупено. — Участваше около десет минути, след това започваше да се оплакваш от жегата и си тръгваше, а ние се чудехме какво да правим с ролята.

— Винаги получавах ужасни роли без реплики. Дърво. Или глупав пазач в затвора.

— Така е. Човек не може да стане звезда за една нощ.

Хари тежко въздъхна и навиги на вилицата си още спагети.

— Винаги съм харесвала Еванджелин. Тя беше... — Хари се опита да намери думата: — Мила. Освен това си мислех, че е изключително очарователна. Може би защото беше пет години по-голяма от мен.

— Аз съм три години по-голяма от теб.

— Да, но ти си ми сестра. Виждала съм те как ядеш сметана с пръсти направо от кофичката.

— Не си.

— И желе.

Усмихнахме се една на друга, спомнихме си за онова време, когато пътувахме на задната седалка на колата, за рождените дни и

влакчето в лунапарка, за игрите на ужким, за това как си представяхме, че сме Нанси Дрю и търсехме изчезналите си приятелки. Тогава всичко беше по-просто. Тогава с Хари бяхме един отбор.

В крайна сметка разговорът ни се завъртя около Обелин.

Трябва ли да ѝ се обадим и да я предупредим, че искаме да я посетим? Когато я видяхме за последен път, тя беше едва на шест години. Животът ѝ оттогава не е бил никак лесен. Майка ѝ беше починала, вероятно и сестра ѝ. Бастараш се бе отнасял зле с нея. Била е обезобразена от пожара. Не бяхме на едно и също мнение относно това дали Обелин ще се зарадва да ни види. Хари смяташе, че ще ни посрещне като приятелки, които не е виждала от много дълго време. Аз обаче не бях толкова сигурна.

Минаваше десет, когато платихме сметката. Вече беше твърде късно да звъним по телефона. Така решението беше взето. Ще пристигнем, без да сме се обадили предварително.

Мотелът беше от другата страна на залива, срещу ресторанта. Поехме обратно по магистрала 11 и по моя преценка отново прекосихме реката Литъл Тракади по мост 15. Спомних си историята, която Хипо ми разказа, и изпитах жал към нещастния човечец, открил трупа със забития в него колянов вал.

На сутринта Хари настояваше да яде палачинки.

Сервитьорката беше трътлеста, с яркочервено червило и изтощена бяло-жълтеникава коса. От нея получихме кафе в изобилие, съвет относно лакирането на нокти и информация как да стигнем до адреса, който Хипо ни беше дал.

Магистрала 11, след това наляво по улица „Сюро Блан“. В края на пътя, при зелената ограда, завой надясно. После още един. Как се казваше семейството?

— Бастараш. Познавате ли ги?

Червените ѝ устни се свиха в тънка, права линия.

— А познавате ли Обелин Ландри?

— Това ли ще е всичко? — попита тя.

Дори Хари не можа да я придума да ни каже нещо повече.

В девет часа бяхме в колата.

Тракади не е голям град. В девет и петнайсет вече се движехме по улиците на един жилищен квартал, който би могъл да се намира навсякъде в Америка. Добре поддържани цветни лехи. Окосени тревни площи. Прясно боядисани огради. Изглежда, повечето от къщите бяха построени през осемдесетте.

В дъното на улицата, на адреса, който Хипо ни беше дал, открихме висока каменна стена. Табелката показваше, че къщата се намира отвъд оградата. На ръждясалата метална порта висеше отключен катинар. Хари излезе от колата и отвори портата.

Тухлена алея, покрита с мъх, разделяше буренясалата морава на две. В дъното се виждаше къщата, изградена от тухли, камък и дърво. Покривът беше покрит със стари дървени плочи. Не беше палат, но не беше и съборетина.

С Хари спряхме за момент, загледани в тъмните прозорци. Те гледаха към нас и не разкриваха нищо.

— Прилича на клуб, в който се събират запалени ловджии — отбеляза Хари.

Беше права. Цялото място приличаше на ловна хижа.

— Готова ли си?

Тя кимна. Откакто беше станала тази сутрин, беше необикновено тиха. Като изключим краткия ни разговор относно непоносимостта ѝ към бикините, изобщо не бяхме разговаряли. Предполагам, че се бе върнала към спомените си за Обелин. Подготвяше се за срещата с обезобразената жена. Аз вече го бях направила.

Излязохме от колата и мълчаливо тръгнахме към къщата.

През нощта се бяха събрали облаци, тежки, напоени с влага. Утрото предвещаваше дъжд.

Не открих звънец, затова почуках на вратата. Беше направена от тъмен дъб, зад матовото стъкло не се забелязваха никакви признаци на живот.

Никой не отвори.

Почуках отново, този път по стъклото. Пръстите ми издадоха остър звук — рат-а-тат-тат. Отново никой не отвори.

Една чайка се спусна над главите ни и пронизително събщи новината за идващата буря.

Хари залепи лицето си за стъклото.

— Няма никакво движение вътре — каза тя.

— Може би обича да си поспива до късно.

Хари се изправи и се обърна към мен.

— Като знам какъв ни е късметът, сигурно е в Уичита Фолз.

— Защо Обелин ще ходи в Уичита Фолз?

— Защо изобщо някой ходи в Уичита Фолз?

Огледах се. Наоколо нямаше друга постройка.

— Ще проверя отзад.

— Ще държа предната врата под наблюдение, сър — козирува Хари и свали от рамото си чантата, която приличаше на дисаги.

Тя падна до краката ѝ и издаде тъп звук.

Слязох от верандата и завих надясно, за да заобиколя.

Отзад, по цялата дължина на къщата, имаше каменна площадка. В далечния ѝ край, залепено за постройката, се намираше другото крило на сградата. То оставаше невидимо, когато човек застане пред входната врата. В сравнение с останалата част това крило изглеждаше по-ново, боята му беше по-свежа. Чудех се дали точно там бе избухнал пожарът.

На площадката имаше градински мебели и няколко шезлонга. Всички бяха празни. Качих се, прекосих я и надникнах през двойната стъклена врата.

Стандартно кухненско обзавеждане. Чамова маса и столове с облегалки за ръцете. Часовник с кукувичка и махало, приличащо на опашка.

Барплот. Ножче, хартиена салфетка и обелка от ябълка.

Усетих, че нервите ми се опъват.

Явно е тук!

Обърнах се.

В другия край на поляната се намираше малка, подобна на беседка постройка. Отвъд нея се виждаше бурното оловносиво море. Предположих, че това е част от залива Сейнт Лорънс.

От двете страни на вратата на постройката имаше странни колони, високи, с издадени елементи във всички посоки. На върха на всяка от тях имаше нещо със странна форма.

През мрежата на постройката се виждаше неясен силует. Подробностите се запечатаха в съзнанието ми.

Фигурата беше дребна, най-вероятно на жена. Прегърбена. Неподвижна.

Жената, която предполагам, че беше Обелин, стоеше с гръб към мен. Не можех да разбера дали чете, дреме или просто е вперила поглед в морето.

Приблжих се и установих, че колоните всъщност са покрити с резба, която изобразява необикновени животни. Стърчащите неща бяха клюнове и крила. Най-отгоре на колоните бяха издялани стилизирани птици.

След това се сетих нещо, което бях учила по антропология преди много години. Някога тази постройка е била сауна, след това е била променена и част от стените са били заменени от мрежи.

Целият ансамбъл изглеждаше съвсем не на място. Колони с тотеми и сауни са строили народите, живеещи по северозападното крайбрежие на Тихия океан — тингити, хайда или куакиутл, а не индианците микмак или другите племена, населяващи Атлантическото крайбрежие.

Спрях на три метра от постройката.

— Обелин?

Жената рязко изправи глава.

— *Quisse que la!*

Кой е там. На академски френски.

— Темперанс Бренан.

Жената не отговори.

— Темпи. От Поулиз Айлънд.

Не последва нищо.

— И Хари е тук.

Една ръка се вдигна, завъртя се, сякаш не беше сигурна какво иска да направи.

— Бяхме приятелки. Ти и Хари. Еванджелин и аз.

— *Pour l'amour de mon Dieu...*^[1]

Изрече го шепнешком.

— Познавах леля Юфеми и чичо Фидел.

Жената бързо вдигна ръката до челото си, спусна я до гърдите си и после я премести от едното рамо до другото.

— Търся ви от много дълго време.

Жената се изправи на крака, уви един шал около главата си, поколеба се за миг и пристъпи към вратата.

Протегна ръка напред.

Пантите изскърцаха.
Жената излезе на слънчевата светлина.

---

[1] Боже мой, за любовта... (фр.). — Б.пр. ↑

Паметта е капризно нещо. Понякога ни казва истината, понякога ни заблуждава. Може да предпазва, да отхвърля, да измъчва или просто да греши.

В този случай нямаше нито грешка, нито заблуда.

Видях само половината от лицето на жената, въпреки това имах чувството, че някой стовари юмрука си върху мен. Тъмни, цигански очи, своенравна горна устна, която покрива миниатюрната долна. Кафяво петно с формата на подскачаща жаба на бузата.

Обелин се залива от смях. Еванджелин я дразни и гъделичка. Скачаща жабешка муцунка! Скачаща жабешка муцунка!

Челюстта беше отпусната, по кожата имаше дълбоки белези. Нямаше никакво значение. Това беше детето, което познавах от Поулиз Айлънд, променено от времето и събитията.

Очите ми се напълниха със сълзи.

Представих си Обелин. Подритваше с малките си крачета и плачеше, за да я включим в игрите си. Двете с Еванджелин й четяхме приказки, обличахме я в костюми с пайети и в пачка за балет, строяхме й пясъчни замъци на плажа. Но в повечето случаи я отпращахме, за да не ни пречи.

Усмихнах се малко пресилено.

— Ужасно ни липсваше на мен и на Хари.

— Какво искаш?

— Да поговорим.

— Защо?

— Бихме искали да разберем защо си тръгнахте така ненадейно. Защо Еванджелин никога не отговори на писмата ми.

— Откъде взехте адреса ми?

Гласът й беше съвсем слаб. Дишаше и преглъщаше равномерно, вероятно в резултат на терапията, при която са я учили отново да говори след пожара.

— В полицията ли работиш?

Казах ѝ, че работя за следователя в Монреал.

— Този следовател ли те изпрати да ме намериш?

— Това е дълга история. Бих искала да ти я разкажа.

Обелин въртеше около пръстите си шала, събран под брадичката ѝ. Кожата по ръцете ѝ беше набраздена и бяла като восък. Приличаше на овесена каша, изстинала по дъното на тенджерата.

— Страховете ми се сбъдват.

— Моля? — Типичният ѝ шиак акцент беше толкова силен, че не разбирах всичко, което казваше.

— Най-страшният ми кошмар.

— Какво казваш?

Не обърна внимание на въпроса ми.

— Значи Хари е тук?

— Чака пред входната врата.

Загледа се някъде зад мен. Предполагам, че пред очите ѝ бяха отдавна отминали събития. След това каза:

— Отиди при нея. Ще ви отворя да влезете.

След като отключи не по-малко от сто ключалки, Обелин ни пусна да влезем във фойето, което водеше към широк хол в средата на къщата. Светлината преминаваше през матовите прозорци и голямото празно пространство бе съвсем слабо осветено.

В дъното забелязах богато резбовано дървено стълбище. От тавана висеше полилей в стил Луи не-знам-кой-си. В хола имаше боядисани дървени пейки, целите покрити с резба и други предмети, типични за северозападното тихоокеанско крайбрежие.

На някои места по тапета с флорални мотиви се забелязваха по-ярки розови и зелени правоъгълници, очевидно картините и портретите, които са висели там, са били преместени. Подът беше покрит с огромен стар персийски килим, който сигурно струваше повече от целия ми апартамент.

Сега Обелин беше увила шала под брадичката си и го беше завързала отзад на врата си. Като я погледнеш отблизо, ставаше съвсем ясно защо го прави. Десният ѝ клепач висеше, а дясната ѝ буза приличаше на покрит с мехури мрамор.

Неволно отместих поглед. Попитах се как бих се чувствала, ако аз бях цялата в белези, а тя беше моята гостенка, която не бях виждала от много години.

Хари каза: „здрaсти“. Обелин отвърна: „bonjour“. И двете бяха съдържани. Не се докоснаха. Знам, че Хари изпитваше същото състрадание и мъка като мен.

Обелин ни покани да я последваме. Хари тръгна след нея, като се озърташе на всички страни. Аз вървах най-отзад.

От двете страни на хола имаше големи плъзгащи се врати, които скриваха стаите зад тях. Зад стълбището имаше още врати, които водеха към други помещения и килери. Над всяка една от тях висеше малко разпятие.

Очевидно архитектът не е имал за задача да построи къщата така, че човек да се чувства близо до природата. Малката гостна, в която влязохме, беше съвсем мрачна не само поради липсата на остъклени пространства. Всички прозорци бяха покрити с капаци. Две месингови настолни лампи хвърляха съвсем слаба светлина.

— S'il vous plait!^[1]

Покани ни да седнем на едно двуместно канапе, покрито със златисто кадифе.

Ние с Хари седнахме. Обелин се разположи в дълбоко кресло в далечния край на стаята, придърпа ръкавите си така, че да скрият китките ѝ, скръсти ръце и ги сложи в скута си.

— Хари и Темпи. — Имената ни прозвучаха странно на диалекта шиак.

— Имаш прекрасен дом — започнах съвсем непринудено. — А колоните с резбованите тотеми са наистина много впечатляващи. Вярно ли е предположението ми, че беседката някога е била сауна?

— Свекър ми имаше един служител, който много се увеличаше по индианско изкуство. Този човек живя тук дълги години.

— Конструкцията е необичайна.

— Мъжът беше... — спря, очевидно търсеше думата, — необичаен.

— Забелязах резбованите пейки във фойето. Имаш ли много подобни мебели?

— Имам някои. Когато свекър ми почина, съпругът ми уволни този човек. Не се разделиха с добри чувства един към друг.

— Съжалявам, винаги е трудно при такива ситуации.

— Въпреки това трябваше да бъде уволнен.

До мен Хари се изкашля.

— Наистина съжалявам, че бракът ти не е бил сполучлив — казах го с възможно най-приятелския тон.

— Значи си чула историята.

— Част от нея.

— Бях на шестнайсет, бях бедна и нямах голям избор. — Тя изтръска нещо от полата си със здравата си ръка. — Дейвид смяташе, че съм красива. Женитбата беше някакъв изход. Преди толкова много години.

По дяволите любезностите! Насочих се направо към въпроса, заради който бях дошла тук.

— Обелин, къде отидохте?

Знаеше какво я питам.

— Тук, разбира се.

— Никога вече не дойдохте в Поулиз Айлънд.

— Мама се разболя.

— Така изведнъж?

— Имаше нужда от грижи.

Този отговор не беше особено точен.

Питах се от какво точно беше починала Лорет. Премълчах въпроса си.

— Тръгнахте си, без да се сбогувате. Леля Юфеми и чичо Фидел отказаха да ни кажат каквото и да е. Сестра ти спря да ми пише. Много от писмата се върнаха неразпечатани.

— Еванджелин отиде да живее при дядо Ландри.

— Никой ли не ѝ препращаше писмата?

— Беше далече извън града. Знаеш какви са пощите.

— Защо се премести?

— Когато мама не можеше вече да работи, семейството на татко пое контрол над нещата.

Дали не усетих твърди нотки в гласа ѝ, или той просто звучеше така вследствие на пораженията от изгарянията?

— Родителите ти събраха ли се отново?

— Не.

Настъпи неудобно мълчание, чуваше се само тиктакането на часовника.

Обелин първа наруши тишината:

— Да ви предложи ли нещо безалкохолно за пиене?

— С удоволствие.

Обелин изчезна през същата врата, през която преди малко бяхме влезли.

— Защо поне не се опита да говори английски? — Хари беше ядосана.

— Не искам да я карам да се притеснява.

— Чух те да казваш Поулиз Айлънд. Казвай каква е новината?

— Върнали са се обратно тук, защото Лорет се е разболяла.

— От какво?

— Не ми каза.

— Това ли е всичко?

— В общи линии.

Хари вдигна поглед нагоре.

Огледах стаята. По стените имаше любителски пейзажи и натюрморти, цветовете бяха ярки, а пропорциите — неправилни. Стаята изглеждаше претрупана и клаустрофобично малка поради шкафовете с книги и многото старинни предмети. Стъклени птици. Сфери, в които вали сняг. Капан за сънища. Бели релефни чинии и свещници. Музикални кутии. Статуи на Дева Мария и светиите около нея. Свети Андрей? Франциск? Петър? Оцветен гипсов бюст. Него вече можех да разпозная. Нефертити.

Обелин се върна, лицето ѝ бе все така безизразно. Подаде ни по един „Спрайт“, но не погледна нито Хари, нито мен в очите. Седна на мястото си и се съсредоточи върху напитката си. Палецът ѝ нервно се движеше нагоре-надолу по кутийката и обираше влагата.

Веднага я атакувах с въпроса:

— Какво стана с Еванджелин?

Палецът спря да се движи. Обелин вдигна поглед към мен.

— Но нали *ти* си дошла, за да *ми* кажеш това?

— Какво искаш да кажеш?

— Дошла си, за да ми кажеш, че са открили гроба на сестра ми.

Сърцето ми подскочи.

— Еванджелин е мъртва?

Тъй като не можеше да следи разговора ни на френски, Хари се бе отегчила и бе започнала да разглежда заглавията на книгите. Тонът ми я накара да извърне глава към мен.

Обелин навлажни устните си, но не отговори.

— Кога почина? — едва изговорих думите.

— През хиляда деветстотин седемдесет и втора.

Две години след като си тръгна от острова. Мили боже!

Представих си скелета в лабораторията, унищожените лицеви кости и увредените кости на пръстите.

— Еванджелин болна ли беше?

— Разбира се, че не беше болна. Това е лудост. Та тя беше само на шестнайсет.

Не го ли каза прекалено бързо? Или ставах прекалено подозрителна.

— Моля те, Обелин, разкажи ми какво се случи.

— Какво значение има вече?

— За мен има.

Обелин внимателно остави кутийката, от която пиеше, на съгваемата масичка до себе си. Нагласи шала си. Приглади полата си. Отпусна ръце в скута си. Впери поглед в тях.

— Мама беше прикована на легло. Дядо не можеше да работи. Така че Еванджелин трябваше да изкарва пари.

— Но тя беше дете. — Не можех да прикрия чувствата си.

— Тогава нещата бяха съвсем различни.

Думите ѝ така си останаха да висят във въздуха.

Тик-так. Тик-так.

Бях прекалено обезсърчена, за да продължа да я разпитвам.

Въпреки това Обелин продължи, без да я подканвам:

— В началото, когато ни разделиха, исках да умра.

— Разделили са ви?

— Мама и сестра ми отидоха да живеят при дядо. Мен ме изпратиха да живея при братовчедите от семейство Ландри. Но ние с Еванджелин си говорехме. Не много често. Но знаех какво се случва. Сутрин и вечер Еванджелин се грижела за мама. През останалата част от деня работела като прислужница. Част от парите, които заработваше, изпращаше за издръжката ми.

— От какво беше болна майка ти?

— Не знам. Бях прекалено малка.

Не ми ли отговори отново прекалено бързо?

— Къде беше баща ти?

— Ако някога го видя, непременно ще го попитам.

Това, разбира се, ще се случи в някой друг живот.

— Починал ли е?

Тя кимна.

— На Еванджелин ѝ беше много тежко. Искях да ѝ помогна, но бях толкова малка. Какво можех да направя?

— Никоя от вас ли не ходеше на училище?

— Аз ходих няколко години. Еванджелин вече можеше да чете и да смята.

Горката ми приятелка! Тя обичаше книгите и историите и искаше да стане поетеса! Бях толкова развълнувана, че не можех да говоря.

— Мама почина — продължи Обелин. — След четири месеца почина и дядо.

Замълча. Опитваше се да се успокои? Събираше спомените си? Обмисляше какво да сподели и какво да премълчи?

— Заведоха ме в къщата два дни след погребението на дядо. Някой беше донесъл празни кашони. Казаха ми да събера всичко. Бях в спалнята на горния етаж, когато чух викове. Промъкнах се надолу по стълбите и заставах пред кухненската врата, за да чуя какво става. Еванджелин се караше с някакъв мъж. Не разбирах думите им, но виковете им ме плашеха. Избягах горе. Няколко часа по-късно, когато си тръгнахме, надникнах в кухнята. — Тя преглътна. — Кръв. По стената. По масата. Кървави парцали в мивката.

Мили боже!

— Какво направи?

— Нищо. Какво можех да направя? Бях ужасена. Замълчах си.

— Кой беше мъжът?

— Не знам.

— Какво стана с Еванджелин?

— Никога повече не я видях.

— Какво ти казаха?

— Че е избягала. Не попитах за кръвта и дали е била наранена. Нея просто я нямаше и аз трябваше да се върна при семейство Ландри.

Тик-так. Тик-так.

— Бях на осем години. — Гласът на Обелин трепереше. — Тогава нямаше центрове за деца, пострадали от насилие, или психолози. Хлапетата нямаше с кого да споделят.

— Разбирам.

— Нима? Знаеш ли какво е да живее човек с такава тайна? — Сълзите потекоха от очите ѝ. Извади книжна кърпичка от джоба си, избърса очите си, издуха си носа и я хвърли на масата. — Знаеш ли какво е да загубиш всички, които обичаш, още в детството си?

В съзнанието ми се появиха и други образи. Еванджелин четеше на светлината на скаутското ми фенерче. Еванджелин маже фъстъчено масло на пълнозърнести бисквитки. Еванджелин, увила плажна кърпа около главата си, се спуска да спаси любимия си.

Кевин. Татко. Момичето на Хипо, починало отдавна, костите му — в лабораторията ми.

Прекоших стаята, отидох до Обелин, клекнах пред нея и поставих ръцете си на коленете ѝ. Усетих, че трепери, и долових слабия мирис на muguet. Момина сълза.

— Знам — прошепнах аз. — Наистина знам.

Не ме погледна. Сведох поглед, не исках да се заглеждам в обезобразеното ѝ лице.

Останахме за миг така с наведени глави като жива картина на скръбта. Наблюдавах как сълзите ѝ капят в полата ѝ и образуват идеални тъмни кръгчета. Питях се каква част от истината можех да споделя.

Трябваше ли да ѝ разкажа за костите на младото момиче? Възможно ли е да съм сбъркала в преценката за възрастта на момичето на Хипо? Възможно ли е да е била на шестнайсет?

Жената пред мен беше загубила почти наведнъж майка си, сестра си и дядо си. Баща ѝ я беше изоставил. Мъжът ѝ я беше пребивал от бой, след това я бе напуснал и накрая я беше подпалил. Ако спомена скелета, мога да събудя в нея напразни надежди.

Не, нямаше и аз да допринеса за болката ѝ. Ще изчакам, докато съм напълно сигурна.

А сега това вече беше възможно.

— Много съм изморена. — Обелин извади още една кърпичка и попи сълзите си.

— Нека да ти помогна да си легнеш.

— Не. Моля те. В беседката.

— Разбира се.

Хари се изправи.

— Мога ли да използвам тоалетната.

Преведох.

Без да вдига поглед, Обелин отговори:

— Мини през кухнята. После през спалнята.

Преведох отново и посочих с глава кутийката, от която беше пила Обелин. Хари кимна, беше разбрала какво искам да ѝ кажа.

Подхванах Обелин през кръста и ѝ помогнах да се изправи на крака. Позволи ми да я подкрепям, докато минахме през кухнята, слязохме от площадката и прекосихме двора. Когато стигнахме до беседката, тя се отдръпна от мен и се сбогува.

Обърнах се, за да си тръгна, но една мисъл ме спря.

— Мога ли да ти задам само още един въпрос?

Обелин кимна едва-едва.

— Еванджелин е работила като прислужница. Знаеш ли къде?

Отговорът ѝ ме накара да занемея.

---

[1] Моля, заповядайте! (фр.). — Б.пр. ↑

— Droit ici.

Точно тук.

— В Тракади?

— В тази къща.

— *В тази къща!*

Бях толкова шокирана, че не можех да направя нищо друго, освен да повтора думите ѝ.

Обелин кимна.

— Не разбирам.

— Еванджелин работеше за свекър ми.

— Хилари Бастараш.

Нещо проблесна в очите ѝ. Учудваше се колко много знаех?

— Семействата Ландри и Бастараш са били свързани от много поколения. Дядо ми по бащина линия и неговите братя са помагали на дядото на съпруга ми, Саймън, да построи тази къща. Когато мама се разболя, свекър ми предложи на Еванджелин да работи при него. Хилари беше вдовец и не можеше да се справя с прането и чистенето. А тя имаше нужда от работа.

— Десет години по-късно ти се жениш за сина му.

— Дейвид беше много щедър. Той плащаше издръжката ми, след като Еванджелин изчезна. Идваше да ме види. Баща му почина през 1980. Той ми предложи. Аз приех.

— Ти си била на шестнайсет. А той на трийсет.

— Това беше единствената ми възможност.

За мен това беше странен отговор, но го оставих без коментар.

— И оттогава живееш в тази къща, така ли?

— Да.

— Добре ли се чувстваш тук?

Мълчание.

— Тук е мястото ми.

Щях да я попитам от какво се издържа. Не го направих. Имах чувството, че нещо притиска гърдите ми. Преглътнах. Взех ръката ѝ в своята.

— Обещавам ти, Обелин, ще направя всичко възможно, за да разбера какво се е случило с Еванджелин.

Лицето ѝ остана безизразно.

Дадох ѝ визитната си картичка. Прегърнах я.

— Пак ще си поговорим.

Не ми каза довиждане, докато се отдалечавах. Когато минавах покрай къщата, хвърлих поглед назад. Обелин влизаше в беседката, краищата на шала ѝ се развяваха от вятъра.

Хари ме чакаше в шевролета. Когато се качих в колата, тя се усмихна и потупа чантата си.

— Нали не докосна ръба с пръсти?

— Всеки глупак, който има телевизор, знае как да постъпи — усмихна ми се така, че в съзнанието ми веднага светна предупредителна лампичка.

— Какво има?

— Можеш да се гордееш с малката си сестричка.

О, не!

— Какво си направила?

— Взех ѝ книжните кърпички.

Изпитах задоволство и облекчение. Протегнах дланта си и Хари я плесна силно. Засмяхме се. Сестрите Бренан отново бяха детективи.

— А сега? — попита тя.

— Като се върнем в Монреал, ще изпратя кутийката, кърпичките и проба от скелета в независима лаборатория. Ако успеят да извлекат ДНК от костта и да я сравнят с ДНК на Обелин, със сигурност ще знаем дали това е скелетът на Еванджелин.

— Защо ще го изпращаш някъде?

— Нашата лаборатория не работи с митохондриална ДНК.

— Убедена съм, че това е много важно.

— Когато костите са стари, много по-вероятно е да се извлече митохондриална, а не нуклеарна ДНК. Всяка клетка съдържа повече копия.

— Еванджелин е — отсече Хари.

— Шансът е едно на милиард.

— Ти на какво залагаш?

— Добре. Аз започнах всичко това. Обаче е твърде невероятно скелетът на Еванджелин ей така, най-неочаквано, да се озове в моята лаборатория.

— Мисли си, каквото си щещ, но вътрешният ми глас ми подсказва, че това е тя.

Когато Хари си въобрази нещо, няма смисъл да спориш с нея. Въпреки това се опитах да ѝ противореча, но видях, че е безсмислено, и спрях. Понякога, противно на всякаква логика, се оказваше права.

Погледнах часовника си. Единайсет и десет. Самолетът ни излиташе в шест и нещо.

— Да тръгнем към Монктон — предложих аз.

— Дали да не обядваме първо?

— Току-що изядохме цял куп палачинки.

— Гладна съм.

— Май доскоро се тревожеше, че дупето ти надебелява.

— Трябва да събирам сили, щом ще бъда детектив.

— Да, вдигна две кърпички и кутийка от „Спрайт“.

— Умствено изтощение.

— Чудесно. Тогава отиваме направо на летището.

Докато карах през града, в главата ми нахлуваха най-различни образи. Безизразните очи на Обелин и обезобразеното ѝ лице. Лорет на смъртното си легло. Стена и маса, покрити с кръв. Кървави парцали. Ужасяващи картини от последните мигове от живота на Еванджелин.

Чаках с нетърпение да се върна в лабораторията, за да преценя отново възрастта на скелета на момичето на Хипо. Да опаковам и изпратя с бърза поща ДНК-пробите. Опитвах се да измисля аргументи в подкрепа на това, че този случай е изключително важен и трябва да се разгледа с приоритет. Сещах се само за един такъв аргумент. Пари.

Хари избра едно бистро на улица „Пренсипал“. Хареса сенника му. Менюто не съдържаше нищо особено. И двете си поръчахме бургери.

Разговорът ни се въртеше около настоящи и минали събития. Обелин — такава, каквото беше сега. Ние, четирите, преди няколко десетилетия на Поулиз Айлънд. Докато говорихме, пред очите ми се

появиха картини от миналото ни с Хари — бием се с възглавници, печем курабийки, чакаме училищния автобус, а раниците ни са пълни с живота ни и мечтите ни от онова време.

Въпреки тъгата, която изпитвах заради Обелин, Райън и мъртвите и изчезналите момичета, не можех да не се усмихвам. Ентусиазмът на Хари да открием Еванджелин беше по-голям дори от моя. Докато седях на масата и слушах как въодушевено крои планове, осъзнах колко много обичам малката си сестра. Радвам се, че дойде при мен.

Когато излязохме от ресторанта, видяхме двама мъже да се мотаят около шевролета ни.

— Я ги виж тези двамата, съвсем като героите от комедийното шоу на Чийч и Чонг.

— Шът!

— Трябва да признаеш, че въобще не приличат на кандидати за корицата на модно мъжко списание.

Хари беше права. Бяха облечени от главата до петите в дънкови дрехи, носеха ботуши и черни вратовръзки. Изглежда, за тях личната хигиена не беше особено важно нещо. Въпреки че беше облачно, и двамата носеха черни очила.

— Обаче са истински мъжаги.

— Остави ме аз да се оправям.

Не исках Хари да започне да дразни или да прелъстява местните ергени.

— Bonjour — усмигнах се и им показах ключовете.

Чийч и Чонг продължиха да подпират дупетата си на шевролета.

— Извинявайте, но колата ни трябва — казах го закачливо и дружелюбно.

— Добра машина.

— Благодаря.

Когато приближих до шофьорската врата, Чонг протегна ръка и ми препречи пътя.

— Прибери си ръцете, приятелче. — Тонът на Хари въобще не беше дружелюбен.

Отстъпих назад, хвърлих намръщен поглед към Чонг и повторих думите си, този път на френски. Въпреки това мъжете не помръднаха.

— Какъв ви е проблемът, момчета? — Хари гледаше Чийч и Чонг свирепо, беше сложила ръце на кръста.

Чонг се усмихна, наблюдаваше я през черните си очила.

— Eh, mon chouchou^[1]. Това е голяма кола за такива малки момичета.

Говореше английски с шиак диалект.

И двете с Хари замълчахме.

— Приятелки ли сте на Обелин Ландри?

— Не е твоя работа! — Хари беше войнствено настроена.

— Приятелки сме от детинство — обадих се аз, като се опитах да разведря ситуацията.

— Не е ли жалко това, което се случи с нея. — Черните очила на Чонг бяха обърнати към мен.

Не отговорих.

— Отместете дебелите си задници от колата веднага, за да можем със сестра ми да тръгнем.

Присвих очи, исках със знак да ѝ кажа „спокойно“. Хари нацупи устни, скръсти ръце и ги изгледа накриво.

— Госпожа Ландри добре ли е?

— Да — отвърнах хладно.

— И сигурно твърди, че Бастараш е ужасно копеле.

Не отговорих.

Чийч се отдръпна от капака на колата. Чонг го последва.

— Приятно пътуване обратно до Монреал, дами.

За разлика от партньора си Чийч говореше английски.

Хари понечи да каже нещо. Направих ѝ знак да мълчи. Чийч се качи на тротоара, сви палеца и показалеца си във формата на пистолет и ги насочи към нас.

— И внимавайте с тази прекрасна кола.

Когато тръгнахме, хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане. Мъжете все още стояха на тротоара и гледаха след нас.

Докато пътувахме със самолета, с Хари разговаряхме за Обелин и обсъждахме срещата си с Чийч и Чонг.

— Смотаняци, които се правят на много важни.

— Не съм съвсем сигурна, че е така — отговорих аз.

— Сигурна съм, че най-голямото им забавление е да правят пръдливи звуци под мишниците си.

Не бях много убедена, че нещата са толкова прости.

Мъжете бяха съвсем наясно, че бяхме посетили Обелин. Знаеха също така, че идваме от Монреал. Откъде го знаеха? Проследили ли ни бяха? С последните си думи Чийч ни заплашваше или просто се правеше на мъжкар? Не споделих мислите си с Хари. Не исках да я тревожа.

Когато се прибрахме в апартамента, Бърди отказа да се появи, очевидно се цупеше, че сме го оставили сам. Докато разопаковах багажа си, Хари се провикна от другата стая:

— Тази птица да не е фен на групата „Корн“?

— Защо, какво каза?

— Не ти трябва да знаеш.

Въпреки че саркастичните забележки на Чарли нямаха край, винаги оставах учудена колко много неща знае. Точно пренасях клетката му в трапезарията, и мобилният ми телефон извъня.

Оставих клетката и погледнах дисплея. Номерът не беше изписан.

Отговорих.

— Как вървят нещата? — Райън звучеше уморено.

— Добре — отговорих съвсем неопределено.

— Имаш ли малко време?

— Изчакай.

— Нуждаеш ли се от още нещо? — обърнах се към Хари.

— Райън ли е? — прошепна тя.

Кимнах.

— Чудесно! — размаха тя радостно ръце.

Поклатих глава, отидох в спалнята си и затворих вратата.

— Ти слушаш ли групата „Корн“? — попитах го аз.

— Коя?

— А „Блек Айд Пийс“?

— Не. Защо?

— Няма значение.

— Сама ли си в апартамента?

Райън наистина си го биваше. Две запитвания в един най-обикновен въпрос. Вкъщи ли съм? Има ли някой при мен?

— Хари е тук.

— Неочаквано посещение? — Запитване номер три.

— Разделила се е със съпруга си.

Чух как пое дълбоко въздух и после бавно издиша. Пушеше. Значи нещо го тревожеше. Или беше ядосан. Приготвих се да изслушам тирадата му относно посещението ми в Тракади. Такава обаче не последва.

— Имам нужда от помощта ти.

Не отговорих.

— Получихме съдебно разпореждане и претърсихме студиото на Кормиер. Цял ден се бяхтехме и прегледахме едва една-осма от папките в шкафовете му. Години наред е трупал боклуци.

— Искаш да кажеш, че не пази снимковия материал в дигитален формат?

— Този глупак се мисли за Ансел Адамс. Твърди, че дигиталното изображение не е така безплътно и ефирно като изображението на филмовата лента. Използва фотоапарат „Хаселблад“, какъвто не се произвежда от осемдесетте години. И най-вероятно е прекалено тъп, за да се справи със съвременните технологии.

— И други фотографи работят като него.

— Кормиер прави предимно портретни снимки. Двойки. Домашни любимци. Има портрети на много жени. Ефектни фотографии. Нали се сецаш, с тежък грим и сложни прически.

— Аха.

— Трябва и ти да опиташ нещо подобно. Може би с наметка от щраусови пера.

— Това ли се обади да ми кажеш?

— Кормиер е правил и снимки на деца. Има стотици такива.

— На Фийби Джейн Куинси?

— Не сме открили засега.

— На Кели Сикард?

— Не.

Не попитах за Клодин Клоке или Ан Жиарден.

Райън пое тютюневия дим и после бавно го изпусна. Все още чаках да разбере защо точно ми се е обадил.

— Искам да погледнеш детските снимки. Виж дали можеш да разпознаеш някое от изчезналите деца. Или хлапето, което откриха в реката близо до Дорвал.

— Нейната снимка беше разпространена през 2001, когато откриха трупа.

— Снимката беше направена след аутопсията. Хората просто отказват да гледат такива неща.

Райън беше прав. Виждаше съм и двата противоположни варианта. Някои разпознават трупа, който се оказва, че не е на техен роднина, а други не успяват да разпознаят дори и най-близките си.

— Ти разбираш от костна структура — продължи Райън. — Имам предвид лицевата структура. Ако попаднеш на снимка на момиче, което ти прилича на някое от изчезналите, или на някой от неидентифицираните трупове, тогава ще можеш да направиш това, което правите със записите от наблюдателните камери.

Райън имаше предвид една техника, при която образите на заподозрения и на извършителя на престъплението, запечатан на камерата, се сравняват метрично. Правят се измервания между две важни анатомични точки, изчисляват се съотношенията и се преценява каква е статистическата вероятност арестуваният заподозрян и извършителят да са едно и също лице.

— Антропометрично сравнение.

— Да.

— Можем да опитаме. Освен това мога да прегледам и за възстановката на лицето, която направихме на момичето, извадено от река Де Мил Ил.

— Ще те взема в осем.

— Наистина ли смяташ, че Кормиер е замесен?

— Има нещо много съмнително в този тип.

— Ами къщата му?

— Съдията каза, че ако открием в студиото му нещо свързано с момичетата, ще издаде заповед за обиск и на дома му.

Отворих вратата на спалнята. Хари уж по случайност минаваше покрай нея.

— Ето веществените ти доказателства.

Подаде ми чантата си. Направи го прекалено бързо.

— Много явно го правиш.

— Да не искаш да кажеш, че подслушвам?

— Ще донеса запечатващи се пликкове.

Когато се върнах от кухнята, заварих Хари да седи с кръстосани крака на леглото ми. Нахлузих плика върху ръката си и така извадих кутийката от „Спрайт“ от чантата ѝ. След това направих същото и със салфетката.

— Все едно събираш акото на куче — отбеляза Хари.

— Имам всестранни таланти.

— А аз имам нещо друго.

Хари взе отново чантата си, извади нещо от нея и го сложи на леглото.

В началото не ми направи особено впечатление. Взех предмета в ръцете си.

Усетих как ме обзема вълнение.

— Откъде взе това?

— От нощното шкафче на Обелин.

---

[1] Е, пиленцето ми. (фр.). — Б.пр. ↑

Държах в ръцете си малка книжка, от която висеше светлозелена панделка. Корицата беше червена, а надписът — черен.

Кости, превърнати в пепел: Тържеството на поезията.

— Прилича на някоя от онези книжки с цитати на Мао от шейсетте години — отбеляза Хари.

— Ти си я откраднала?

— Заех я — отвърна тя лицемерно. — Мао щеше да одобри постъпката ми.

Отгърнах корицата. Беше отпечатана на грапава, жълтеникава хартия, същата евтина хартия, на която се печатат и комиксите. Буквите бяха избледнели и неясни.

Нямаше автор. Нито дата. Нито ISBN номер. Освен заглавието беше изписано само името на издателя. Издателска къща „О’Конър“.

Прехвърлих на последната страница. Шейсет и осма. Нищо повече.

Отворих на страницата, означена с панделката. Стихотворение със същото заглавие като целия сборник.

— Поезия, Темпи. — По всичко личеше, че Хари е доволна от себе си.

— Никога не съм чувала за издателска къща „О’Конър“. Може да е самиздат.

— Какво е това?

— При самиздата авторът заплаща отпечатването и подвързването на книгата.

Хари ме погледна неразбиращо.

— Обикновено издателят издава книги, които са предназначени за широката публика. При самиздата книгата е предназначена предимно за самия автор.

Очите ѝ, добре подчертани от грима, се разшириха.

— Точна така. Всичко се връзва. Нали Еванджелин искаше да става поетеса?

— Така е.

— Ами ако тя е авторът на тези стихотворения?

Вдигнах поглед към развълнуваното лице на Хари.

— Нямаме абсолютно никаква причина да предполагаме това — настоях, защото знаех, че след малко ще последва една от безпочвените хипотези, родени от въображението на сестра ми.

— Можеш ли да се сетиш защо откъгнах точно тази малка книжка?

Поклатих глава.

— Обърна ли внимание на книгите в гостната? — продължи тя, преди да ѝ отговоря. — Разбира се, че не. Вие си парлевихте. Но аз го направих. Имаше десетки книги. Стотици. И всяка една от тях беше на френски. Същото беше и в спалнята. През която, моля те, само да не ти призлее, трябваше да мина, за да отида до тоалетната. Това беше единствената книга на английски в цялата къща. И тя се намираще точно до леглото на Обелин.

— Какво искаш да кажеш?

— Една-единствена самотна английска книжка? Точно до леглото ѝ?

— Това надали означава...

— Може би Обелин е събрала стиховете на Еванджелин и ги е издала? В нейна памет. Нали разбираш? За да осъществи мечтата на сестра си.

— Вероятно има и такава възможност. В такъв случай ние постъпихме много лошо, като ѝ я отнехме.

Хари се наведе напред, беше нетърпелива.

— Ще ѝ я върнем. Но това е следа. Ако открием издателя и го разпитаем добре, може би ще се доберем до някаква информация за Еванджелин. Може и да не успеем. Но какво от това? На книгата нищо няма да ѝ стане.

Не можех да оспоря доводите ѝ.

— Според мен си заслужава да ѝ хвърлим един поглед.

— Утре трябва да помагам на Райън. А освен това да прегледам отново скелета.

Хари се надигна от леглото и отметна дългата си коса.

— Остави всичко на малката си сестричка.

Райън пристигна в седем и четирийсет. Предполагам, че дойде толкова рано, защото искаше да зърне Хари.

Съжалявам, каубой, но Спящата красавица ще си почива поне още четири часа.

Предложих на Райън кафе, след това отидох да се оправя, преди да изляза, и през цялото време се чудех дали не беше „забърсал“ Хариет Лий при предишното ѝ посещение. Езикът на Кати. Мръсното ми подсъзнание.

Когато излязох от банята, Райън беше потънал в разговор с Чарли. Бърди ги наблюдаваше от облегалката на дивана.

— *Задръж я при себе си.*

Птицата пристъпваше от крака на крак, напред-назад по пръчката си.

— Чарли цитира Бъди Гай. — Сините като метличина очи се обърнаха към мен. — Явно си пада по блуса.

— Чарли е какаду и от клюна му излизат неприлични приказки. — Гласът ми звучеше строго. — Използваш ли диска за обучението му?

— Най-редовно. — Самата невинност. — Нали така, приятел?

В знак на съгласие Чарли изсвири нещо от една детска песничка.

— Запомнил е думи от песните на „Корн“ — заявих аз.

— Казах ти вече, не слушам „Корн“.

— Някой ги слуша.

Настъпи неудобно мълчание. Райън започна да подръпва носа си и отвърна поглед.

Нещо прищрака в ума ми.

Нови дискове. Нови музикални предпочитания. Лутиша вече се беше преместила при Райън. Чудех се откога са заедно.

— Да тръгваме — казах аз, мъката тежеше в стомаха ми като олово.

Студиото на Кормиер се намиреше в триетажна тухлена сграда на ъгъла на „Сейнт-Лорен“ и „Рашел“. Първият етаж беше нает от зъболекар на име Бриго. Наемателят на третия етаж предлагаше нещо,

което, за да разбереш какво е, трябваше да можеш да четеш на китайски.

Райън забеляза, че разглеждам табелката внимателно.

— Хо. Прави акупунктура и Туй На.

— Какво е Туй На?

— Надявах се ти да ми обясниш.

Когато с Райън се изкачихме на втория етаж, видяхме, че Хипо вече отключва студиото на Кормиер. До краката си беше оставил картонена табличка, на която имаше бял хартиен плик и три захлупени пластмасови чашки.

По време на краткото ми отсъствие, докато бях в Ню Бранзуик, жегата продължаваше все така да упорства. На малката стълбищна площадка беше ужасно горещо. Въздухът миришеше на прах и плесен.

Хипо отвори вратата, извади носна кърпа от джоба си и избърса потта от лицето си. След това ме погледна.

— Уморена ли си от пътуването? — Това не беше приятелски въпрос.

Без да изчака отговора ми, клекна, вдигна табличката от протрития килим и изчезна навътре в апартамента.

— Какво значеше всичко това? — попита Райън.

Поклатих глава.

Бях позвънила на Хипо от летището в Монктон, обаче не на тръгване, а при пристигането. Очевидно никак не беше очарован от постъпката ни. Накара ме да му опиша подробно Чийч и Чонг, след това рязко ми затвори телефона.

Една от спалните изпълняваше ролята на офис, другата беше изцяло складово помещение. Предполагам, че общо в двете стаи имаше около четирийсет шкафа с папки.

Явно Кормиер правеше снимките в голямото помещение, предназначено за хол и трапезария. Покрай стената бяха подредени различни фотографски приспособления. Осветителни тела. Завеси, които служат за фон. Големи цветни парчета пластмаса.

Голямата баня беше превърната в тъмна стая. Изглежда, слабата парлива миризма, която се долавяше в апартамента, идваше от там. Машите за къдрене, сешоарите и осветените огледала подсказваха, че малката баня се използва за съблекалня и гримьорна.

Малката кухня беше запазила първоначалното си предназначение. Там изядохме лепкавите кифли, изпихме кафето и обсъдихме стратегията си.

— По каква система са организирани шкафовете? — попитах аз.

— Имат чекмеджета. Всяко чекмедже е пълно с папки.

Райън повдигна учудено вежди, когато долови сарказма на Хипо, но не каза нищо.

— Папките по азбучен ред по името на клиента ли са? Или са подредени по дати? Или по категория? — Говорех търпеливо, като родител на подигравателен тийнейджър.

— По моя преценка системата на Кормиер работи така. Свършена работа. Платено. Натикано в чекмеджето. — Дрезгавият му глас звучеше хладно.

— Значи е отделял платените от неплатените сметки, така ли?

— Сложно, нали? — Хипо се протегна за трета лепкава кифла. — Може би трябва да попътуваш със самолет, за да го схванеш.

Райън се намеси:

— Кормиер държи на бюрото си папките с неплатените сметки. Като изключим това, не спазва никаква система при подреждане на шкафовете.

— Все пак папките трябва да са подредени по някаква приблизителна хронология, не е ли така?

— Не е точно така — отвърна Райън. — Най-вероятно по някое време Кормиер е прехвърлил материали отнякъде другаде. Изглежда, просто е напъхал всичко по чекмеджетата.

В крайна сметка стратегията, която разработихме, беше следната. Избираш един шкаф. Започваш да преглеждаш съдържанието му от горе надолу, отпред назад. Вадиш всички папки, в които има снимки на млади жени.

Кой казва, че работата на детектива не е сложна?

Въпреки че Райън отвори прозорците в хола и кухнята, в спалните без прозорци в другия край на апартамента почти не се долавяше полъх. След четири часа работа очите ме сърбяха, а блузата ми беше подгизнала от пот.

Голяма част от снимките Кормиер беше поставил в кафяви и сини пликове. Останалата част бяха в картонени папки, каквито могат да се купят от всяка книжарница.

Освен това Райън се оказа прав. Кормиер беше мързелив. В някои чекмеджета папките дори не бяха подредени изправени, а просто бяха нахвърляни вътре.

Името на клиента беше изписано с флумастер върху повечето пликове. Голяма част от папките имаха етикети. И в папките, и в пликовете имаше лист с данните на клиента и негативите на снимките, поставени в прозрачни джобчета. На някои листове имаше дати. На други нямаше. В някои папки имаше фотокопия на чековете, с които беше платено. В други нямаше.

В ранния следобед вече бях видяла стотици лица, замрели в различни варианти на изражението „толкова съм щастлива“ или „толкова съм секси“. В някои се бях загледала по-продължително и се бях замислила в какъв точно момент ги е уловил обективът на Кормиер.

Дали тази жена не беше накъдрила косата си и начервила устните си заради съпруга си, който вече не й обръщаше внимание? Дали не беше изпълнена с надежда, че искрата между тях ще пламне отново?

Това дете за Хари Потър ли се мислеше? Или за кученцето си? Или за сладоледа, който му бяха обещали, ако се държи добре.

Въпреки че бях отделила няколко папки, след като се допитах до Райън и Хипо, в крайна сметка ги оставих при останалите. Имаше някаква прилика, но не и съвпадение. Тези момичета не бяха сред изчезналите или сред неидентифицираните трупове.

В другия край на стаята Хипо също прехвърляше папки. От време на време спираше, за да си сложи капки в носа или за да глътне хапче против киселини. Райън работеше от другата страна на хола, в офиса на Кормиер. Беше изминал почти час, откакто някой от тях беше търсил мнението ми.

Кръстът ме болеше от купчините папки, които бях пренесла, и от неудобния ъгъл, под който работех приведена. Станах от малкото столче, на което седях, протегнах се, после докоснах пръстите на краката си.

Шумът от прехвърлянето на папки спря.

— Искаш ли да поръчам пица?

Това звучеше добре. Точно щях да го кажа.

— А може би искаш да се обадиш в Тракади?

— Хайде, Хипо, стига толкова.

Чух силен звук, когато купчината хартия се удари в дърво. След това лицето на Хипо се появи откъм далечната редица шкафове. Беше зачервен и ядосан.

— Казах ти, че този Бастараш е способен на всичко. Щеше да е много по-добре, ако имаше някой да те наблюдава отдалече и да се намеси, ако нещата загрубят.

Разбира се, беше прав. Хипо имаше огромен брой информатори. Можеше да ни наблюдава и едновременно с това да разбере кой друг го прави.

— Коя е блондинката?

— Сестра ми.

Значи все пак беше получил информация. Вероятно след като му се обадох.

— Разговаряхме с Обелин. Това е всичко. Не сме дебнали и разпитвали.

Хипо избърса челото и врата си с носната кърпа.

— Искаш ли да разбереш какво научихме?

— Скелетът на онова хлапе, което си познавала, ли е?

— Ще ти отговоря, след като донесеш пицата.

Хипо заобиколи шкафовете и приближи. Ризата му беше толкова мокра, че чак прозираше. Гледката не беше никак приятна.

— Изисквания за пицата?

— Не. Изчезвай! — усмигнах се.

След като излезе, се сетих, че Райън мрази козе сирене.

Обаче вероятността Хипо да избере нещо по-различно от традиционните салам и кашкавал, беше пренебрежимо малка. Ако все пак го направеше, лошо.

Успях да прегледам още един рафт с папки, преди Хипо да се върне. Права бях. Toute garnie. С всички гарнитурни. Салам. Пеперони. Зелена чушка. Гъби. Лук.

Докато се хранехме, описах посещението ни в Тракади и отново разказах за срещата ни с двете мутри пред бистрото. Хипо ме попита дали съм разбрала имената им. Поклатих глава.

— Главорезите на Бастараш? — попита Райън.

— Повечето от тях са прекалено тъпи, за да са главорези. — Хипо хвърли коричката от пицата в кутията и си взе ново парче. — Това обаче не значи, че Бастараш не може да те очисти.

— Отидох само да се видя с жена му.

— Жената, която той е пребил и подпалил.

Бях твърдо решена да не обръщам внимание на лошото настроение на Хипо.

— Още утре ще изпратя ДНК-пробите.

— Дали следователят ще е готов да плати?

— Ако не е, ще платя от собствения си джоб.

— Значи според теб скелетът е на тринайсет-четиринайсетгодишно момиче.

— Детето е било болно. Може и да греша, ако заболяването е забавило развитието.

— Но Обелин ти е казала, че сестра ѝ е била здрава.

— Да — съгласих се аз. — Така е.

В пет и петнайсет извадих последната купчина папки от дъното на най-долното чекмедже на осемнайсетия ми за деня шкаф.

Снимките в първата папка излъчваха сексапил. Клари Уелш. Нацупени устни. Тупирана коса. Дълбоко деколте.

Втората папка беше на момченце. Кристофър Рутиер. На колело с три колела. На люлка. Прегръща плюшена играчка Йори.

Третата папка съдържаше снимки на една двойка. Алън Турнике и Памела Райнър. Хванати за ръце. На листа с данни за клиента пишеше 24 юли 1984.

Къде бях през лятото на осемдесет и четвърта? В Чикаго. Омъжена за Пийт. Грижех се за Кати. Завършвах доктората си в университета „Нортуестърн“. На следващата година Пийт се премести в друга юридическа фирма и отидохме да живеем в Шарлот. У дома. Започнах да работя във факултета в университета на Северна Каролина в Шарлот.

Погледът ми попадна върху двойната редица от сиви метални шкафове. Почувствах се съкрушена. Не само от мисълта, че трябва да

преромя това огромно хранилище на човешки истории, но и от всичко останало. От мъртвите и изчезнали момичета. От скелета, който наричах момичето на Хипо. От Еванджелин и Обелин. От Пийт и Самър. От Райън и Лутиша.

Най-вече от Райън и Лутиша.

Стегни се, Бренан. Бяхте колеги, преди да станете любовници. Все още сте колеги. Има нужда от професионалния ти опит. Ако някой умишлено е наранил онези момичета, то ти трябва да помогнеш да заловят копелето. Никой не се интересува от личния ти живот.

Отворих следващата папка.

На етикета беше надраскано името Кити Стенли.

Кити Стенли беше вперила поглед в обектива. Над сините ѝ очи тежаха необичайно дълги мигли. Светлокестенявите къдрици се подаваха под широкополата шапка, нахлупена ниско на челото ѝ.

На някои от снимките беше седнала, обгърнала облегалката на стола и положила глава върху ръцете си. На други лежеше по корем, сплела пръстите си и подпряла глава на тях, вдигнала крака и кръстосала глезените си. На други снимки се виждаше лицето ѝ в едър план.

Напрегнато изражение. Плътни прави вежди.

Усетих как адреналинът ми се покачва. Отворих плика с веществените доказателства, избрах една от снимките и я поставих до негативите на Кормиер. Образите бяха толкова малки, че ми беше трудно да преценя.

Махнах всичко от скута си и взех лупата, която се намираще върху един от шкафовете. Започнах да сравнявам лицата, гледайки ги през увеличителното стъкло.

Кели Сикард. Изчезнало момиче номер едно, според класификацията на Райън. Беше живяла с родителите си в Розмер и беше изчезнала през 1997 година, след като излязла да пийне с приятели.

Кити Стенли.

Кели Сикард.

И двете имаха сини очи, светлокестенява коса и вежди като на Брук Шийлдс.

Кели Сикард е била на осемнайсет, когато е изчезнала, Кити Стенли изглеждаше около шестнайсетгодишна.

Прегледах негативите. Нямахте дата.

Кели Сикард.

Кити Стенли.

Напред-назад. Напред-назад.

След като дълго време внимателно разглеждах лицата, най-накрая се убедих. Въпреки че осветлението и фокусното разстояние бяха различни, и двете момичета имаха високи скули, малко разстояние между очите, дълга горна устна, широка челюст и остра брадичка. Нямах нужда от дебелимер и компютър. Кити Стенли и Кели Сикард бяха едно и също лице.

Сикард изглеждаше толкова малка. Искаше ми се да мога да се обърна към нея и да ѝ кажа нещо. Да я попитам защо е дошла на това ужасно място, за да позира за този човек. Да я попитам какво се бе случило с нея след това. Отишла ли е в Ню Йорк, за да последва мечтата си? Или е била убита?

И защо е това измислено име? Дали Сикард беше наела Кормиер, без родителите ѝ да са знаели за това? Излъгала е за името си? А за възрастта си?

— Открих Сикард. — Гласът ми беше страшно спокоен.

Хипо скочи на крака и с три крачки премина стаята. Подадох му лупата, снимките и негативите.

Той присви очи и се загледа в образите. Наистина имаше нужда от душ.

— Райън! — извика през рамо. — Бързо ела тук.

Райън се появи веднага. Хипо му подаде лупата и снимките.

Райън внимателно огледа образите. Нямахше да е лошо и той да посети банята.

— Това е Сикард, нали? — обърна се той към мен.

Кимнах.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

Райън набра някакъв номер на мобилния си телефон. Чух далечен глас. Райън спомена женско име — знаех, че това е прокурорът. Настъпи мълчание, след това се чу друг глас.

Райън се представи и премина направо към същността на въпроса:

— Кормиер е фотографирал Кели Сикард.

Последва някакъв отговор.

— Няма дата. Изглежда е било година-две, преди да изчезне.

Гласът каза още нещо.

Райън обърна поглед към мен.

— Да, сигурен съм.

В седем часа вече бяхме прегледали половината от папките на Кормиер. Тримата приличахме на Дороти, Страхливия лъв и Плашилото. Бяхме потни, мръсни и обезсърчени.

Освен това бяхме напълно изтощени.

Райън ме закара до вкъщи. Пътувахме мълчаливо, разменихме само няколко реплики за Кормиер и за посещението ми в Тракади. Не споменахме нито Чарли, нито „Корн“, нито Лутиша.

В миналото с Райън обичахме да играем на играта „Кой каза това?“. Надпреварвахме се, като цитирахме малко известни откъси и карахме другия да отгатне откъде са. Знам, че звучи шантаво. Но и двамата обичахме да се състезаваме.

Едно изречение се беше набило в главата ми. „Фактите не престават да съществуват само защото не им обръщаме внимание.“

Олдъс Хъксли.

Точка за теб, Бренан.

Задоволих се с поздравленията, които сама си поднесох. Райън тъкмо паркираше, когато телефонът му иззвъня. Имахме заповед за обиск в дома на Кормиер.

Дали исках да участвам още утре?

Разбира се. Но първо трябва да мина през лабораторията. Ще отида с моята кола.

Райън ми даде адреса.

Влязох в апартамента си и ме блъсна миризмата на готвено. Кимион, лук и чили. Хари приготвяше специалитета си. Не точно от това имах нужда, след като бях прекарала целия ден в горещото като пещ студио.

Поздравих я от вратата. Хари потвърди, че за вечеря е приготвила чили „Сан Антонио“.

Изпъшках безмълвно и се отправих към банята.

Все пак чилито на Хари имаше терапевтичен ефект. Определено по време на вечерята успях да изхвърля токсините, които не бяха излезли с потта ми в студиото на Кормиер.

Хари беше много въодушевена от книгата със стихове. Признавам, че бях впечатлена от това, което беше успяла да постигне.

— Права беше. Издателска къща „О’Конър“ издава творбите на отчаяни автори, които са готови да се самофинансират. Това е семеен бизнес, притежаван и ръководен от съпрузи на име О’Конър.

— Фланъри и съпругът ѝ.

Хари се ококори.

— Познаваш ли ги?

Аз се ококорих още повече.

— Измисляш си. Да не искаш да кажеш, че тази жена е кръстена на името на писателката Фланъри О’Конър?

Хари поклати глава.

— Не, казва се така, след като се е омъжила. Фланъри и Майкъл О’Конър. Офисът им е бил в Монктон. Печатането и подвързването е ставало някъде другаде.

Хари поръси чилито си с цяла шепа настърган чедър.

— Очевидно самиздатът не се е оказал толкова печелившо предприятие, колкото семейство О’Конър са предполагали. Издателската къща е била закрыта, след като е произвела *огромното* количество от деветдесет и четири книги, наръчници и памфлети. Искаш ли салата?

Подадох чинията си. Хари я напълни.

— Чилито има нужда от сметана.

Очевидно мисълта на Хари беше избързала по време на престоя ѝ в кухнята. Когато се върна, историята явно беше една-две глави по-напред.

— От тях двайсет и две отговарят.

— На какво отговорят?

— Двайсет и два са сборници с поезия.

— Стига де! Не ми казвай, че си успяла да откриеш имената на авторите.

Хари поклати глава.

— Не, но знам къде да откроя Фланъри О’Конър. Живее в Торонто, работи за рекламна агенция. Обадох се и ѝ оставих съобщение. Ще се обадя отново след вечеря.

— Откъде разбра всичко това?

— От книгите, Темпи. Нали говорим за книги. А кой разбира от книги?

Предположих, че това е реторичен въпрос.

— Библиотекарите, ето кой. Разбира се, библиотеките тук се наричат *bibliotheques*. Обаче аз успях да открия една, чийто сайт беше на добрия стар английски език. Имаше списък на хората, които работят там, с имената, имейл адресите и телефонните им номера. Не можеш да си представиш какво стана, когато се обадох в отдел „Справки“.

Не можех.

— Едно човешко същество ми проговори. На английски. Любезна дама на име Бърнис Уивър. Бърнис ми каза веднага да отида там.

Хари обра остатъците от чилито с парченце от франзелата.

— Сградата прилича на голяма стара куклена къща. — Хари посочи с франзелата някъде на запад. — Намира се ей там.

— Да не би да имаш предвид обществената библиотека „Уестмаунт“?

Хари кимна, устата ѝ беше пълна с хляб.

Основана през 1897 година в чест на диамантения юбилей на кралица Виктория, сградата на обществената библиотека „Уестмаунт“ напълно отговаряше на архитектурните прищевки на онази епоха. Това е една от най-старите сбирки от книги в района на Монреал, а хората, които я посещават, говорят английски.

Добър избор си направила, Хари.

— Значи Бърнис е успяла да ти даде информация за издателска къща „О’Конър“, за собствениците ѝ и за книгите, които са публикували?

— Бърнис е умница.

Очевидно.

— Впечатлена съм. Наистина.

— След малко ще бъдеш още по-впечатлена, како.

Хари огледа мократа ми коса и долнището на пижамата, което бях обула. Очевидно учудена, че съм се изкъпала и преоблякла преди вечеря, тя ме попита как е минал денят ми. Нямах причина да пазя тайна, тъй като за неидентифицираните трупове, за изчезналите момичета и за Фийби Джейн Куинси се говореше по всички радиа и телевизии.

Разказах на Хари за старите случаи, които Хипо и Райън разследват. За изчезналите Кели Сикард, Клодин Клоке, Ан Жиарден и за последната — Фийби Джейн Куинси. За неидентифицираните

трупове, открити в река Де Мил Ил, Дорвал и сега в река Лак де дьо Монтан. Споменах за работата ми в студиото, без да съобщавам името на Кормиер, и описах снимката на Кели Сикард.

— Кучи син.

Съгласих се. Кучи син.

Довършихме вечерята си. Всяка от нас беше потънала в собствените си мисли. Станах от масата и наруших тишината.

— Защо не се обадиш на Фланъри О'Конър още веднъж, докато аз почистя тук? — предложих.

Хари се върна още преди да съм заредила миялната машина. Все още никой не вдигаше телефона в Торонто.

Хвърли поглед към мен, след това погледна колко е часът. Десет и пет.

— Изглеждаш, сякаш цял ден си пренасяла камъни — каза тя и взе чинията от ръцете ми. — Бягай в леглото.

Не спорих с нея.

Бърди тръгна подире ми към спалнята.

Не успях да заспя.

Въртях се в леглото, намествах възглавницата си, изритвах завивката, после я придърпвах обратно. В главата ми се въртеше все един и същ въпрос.

Какво се бе случило с Фийби Джейн Куинси? С Кели Сикард, Клодин Клоке и Ан Жиарден? Кой бяха момичетата, намерени в Дорвал, река Де Мил Ил и в река Лак де дьо Монтан?

Непрекъснато виждах образите на Кели Сикард/Кити Стенли. Защо Сикард е използвала измислено име? Защо я е фотографирал Кормиер? Имаше ли той някакво отношение към изчезването ѝ? А към изчезването и/или смъртта на останалите?

И скелетът от Римуски. Момичето на Хипо. Какво означаваха уврежданията по пръстите и по лицето ѝ? Къде се намираше остров Бек Си? Дали момичето беше от коренното население? Или беше наша съвременничка? Възможно ли е това да са костите на Еванджелин Ландри? Беше ли убита Еванджелин, както сестра ѝ твърдеше? Или може би това беше объркан детски спомен за друго ужасно събитие? Била ли е болна Еванджелин? Ако е била, защо Обелин настояваше, че е била здрава?

Опитах се да извикам в съзнанието си образа на Еванджелин, да си представя жената, която би била днес. Жена само с две години по-възрастна от мен.

И, разбира се, Райън.

Може би беше от умората. Или от мрачното настроение, обзело ме след толкова много обезсърчаващи събития. Или от претоварването от стотиците лица, в които се бях взирала днес. В ума ми се носеха черни къдрици, син бански костюм, лятна рокля на точки. Спомени от снимките, а не от истински събития. Колкото и да се мъчех, не можех да извикам в съзнанието си образа на Еванджелин.

Обзе ме огромна тъга.

Отметнах завивките, запалих нощната лампа и седнах на ръба на леглото. Бърди побутна лакътя ми. Вдигнах ръка и го гушнах до себе си.

Леко почукване по вратата.

— Какво има?

— Нищо.

Хари отвори вратата.

— Хвърляш се като риба на сухо.

— Не мога да си спомня как изглеждаше Еванджелин. Наистина не мога.

— Затова ли не можеш да заспиш?

— Точно в момента това ме държи будна.

— Чакай.

Върна се след минута. Беше притиснала до гърдите си някаква голяма зелена книга.

— Пазих го, за да ти го дам накрая, като подарък за домакинята, но и сега моментът е подходящ.

Хари седна на леглото до мен.

— Съзнаваш ли, че сестра ти е най-великият шампион в цялата писана история на създаването на споменици.

— Споменици?

— Ти никога ли не си чувала за правенето на споменици? — попита тя с престорено учудване. — Поклатих глава. — Правенето на споменици е най-великото нещо. Поне в Тексас. А аз съм истинска звезда в това изкуство.

— И какво правиш, лепиш разни работи ли?

Хари ме погледна толкова гневно, че чак ме изплаши.

— Не просто разни работи, Темпи! А такива, които ти напомнят за нещо. И не ги лепиш просто където ти попадне. Всяка страница е произведение на изкуството.

— Не знаех.

— Темперанс Дейсий Бренан. — Гласът ѝ звучеше драматично като на телевизионния говорител Ралф Едуардс. — Това е твоят живот! — И тя отвори споменика. — Можеш да отдадеш заслужено внимание на ранните години от живота си, когато намериш за удобно.

Хари прехвърли няколко страници и постави произведението си в скута ми.

И ето ни нас, загорели, боси, присвивахме очи срещу слънцето.

До старата снимка Хари беше написала „Десети рожден ден“. Освен нас с Еванджелин, на страницата имаше още: снимка на къщата на баба, салфетка от рибен ресторант в Поулиз Айлънд и билет от лунапарка „Веселият делфин“ на Мъртъл Бийч. Плосък морски таралеж и лепенки с делфини довършваха артистичното произведение.

— Хари, това страшно ми харесва — прегърнах я. — Наистина много ми харесва. Благодаря ти.

— Не се размеквай — изправи се Хари. — Хайде сега, поспи. Райън може да е измамник и говедо, но въпреки това е сладур. Така че утре сутринта трябва да бъдеш във форма.

Изгледах я толкова гневно, че дори тя можеше да ми завиди.

Дълго време се вглеждах в лицето на Еванджелин, преди да загася лампата. Черна къдрава коса. Изразителен, леко гърбав нос. Нежни устни и дяволито изплезен език.

Нямах никаква представа дали отново ще видя това лице.

21

Не знам какво точно очаквах. Да се плесна по челото? Божие откровение? Ако е така, то останах разочарована от самата себе си.

Освен явните доказателства за наличие на заболяване, не открих нищо друго в костите на момичето на Хипо, което да ме накара да променя първоначалната си преценка, но и нищо, което да изключи възможността тя да е на шестнайсет години. Причината за патологичните изменения в скелета все още ме озадачаваше.

В девет часа позвъних на една частна лаборатория във Виржиния, която прави ДНК-анализи. Лошата новина: цените бяха скочили неимоверно много в сравнение с последния път, когато бях използвала услугите им. Добрата новина: имах право като частно лице да дам проби за изследване.

След като разпечатах и попълних необходимия формуляр, опаковах кутийката от „Спрайт“, кърпичките, един мъдрец и материал от дясната бедрена кост на момичето. След това отидох да потърся Ламанш.

Шефът ме изслуша, подпрял брадичка на пръстите си. Еванджелин. Обелин. Агент Тике. Братята Уейлн. Заложната къща на Джери О’Дрискол. Том Джунс.

Ламанш ми зададе няколко въпроса, за да си доизясни нещата. Аз отговорих. После се обади на следователя.

Хипо се оказа прав. Нямах да стане.

Съобщих на Ламанш какво възнамерявам да направя. Съгласи се неохотно да ми позволи да платя за тестовете от джоба си.

Съобщи ми, че има нов случай за мен. Нищо спешно. Близко до Жонкиер са били открити дълги кости. Вероятно са останки от старо гробище.

Информира ме за развитието по случая със семейство Дъосе. Заключение на психиатъра беше, че Теодор е психически непълноценен. Тъй като не можеше да се определи причината за

смъртта нито на Дороте, нито на Женвиев, никакви обвинения не бяха повдигнати.

Описах му в най-общи линии случаите, по които работеха Хипо и Райън, и обясних какво е участието ми в тях. Изчезналите Кели Сикард, Клодин Клоке и Ан Жиарден. Неидентифицираните трупове от река Де Мил Ил, Дорвал и река Лак де дьо Монтан. Докато обяснявах каква е възможната връзка с Фийби Джейн Куинси, телефонът иззвъня.

Ламанш вдигна ръце, сякаш да се извини. Какво да се прави?

Върнах се обратно в лабораторията и наредих на Денис да изпрати ДНК-пробите с бърза поща. След това се обадох в лабораторията и ги помолих да действат колкото е възможно по-експедитивно. Мъжът обеща, че ще направи каквото е по силите му.

Взех чантата си, бях готова да изляза, когато се сетих за един от въпросите на Ламанш.

— D’ou en voie situe ile Vecs-Scies?^[1]

Къде наистина се намираше? Не успях да открия острова в атласа на Ню Бранзуик.

И какво означаваше името? Остров на какво? Може би в картата, която бях гледала, името беше изписано на английски.

Извадих един френско-английски речник.

Знаех, че scie се превежда като „режа“. Бях срещала думата безброй пъти в молби за анализ на разчленени трупове. Не бях така сигурна обаче за думата бес.

Имах богат избор. Клюн. Човка. Зурла. Уста. Отвор (на инструмент). Накрайник (на тръба). Ръб (на кана). Чучур (на чайник). Острата част на седлото на велосипеда. Мундщук (на кларнет).

Кой би могъл да обясни как работи мозъкът на французите?

Проверих дали думата scie няма и други значения.

Нямаше. Основното значение беше режа. Режа, нарязвам, отрязвам с трион. Различните предлози променяха значението.

Островът на нарязаните клюнове. Островът на нарязаните зурли. Островът на нарязаните седла на велосипеди.

Отказах се. Най-добре е да попитам Хипо.

Апартаментът на Кормиер се намираше на една пряка от студиото, в бяла правоъгълна сграда без всякакви декоративни елементи. Климатичите стърчаха от помещенията на всичките четири етажа, въртяха се и капеха на тротоара. Името на сградата беше изписано със златни букви над стъклената входна врата: Chateau de Fougères^[2].

Джипът на Райън беше паркиран до бордюра. Малко по нагоре по улицата забелязах един черен форд таурус. По номера разбрах, че колата принадлежи на ППК.

Във входното антре на сградата се бяха натрупали обичайните безполезни рекламни листовки и брошури. Заобиколих ги и позвъних на звънеца до името на Кормиер. Райън натисна бутона и ме пусна да вляза.

Във фоайето имаше кафяв диван от изкуствена кожа и зелена пластмасова папрат. Добре. Бях прибързала със заключението си относно флората.

Качих се с асансьора на третия етаж. Наляво и надясно по покрития със сиви плочки коридор имаше врати. Проверих кой номер ми беше дал Райън: 307. Апартаментът беше отключен.

Вдясно от мен се намираше кухнята. Напред беше холът, чийто под беше покрит с паркет. Наляво имаше антре, което водеше към спалнята и банята. Слава богу, апартаментът беше малък.

И чист. Всички повърхности блестяха. Във въздуха се усещаше слабата миризма на дезинфектант.

Въпреки че навън беше топло и влажно, вътре температурата не надхвърляше шестнайсет градуса. Климатикът на Кормиер работеше на пълни обороти.

Чудесно. След вчерашната сауна, в която се бяхме потили цял ден, днес бях облякла потник и къси панталони. Вече усещах, че кожата ми започва да настръхва.

Райън беше в спалнята и разговаряше със същите криминалисти, които бяха открили с радар трупа на кучето в хамбара. Шанвие търсеше отпечатъци от пръсти. Пастър ровеше в чекмеджетата. Райън претърсваше дрешника. Лицата им бяха напрегнати.

Казахме си bonjour един на друг.

— Хипо няма ли го? — попитах аз.

— В студиото е. — Райън претърсваше джобовете на един много мръсен шлифер. — И аз ще отида там, когато привършим тук.

— Открихте ли нещо?

Той сви рамене. Нищо интересно.

— Този тип притежава много добра електроника. — Шанвие посочи с брадичка западната стена на спалнята. — Иди да видиш.

Върнах се в хола.

В западния край на стаята бяха натрупани мебели, сякаш купени от магазин за преоценени стоки — стол, диван и холна масичка, свързани в едно. Плазменият телевизор беше с размерите на билборд.

Източната част от северната стена беше заета от работна маса, направена от стъкло и стомана. На нея се намираще кабелен модем, клавиатура, скенер и двайсетинчов монитор. Компютърът беше на пода в ъгъла.

Наблюдавах как светлинките примигват по модема и си мислех. Нещо не се връзваше. Кормиер имаше високоскоростен интернет вкъщи, а съхраняваше документацията си в пликосе и картонени папки?

Безжичната мишка светеше в червено. Раздвижих я и мониторът светна. Син фон. Черният курсор трепкаше в белия правоъгълник.

— Разрешението за обиск включва ли и компютъра? — извиках аз.

— Да. — Райън излезе от спалнята и дойде при мен. — Когато дойдох, прекарах няколко часа, ровейки из компютъра му.

— Кормиер не използва ли парола?

— Умникът използва собственото си фамилно име.

Отдръпнах се. Райън седна и натисна няколко клавиша. Прозвуча мелодийка, екранът се промени и се появи обичайният десктоп на „Уиндоус“. Картичката на екрана представляваше пейзаж на града, заснет през нощта от Монт Роял. Снимката беше добра. Попитах се дали Кормиер я беше правил.

Разпознах повечето от иконите. Уърд. НР Директор. Уин Чип. Адобе Фотошоп. Останалите ми бяха непознати.

Райън кликна с десния бутон на мишката върху старта, след това отвори „Експлоръра“ и отиде на „Моите документи“. Списък с файлове и дати запълни екрана. *Кореспонденция. Разходи. Покупки по интернет. Моите албуми. Моите архиви. Моите електронни книги.*

Моята музика. Моите снимки. Моите видеоклипове. Предстоящи събития.

— Проверих всяка папка, всеки файл. Проследих, доколкото можах, какво е правил в интернет. Не съм специалист, но ми се струва, че всичко е напълно безобидно.

— Може би Кормиер е чист.

— Може би. — Райън не беше никак убеден.

— Може би е точно такъв, какъвто изглежда.

— И какъв е той?

— Второкласен фотограф с първокласен компютър.

— Аха.

— Може би до такава степен не разбира от техника, че продавачът го е убедил да купи нещо много по-добро от това, от което наистина се нуждае.

Райън поклати глава.

— Случва се — настоях аз.

— Save сапет.

— Пази се от кучето. Искаш да кажеш caveat emptor. Купувачът трябва да внимава. И двете са латински пословици, а не цитати.

Ужасно дълбоките сини очи се впиха в мен.

Усетих топлина в гърдите си. Райън стисна устни.

И двамата отместихме погледи.

— Обадох се в отдела за технологични престъпления — Райън смени темата. — Човекът ще пристигне всеки момент.

Като по даден знак човекът се появи на вратата. Оказа се, че е жена.

— Трафикът е ужасен! — Беше висока, слаба, с провиснала руса коса, която спешно се нуждаеше от фризьор. — Вече са затворили улиците заради подготовката за фестивала.

Международният джазов фестивал в Монреал се провежда в края на юни и началото на юли. Всяка година огромна част от центъра на града остава парализирана.

Жената подаде ръка на Райън.

— Соланж Лезьо.

Райън и Лезьо се ръкуваха.

Протегна ръка и към мен. Стисна ме толкова силно, че можеше да ми счупи костите.

— Това ли е компютърът?

Без да дочака отговор, Лезьо седна на стола, сложи си ръкавици и започна да натиска разни клавиши. Ние с Райън застанахме зад нея, за да виждаме по-добре монитора.

— Ще отнеме известно време — каза тя, без да вдигне поглед.

Права беше. И аз отказвах да работя, когато някой ми диша във врата.

Шанвие все още претърсваше спалнята. Пастърор беше отишъл в банята. Звучите, които издаваха, се чуваха в хола. Звук от удар на порцелан в порцелан при преместването на капака на тоалетното казанче. Изскърцване на вратата на аптекката. Потракване на хапчетата в пластмасов флакон.

Райън и аз сложихме ръкавици и решихме да започнем да претърсваме кухнята.

Вече бях прегледала съдържанието на хладилника, когато Лезьо каза нещо.

Райън остави шкафа с домакинските съдове и отиде при нея.

Аз продължих с работата си в кухнята.

На един от плотовете бяха подредени четири метални кутии. Отворих най-малката. Кафе на зърна. Разбърках ги с една лъжица, но не открих нищо интересно.

— В компютъра могат да се сложат няколко хард диска и така да се увеличи паметта му до един и половина терабайта.

Райън попита нещо. Лезьо му отговори.

Във втората кутия имаше кафява захар, сигурно останала от праисторически времена. Опитах се да поровя из нея. Ако вътре имаше скрито нещо, щеше да ми е необходима хидравлична бормашина, за да го открия.

Лезьо и Райън разговаряха в съседната стая. Заслушах се за момент.

— Един гигабайт е равен на един милиард байта. Един терабайт е равен на един трилион байта. Това е адски много. А този смотаняк не прави нищо друго, освен да сърфира из интернет и да пази няколко файла?

Отново се съсредоточих върху кутиите. В третата имаше бяла захар. И тук лъжицата ми не откри нищо интересно.

— Не е инженер. Не съхранява видеофайлове. Защо му е необходима тази огромна памет? — каза Лезьо.

— Може би е геймър? — предположи Райън.

— Не е.

Най-голямата кутия беше пълна с брашно. Беше прекалено дълбока и не можех да стигна до дъното ѝ с лъжицата.

— И защо му е скенерът? — беше отново Лезьо.

— Дали не съхранява картини? — Райън.

— Не открих нито една.

Извадих от горния шкаф няколко купи, които влизаха една в друга, избрах най-голямата и прибрах останалите обратно.

Райън каза нещо. Лезьо отговори. Останалата част от разговора потъна в шума от потракването на чинии и чаши.

Взех кутията с две ръце и започнах да изсипвам брашното, като съсредоточих цялото си внимание върху това. Вдигна се бял облак, ръцете и лицето ми се покриха с брашно.

Щях да кихна.

Оставих кутията. Изчаках. Не кихнах.

Започнах отново да пресипвам брашното. Стигнах до половината. Три-четвърти.

Бях пресипала почти всичкото брашно, когато нещо изпадна в купата. Оставих кутията на плота и го разгледах.

Тъмно. Плоско. С големината на палеца ми.

Усетих, че ме обхваща вълнение.

Въпреки че беше увит в найлон, предметът ми беше познат.

---

[1] Къде се намира остров Бек Си? (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Замъкът на Фужер (фр.). — Б.пр. ↑

Отидох бързо в спалнята. Държах изцапаните си с брашно ръце далече от тялото си.

— Откри ли нещо? — попита Шанвие.

— В една кутия. Ела и направи снимки на място, а след това провери за отпечатьци.

Шанвие ме последва обратно в кухнята. Надписа един етикет за веществени доказателства и засне купата от различни ъгли. Когато приключи, извадих предмета, чукнах го в ръба на купата и го поставих на плота.

Шанвие направи още снимки, след това провери за отпечатьци по външната страна на предмета. Нямаше. Завъртя пръст, искаше да ми каже да махна найлона. Започнах. В това време той заснемаше разопаковането на всеки няколко сантиметра.

След няколко минути върху плочките едно до друго лежаха пликче, парче найлон, дълго двацет сантиметра, и продълговата флаш памет. По тях нямаше никакви отпечатьци.

— Открих нещо — извиках по посока на хола.

Райън дойде при нас. Повдигна вежда и избърса брашното от носа ми.

Присвих очи, исках да му внуша „не казвай нищо“. Подаде ми кърпа, след това огледа предметите, подредени до купата.

— Флашка — обясних аз. — Шестнайсет гигабайта.

— Огромна памет.

— На това нещо могат да се поберат държавните архиви.

Райън посочи към компютъра и каза да занеса флашката там. Шанвие отиде обратно в спалнята.

Подадох флашката на Лезьо. Тя натисна едно копче и накрайникът на USB се показа.

— Имаме ли разрешение за това?

Райън кимна.

Лезьо се протегна под масата и включи флашката в компютъра.

Чу се напевен звук и на екрана се появи прозорец, в който трябваше да се напише паролата.

— Опитай с Кормиер — предложи Райън.

Лезьо му хвърли такъв поглед, сякаш искаше да каже „не се шегувай“.

— Опитай.

Тя написа К-О-Р-М-И-Е-Р.

Екранът се промени. В нов прозорец се изписа, че преносимата памет е разпозната и че дискът съдържа повече от един вид информация.

— Ама че глупак! — изсумтя тя и натисна няколко клавиша.

Появиха се колонки с текст. Папки. Файлове. Дати.

Лезьо отвори един файл. След това още един. Ние с Райън се наведохме, за да виждаме по-добре екрана.

— Това ще отнеме известно време.

Както и преди, ни стана съвсем ясно какво иска да каже. Върнахме се в кухнята.

След като преровихме още няколко шкафа, пакет с корнфлейкс и кутия с бисквитки, Лезьо ни извика. Отидохме при нея.

— Добре. Ето какво мисля. На повърхността всичко изглежда абсолютно невинно. Данъци. Бизнес файлове. Но смятам, че този тип крие цял един слой информация в свободните места на флашката.

Сигурно с Райън сме погледнали глупаво.

— Някои от по-новите програми за закодиране създават привидна защита, а всъщност създават втори слой информация. В първия потребителят записва съвсем безобидни файлове. Данни за върнати данъци, делови контакти, изобщо информация, която всеки разумен човек не споделя с останалите. Вторият слой е тази част от диска, която е „скрита“ в празните места на флашката.

— Значи ето защо Кормиер използва съвсем елементарна парола за първия слой, просто тези файлове не го интересуват — предположих аз. — Те служат само за прикритие. За него е ценна информацията във втория слой.

— Точно така. При тази организация на нещата, ако някой започне да рови из компютъра, открива файлове, след това празно пространство и всичко изглежда чудесно. Когато човек прегледа

празното пространство на диска байт по байт, намира само безсмислици.

— Това не изглежда ли подозрително? — попита Райън.

Лезьо поклати глава.

— Операционните системи обикновено не изтриват изтритите файлове. Те просто променят маркера, който казва: „Този файл е изтрит и върху него може да се пише“. Всичко, което е било във файла, се пази на диска, докато мястото не стане необходимо, така че ако разгледате неизползваното пространство на един обикновен диск, ще откриете остатъци от стари файлове. Спомняте ли си Оли Норт?

И двамата с Райън отговорихме положително.

— По този начин тези, които разследваха Ирангейт, възстановиха информацията, която Оли беше изтрил. Като оставим настрана остатъците от файловете, независимо дали са прост текст или специфична, характерна информация, на празните места има само безсмислици. — Лезьо завъртя глава към монитора. — Това, което издава нашия тип тук е, че откривам мегабайт след мегабайт безсмислици.

— Значи смяташ, че това са закодирани файлове, но не можеш да ги прочетеш.

— C'est ca!^[1] Нашият човек работи с Уиндоус ХР. Когато се използва достатъчно дълга и напълно случайно подбрана парола, дори програмата, която идва с ХР Pro, създава защита, която трудно може да се пробие.

— Опита ли да напишеш „Кормиер“?

— О, да.

Лезьо погледна часовника си и се изправи.

— Суперфлашка, скрита в кутията с брашно. Два закодирани слоя. Този тип наистина крие нещо и не иска по никакъв начин да стигнем до него.

— И сега? — попита Райън.

— Ако съдебната заповед ви позволява, конфискувайте компютъра. Ще разберем какво крие.

В един часа двамата с Райън си тръгнахме и оставихме Шанвие и Пастьор да довършат работата и да заключат. Отидох направо в

студиото на Кормиер. Все едно излизах от арктичния студ и се потапах в жегата и мръсотията на тропиците.

Хипо отново беше облякъл хавайска риза. На червени костенурки и сини папагали. Цялата влажна и измачкана. Беше успял да прегледа още два шкафа.

Разказах му за флашката. Реакцията му последва незабавно:

— Този тип се занимава с порнография.

— Възможно е.

Тъй като картините и видеофайловете изискват много пространство на диска, аз също подозирах, че става въпрос за порнография. Но прибързаните изводи ме караха да настръхвам.

— Не трябва да избързваме със заключенията — казах аз.

Хипо издиша шумно.

Не исках да влизам в спор, затова смених темата:

— Чувал ли си за остров, наречен Ile-aux-Becs-Scies?

— Къде се намира?

— Близо до Мирамиши.

Хипо помисли за момент, после поклати глава.

— Какво означава името? — настоях.

— Мисля, че bec scie е някакъв вид патица.

Нещо изплува в ума ми.

Островът на патицата. И какво от това?

Избрах си един шкаф и започнах да вадя папките една по една.

Хлапета. Домашни любимци. Двойки.

Беше ми трудно да се съсредоточа. Дали наистина разсъждавах разумно? Или бях изпаднала в настроение да отричам всичко. Кормиер е фотограф. Кормиер снима жени и деца. Дали заключенията ми не бяха злонамерени?

И защо нещо в подсъзнанието ми се обаждаше. Островът на патицата?

Отчасти поради жегата. Отчасти поради това, че бях гладна. Мъчеше ме ужасно главоболие.

Райън трябваше да купи нещо за ядене и да дойде от апартамента на Кормиер в студиото му. Къде, по дяволите, се бавеше? Продължих раздражено да ровя из папките.

В два и половина Райън най-накрая се появи. Вместо салатата и диетичната кола, които си бях поръчала, донесе хотдог и пържени

картофи.

Докато се хранехме, Райън и Хипо обсъждаха флашката. Райън също смяташе, че Кормиер най-вероятно крие някакви гадости. Беше ми горещо, бях раздразнителна и преяла с мазна храна, затова поех ролята на адвокат на дявола.

— Може би на Кормиер му е омръзнала тази бъркотия — посочих шкафовете. — Може би е сканирал всички стари снимки от папките.

— И ги е записал на флашка, скрита в кутията с брашно.

Райън беше прав. Това още повече ме подразни.

— Добре, дори и да е порнография. Може би Кормиер е перверзник, който обича да сваля и да гледа такива филми, а с флашката се опитва да скрие мръсната си страст.

И двамата мъже ме изгледаха така, сякаш се опитвах да им внуша, че антраксът е нещо безобидно.

— Мислете, каквото си искате — заявих аз, смачках на топка салфетката и я пъгнах в мазния плик. — Аз ще чакам, докато получа доказателства.

Шкаф номер дванайсет. Гледах снимката на едно изключително грозно бебе, когато мобилният ми телефон иззвъня.

Код на града — две-осем-едно. Хари.

Отговорих.

— Много рано излезе тази сутрин.

— Повечето сутрини излизам рано.

— Как е нашият френски красавец?

— Ако имаш предвид Райън, не мога да го търпя.

— Току-що говорих с Фланъри О'Конър. — Гласът на Хари трептеше от вълнение.

— Слушам те.

Настъпи тишина.

— Днес пак ли те е стегнала шапката?

— Топло ми е.

Поставих снимката на грозното бебе при вече прегледаните и взех нова папка.

— Изобщо нямаш представа какво значи жега.

— Какво научи?

— Ако искаш да разбереш какво значи да ти е топло, отиди в Хюстън през август.

— Каж ми за издателската къща „О’Конър“.

— Закрили издателството, когато Флан и съпругът ѝ се разделили. Променила е името си на Флан. Не я попитах дали го е направила официално или не. Както и да е, решила да действа, след като хванала съпруга си с някакъв тип на име Морис.

— Аха.

На етикета на новата папка пишеше „Кретиоу“. Вътре имаше снимки на кокер шпаньол. Затворих я и взех нова.

— Темпи, тя е страхотна. Повече от час разговаряхме.

Можех да си представя разговора.

— Какво разбра за книгата на Обелин?

Отворих нова папка. „Тремблей“. Една много дебела дама позираше с едно много дебело дете. Семейство Тремблей отидоха върху купчината с папки.

— След развода Флан е запазила цялата документация на издателска къща „О’Конър“. Имената на клиентите, заглавията на книгите, броя на страниците, на копията, типа подвързия. Разбира се, тук не става въпрос за някакво огромно издателство.

— Каж ми за книгата на Обелин.

Да не позволиш на Хари да се отклонява от темата е все едно да не позволиш на овцата да се отклонява от стадото.

— По време на съществуването си издателска къща „О’Конър“ е издала двайсет и две стихосбирки. Шест от поръчките са били направени от жени. — Чух шума от разгръщането на страници. — „La Penitence“^[2] от Фелис Бофис.

Френският на Хари беше наистина забележителен.

— „Легни сред лилиите“ от Джералдин Хийдж. „Ментова пролет“ от Сандра Лакану. „Un besoin de chaleur humaine“^[3] от Шарлен Пиерпон. В заглавието се говори нещо за нуждата от човешка топлина.

Отворих нова папка. „Бригз“. Притеснена булка. Безполезно.

— Другите четири нямали автори. Нали се сещаш, поетът предпочита да остане анонимен. „Призрачни утрини“. Флан смята, че това е бил проект на някакъв литературен клуб. Жена на име Каролин Бийчър е извършила разплащанията.

Главоболието се беше съсредоточило в окото ми. Започнах да разтривам слепоочието си с палец.

— „Парфюм“ е била платена от Мари-Жозефин Девро. „Ресни“ — от Мери-Ан Кофи. Всяка от тези книги се е състояла от около петдесет страници. Тиражът е бил сто бройки. Адресите на Бийчър и Девро са в Монктон. Кофи живее в Сент Джон.

— Кажи ми за книгата на Обелин! — прозвуча по-остро, отколкото възнамерявах. — За няколко секунди настъпи тишина. — Извинявай. Знам, че усилено работиш върху това. Просто информацията ми идва малко в повече.

— М-м... да.

— Какво научи за „Кости, превърнати в пепел“?

Отворих нова папка. „Зукър“. Три хлапета в плисирани поли.

— Вирджини Льоблан — отговорът прозвуча рязко.

— Льоблан ли е направила поръчката?

— Да.

— О'Конър има ли адреса на Льоблан?

— Номер на пощенска кутия.

— Къде?

— В Батхърст.

— Има ли някаква друга информация?

— Не.

— Опита ли се да откриеш Льоблан?

— Да.

— И? — Нацупено мълчание. Вдигнах поглед нагоре. Причини ми болка. — Виж, Хари, съжалявам. Наистина оценявам това, което правиш.

В другия край на стаята телефонът на Хипо иззвъня, после чух гласа му.

— Талант.

— Каня те на вечеря довечера — обърнах се към Хари.

— Quand? Ou? — Въпросите на Хипо следваха един след друг. Къде? Кога? — Ще бъда в апартамента. Bon Dieu!

— Ти избери ресторанта — казах набързо на сестра си. Чух леко изпъшкване, след това стъпките на Хипо, които се отправиха към мен. — Тогаваше ми разкажеш най-подробно за всичко, което си открила.

Хари се съгласи. Хладно.

Затворих телефона.
Хипо стоеше до мен.
Погледнах го.
Нещо ужасно се беше случило.

---

[1] Така е! (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Покаянието (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Нужда от човешка топлина (фр.). — Б.пр. ↑

23

Хипо беше стиснал зъби като менгеме.

— Какво има? — затворих папката на Зукър.

Гледаше ме намръщено и мълчеше.

— Кажи ми.

— Току-що получих обаждане на добра воля от полицията в Тракади. Обелин Бастараш е изчезнала, предполага се, че е мъртва.

Скочих на крака. Папката на Зукър падна на пода.

— Мъртва? Как?

Хипо придърпа ризата си, напъха телефона в джоба си и се обърна.

— Как така? — повторих аз, а гласът ми прозвуча прекалено пискливо.

— Съсед, който живее надолу по реката от къщата на Бастараш, е открил шал, омотан около една от подпорните греди на пристана му. Разпознал го. Проверил. Сторило му се, че Обелин не си е вкъщи. Казва, че жената никога не излизала.

— Това надали означава, че Обелин се е удавила.

— Полицията е претърсила къщата. Открили кръв на вълнолома.

— Би могло...

Хипо продължи, все едно не бях казала нищо:

— В единия край на вълнолома имало дрехи. Сгънати. Най-отгоре били обувките. В една от тях намерили прощално писмо.

Усетих, че изстивам.

— Писмо, написано преди самоубийството?

Хипо не ме погледна в очите.

Не изрече думите, които знаех, че бяха на езика му. Нямахше нужда от тях. Тежестта на самообвинението вече започваше да ме притиска.

Преглътнах.

— Кога?

— Вчера.

Бях посетила Обелин във вторник. В сряда тя беше мъртва.

— Какво пише в писмото?

— Сбогом. Животът е гаден.

Срамът ме изгаряше отвътре.

Гневът също.

И още нещо.

Въпреки че съвсем не беше щастлива, Обелин изглеждаше примирена. Каза ми, че е на мястото, където иска да бъде.

— Нищо в нея не подсказваше, че е решила да се самоубие.

— Кой университет издаде дипломата ти по психология?

Лицето ми пламна. Хипо беше прав. Какво знаех аз за тази жена? Само допреди два дни не я бях виждала от детските ни години.

— Безспорно ли е доказан фактът, че е мъртва? Искам да кажа, тъй като няма труп. Претърсват ли реката?

— Точно там течението на реката е много бързо. — Хипо присви очи, светлината проникваше през един от мръсните прозорци на хола.

— Вероятно тялото ѝ вече е в залива Сейнт Лорънс.

— Къде е бил Бастараш?

Райън беше дочул развълнуваните ни гласове и беше дошъл от офиса на Кормиер.

— В Квебек Сити.

— Има ли алиби?

— Това копеле винаги има алиби.

При тези думи Хипо шумно излезе от стаята. След секунда чух как затръшна вратата на студиото.

— Съжалявам — каза Райън. По погледа му личеше, че говори искрено.

— Благодаря. — Гласът ми прозвуча слабо.

За момент настъпи напрегната тишина.

— Какво става между вас с Хипо?

— Сърдит ми е, че отидох в Тракади.

— Съмнявам се, че е сърдит на теб. Просто ти си му под ръка.

— Каза ми да не се опитвам да се свървам с нея.

— Бастараш е търговец на плът. Хипо смята, че това се отразява на репутацията на всички акадци.

Не можах да отговоря.

— Не се чувствай засегната заради него. Никога няма да си признае, но фактът, че успя да намериш флашката на Кормиер, много го впечатли. След като Лезьо разчете съдържанието ѝ, кълбото ще почне да се разплита.

— Ако аз не я бях открила, криминалистите щяха до го направят. Райън знаеше, че бях права. Просто се опитваше да бъде мил с мен.

— Ако искаш да си тръгваш, няма проблем — каза той.

Поклатих глава. Но вниманието на Райън вече беше насочено някъде другаде.

— Утре трябва да се явя в съда. Ако не приключим днес, ще довършим работата си в понеделник.

С тези думи той се отпрати към другия край на хола. През останалата част от деня не ми обърна никакво внимание.

Чудесно. Така щях да се съсредоточа върху проклетите папки на Кормиер.

Но не успях да го направя. През целия следобед Обелин беше пред очите ми. Беседката. Вълноломът. Шалът.

Бях като вцепенена. С усилие прехвърлях папка след папка.

Домашни любимци. Булки. Деца. Нито едно от тях не беше Фийби. Нито едно не приличаше на изчезналите момичета или на неидентифицираните трупове.

В шест часа се отказах.

Докато бавно си пробивах път през натоварения трафик, не можех да се освободя от мисълта, че трябва да съобщя на Хари за смъртта на Обелин. Сестра ми изпитва силни емоции и не се притеснява да ги изразява открито. Радост. Гняв. Страх. Независимо за какво става въпрос, реакцията на Хари винаги е бурна. Бях притеснена от разговора, който ни предстои.

Пристигнах вкъщи и оставих колата в подземния паркинг. Лампата на асансьора показваше, че е спрял на третия етаж. Започнах бавно да изкачвам стълбите.

И предната, и задната врата на фойето на сградата бяха отворени. Разни хора се движеха напред-назад. Нашият портиер, Уинстън, също беше там.

— Да не би някой да се мести? — попитах, без да се интересувам особено от отговора.

Мислех си за Хари.

— Тези от триста и четири — отвърна Уинстън. — Отиват в Калгари.

Завих покрай парапета и се отправих към коридора, където се намираше моят апартамент.

— И ти ли мислиш да продаваш?

— Не.

— Странно.

— Защо да е странно? — обърнах се към него.

— Сутринта дойдоха двама мъже. Разпитваха за апартамента ти.

Спрях.

— Какво разпитваха?

— Колко стаи има. Дали задният двор е твой. — Той сви рамене, беше пъхнал палците си в гайките на колана на джинсите си. — Обичайните въпроси.

Усетих, че ме обзема мрачно предчувствие.

— Казаха ли как мога да се свържа с тях?

Уинстън поклати глава.

— Споменаха ли името ми?

Портиерът се замисли над въпроса ми.

— Не съм сигурен. Днес тук е пълна лудница. Вероятно са някакви навлеци. Пълно е с такива.

— Не давай абсолютно никаква информация за апартамента ми.

Усмивката на Уинстън изчезна. Вдигна ръце и ги скръсти на гърдите си.

— Извинявай. Знам, че никога не би ни напуснала.

Уинстън прокара палеца и показалеца си покрай ъглите на устата си.

— Благодаря ти, че ми каза — усмихнах се аз.

— Сестра ти е страхотна.

— Така е. — Отправих се по коридора. — По-добре да я изведа на вечеря, преди да е започнала да гризе мебелите.

Хари все още ми беше обидена и отказа да вземе участие в избора на ресторант. Заведох я на едно от любимите ми места.

В „Милос“ е скъпичко, но точно тази вечер това никак не ме интересуваше.

На тръгване разговорът ни протече така:

— Рибата прясна ли е?

— Все още плува.

А на пристигане:

— Къде сме?

— Сейнт Лорънс, близо до Сен Виетьо.

— Чувствам се като абсолютен шаран.

Разделихме си една гръцка салата и порция пържени тиквички. Хари си поръча раци, а аз — бяла риба.

След много увещания от моя страна Хари най-накрая се съгласи да си поговорим за „Кости, превърнати в пепел“.

— Когато позвъних в пощата в Батхърст, ме насочиха към някоя си госпожица Штумпхайс. — Хари произнесе името, сякаш беше родена в областта Клинк, в Германия. — Фрау Штумпхайс нито потвърди, нито отрече, че Вирджини Лъоблан е наела пощенска кутия в поверената ѝ институция. Кълна ти се, Темпи, човек би си помислил, че тази жена е надзирателка в концлагер.

— Какво каза тя?

— Това било поверителна информация. Мисля, че фрау Штумпхайс просто не искаше да мръдне своя frauenhintern.

Хванах се на въдицата:

— Frauenhintern?

— Задник. Женски.

— Откъде знаеш немски?

— Конрад говореше немски.

Конрад беше съпруг номер две. Или три.

— Трябва да помоля Хипо да ѝ се обади — казах аз. — Той е от този край.

— Може да свърши работа. — Говореше сдържано, но не враждебно.

Настроението ѝ се оправяше.

До края на вечерята говорехме за незначителни неща. Когато донесоха кафето, протегнах ръка през масата и поех ръката на Хари.

— Днес Хипо ми съобщи нещо много лошо.

Тя впи поглед в мен, в очите ѝ се четеше тревога.

Преглътнах.

— Най-вероятно Обелин е мъртва.

Очите ѝ се премрежиха.

— Боже мили! — прошепна. — Как? Кога?

Разказах ѝ всичко, което знаех. Направих го сдържано.

Хари взе лъжичката и разбърка кафето си. Чукна я лекичко в ръба на чашата. Остави я обратно на масата. Облегна се назад. Прехапа устни и се замисли.

Нямаше сълзи. Нито изблик на емоции.

— Добре ли си? — Не отговори. — Очевидно течението е много силно.

Хари кимна.

Самообладанието на сестра ми започна да ме притеснява. Понечих да кажа нещо. Тя махна с ръка да замълча. Направих знак да ни донесат сметката.

— Има нещо, което можем да направим — каза тя. — В памет на Еванджелин и Обелин.

Изчака, докато сервитьорът напълни отново чашата ми с кафе.

— Спомняш ли си оня, дето изпращаше бомби на университети и авиокомпаниите?

— Юнабомбър?

— Да. Спомняш ли си историята?

— От края на седемдесетте до началото на деветдесетте Теодор Качински уби трима и рани двама и девет души. Откриването на Юнабомбър е една от най-скъпо струващите операции в историята на ФБР. Какво общо има между Качински и Обелин?

Хари размаха пръст с идеално оформен маникюр.

— Как го хванаха в края на краищата?

— Заради манифеста му „Индустриалното общество и неговото бъдеще“. Качински твърдеше, че бомбите са необходими, за да привлекат вниманието на обществото към трудовете му. Искаше да вдъхнови хората да се борят против потисничеството, наложено от техническия прогрес.

— Да, да, точно така. Но как заловиха онзи нещастник?

— В средата на деветдесетте Качински изпрати писма, някои от тях адресирани до предишните му жертви, в които настояваше манифестът му да бъде публикуван в централните вестници. Всичките трийсет и пет хиляди думи. Дословно. Заплашваше, че ако това не стане, ще убие още хора. След дълго умуване Министерството на правосъдието препоръча манифестът да бъде публикуван. И „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Пост“ го пуснаха с надеждата, че ще се получи някакъв пробив.

— И? — Хари обърна ръката си с дланта нагоре.

— Братът на Качински разпознал стила му на писане и уведоми властите. Съдебните лингвисти сравнили откъси от текстове, които майката и братът на Качински им дали с манифеста на Юнабомбър, и доказали с абсолютна сигурност, че авторът им е един и същ човек.

— Ето това е — заключи Хари и обърна и другата си ръка с дланта нагоре.

— Какво? — Не можех да схвана какво иска да каже.

— Това ще направим и ние. В памет на Обелин. И, разбира се, на Еванджелин. Ще намерим лингвист, който да сравни стиховете в „Кости, превърнати в пепел“ със стиховете, които Еванджелин пишеше като дете. След това тя официално ще бъде призната за поетеса.

— Не знам, Хари. Много от нещата, които е написала в детството си, са просто юношески емоции.

— Ти да не мислиш, че Качински е бил някакъв си Шекспир?

Опитах се да прикрия съмнението си.

— Обелин ти разказа за убийството на Еванджелин. Не говоря френски, но ви слушах внимателно. И знаеш ли какво долових в гласа ѝ. Вина. Ужасна, нечовешка, мъчителна вина. Целият живот на тази жена е бил подчинен на това угнетяващо чувство, защото е скрила факта, че е знаела за убийството на сестра си. Мислиш ли, че не би искала да направим това?

— Да, но...

— Познаваш ли някой съдебен лингвист?

— Да, но...

— Достатъчно добре, че да го помолиш да направи сравнението?

— Мисля, че да.

Хари отпусна ръцете си на масата и се приведе напред.

— Еванджелин и Обелин вече ги няма. Само тази книга ни е останала от тях. Не искаш ли да знаеш дали Еванджелин я е написала?

— Да, разбира се...

— И да направиш така, че хората да узнаят името ѝ? Да стане известна поетеса, каквато винаги е искала да бъде?

— Чакай малко. Това е безсмислено. Искаш да кажеш, че Еванджелин е написала стиховете, а Обелин ги е дала на издателска къща „О’Конър“, за да ги публикуват. Но защо Обелин ще използва името Вирджини Льоблан? И защо да не посочи, че Еванджелин е автор на стиховете?

— Може би е трябвало да пази всичко това в тайна от отвратителния си съпруг.

— Защо?

— По дяволите, Темпи, не знам! Може би не е искала някои мръсни тайни да излязат на показ.

— Като например убийството на Еванджелин?

Хари кимна.

— Знаем, че Бастараш е пребивал Обелин. Вероятно тя много се е страхувала от него. — Хари започна да шепне: — Темпи, мислиш ли, че той я е убил?

— Не знам.

— Смяташ ли, че тя изобщо е мъртва? Искам да кажа, къде е трупът?

„Наистина — помислих си и аз. — Къде е трупът?“

Сметката пристигна. Видях колко дължа и платих.

— Ето, това е проблемът, Хари. Ако все още пазя някое от стихотворенията на Еванджелин, а това е много съмнително, то сигурно е останало в Шарлот. Тук, в Монреал, нямам нищо.

По устните на Хари се прокрадна усмивка.

Когато Хари реши да е потайна, нищо не можеш да измъкнеш от нея. Въпреки че многократно я попитах какво има предвид, тя отказа да ми отговори. Сестра ми обича да поднася изненади. Знаех, че сега е настъпил моят ред.

Двайсет минути по-късно вече седяхме в спалнята ми, а спомените от миналото бяха подредени пред нас. Снимката на приятелките, хванати под ръка. Билетът. Салфетката.

Но Хари не задържа погледа си върху тази страница от споменика. Отгърна на следващата. Там бяха залепени три предмета — знамето на Акадия, което всъщност е френският трикоълор с една жълта звезда; лепенка с изображение на перо за писане и един светлобежов плик, върху който с красиви букви беше изписано „Еванджелин“.

Хари отвори плика, извади няколко пожълтели листа и ми ги подаде.

Всичко около мен изчезна. Бях на дванайсет години. Или на единайсет. Или на девет. Стоях до пощенската кутия. Не съществуваше нищо друго, освен писмото в ръката ми.

По навик помирисах листовете. „Френдшип Гардън“. Господи, как беше възможно още да помня името на този детски одеколон?

— Откъде ги намери?

— Когато реших да продам къщата, започнах да ровя из разни стари кашони. Първото нещо, което открих, бяха книгите за Нанси Дрю. Стихотворенията бяха между страниците на „Паролата за Ларкспър Лейн“. Така ми хрумна да направя споменика. Харесва ми това на розовия лист. Прочети го.

Прочетох го.

Пред погледа ми беше незавършеният чуден свят, създаден от Еванджелин.

Стихотворението нямаше заглавие.

*„В късната сутрин вървя под лъчите, будна и
чувстваща,
както никога досега.
Топло сияние ме обгръща и казва на всички:
«Аз съм любов»! Усмиввам се, мой е целият свят.“*

— А сега чуй това.

Хари отвори откраднатото копие на „Кости, превърнати в пепел“
и зачете.

*„Със смях три девойки се движат безгрижно,
вървят към реката.
Едната се скрива зад елата огромна, а другите
тръгват,
без да я чакат.
А после със скок и с вик, и със смях трите се
прегръщат,
забравили всичко.
И движат се трите през гората вековна, в жаркото
лято,
що трае векови. Но не и таз, дете страда.
Сама ще пътува през тъмните сенки и никой друг
вече не
ще да я види.
Косата ѝ златна като листата на дъба в дълбоката
есен,
очите — зорници.
Устата — червена череша. Страните — алени рози.
Млади кости, превърнати в пепел.“*

Стояхме с Хари и мълчахме. Бяхме потънали в спомените за
четирите малки момичета, които с усмивка очакваха живота и това,
което щеше да им поднесе.

Хари преглътна.

— Като че ли двете стихотворения звучат по един и същи начин, не мислиш ли така?

Болката, която изпитвах, беше толкова дълбока, че ми се струваше безкрайна. Не можах да ѝ отговоря.

Хари ме прегърна. Усетих как гърдите ѝ се надигат и ми се стори, че хлипа, когато си поемаше въздух. Пусна ме и излезе от стаята. Знам, че сестра ми беше точно толкова съкрушена от смъртта на Обелин, колкото бях и аз.

В онзи момент не можах да прочета останалите стихове. Опитах се да заспя. Опитах се да не мисля за нищо. Не успях. Събитията от деня проблясваха в съзнанието ми. Флашката на Кормиер. Гневът на Хипо. Самоубийството на Обелин. Стиховете на Еванджелин. Скелетът. *Pe-aux-Vecs-Scies*.

Ves scie. Патица. Някъде дълбоко в съзнанието си чух шепот. Тих, неразбираем.

Най-печалното беше, че колкото и да се мъчех, си представях лицето на Еванджелин само като акварелна рисунка. Чертите ѝ се разливаха, сякаш тя се намираще на дъното на езеро.

Дали спомените ми се бяха изтрили, тъй като през годините ги бях призовавала безброй пъти? Или беше точно обратното? В медицината използваме термина атрофия, с който означаваме стопяването на костите и тъканите поради неупотреба. Дали не бях забравила лицето на Еванджелин поради небрежност?

Седнах в леглото. Искаше ми се отново да разгледам снимката в споменика. Протегнах ръка към лампата и през ума ми мина една тревожна мисъл.

Ами ако беше станало така, че вече не можех да си спомня приятелката си, без да погледна снимката ѝ? Спомените ми за Еванджелин само на играта на светлините и сенките, застинали в определен момент, ли се осланяха?

Облегнах се назад, прочистих съзнанието си и потънах в спомени.

Буйни черни къдрици. Вирната брадичка. Небрежно отмятане на главата.

Отново нещо се въртеше в подсъзнанието ми...

Кожа с цвят на мед. Рижави лунички по изгорелия от слънцето нос.

Някакъв коментар...
Блестящи, зелени очи.
Някаква връзка ми се губеше...
Изразена, квадратна челюст.
Идея. Тревожеше ме...
Тънки, грациозни крайници. Едва оформени гърди.
Нещо, отнасящо се до патица...
И тогава съм потънала в сън.

В осем сутринта вече бях в кабинета си в Уилфред-Дером. Това щеше да е денят на многобройните прекъсвания.

Телефонът ми светеше като семафор на железопътен прелез. Прегледах съобщенията, но върнах обратно само едно от обажданията. Това на Франсис Съскинд, биоложката, специалист по аквакултури от университета „Макгил“.

Напълно бях забравила за пробите за диатоми, които бях взела от момичето, намерено в река Лак де дьо Монтан. Според Райън — неидентифициран труп номер три.

Съскинд отговори още при първото позвъняване:

— Доктор Бренан. Точно щях да ви се обадя отново. Ние с моите студенти сме много развълнувани относно това, което открихме.

— Споделили сте информацията със студентите си?

— Само с тези в последния курс, разбира се. Предизвикателството, което поставихте пред нас, ни се стори изключително заинтригуващо.

Предизвикателство? Заинтригуващо?

— Запозната ли сте с предмета на науката лимнология?

— И диатомите ли имат своя собствена логия?

Исках да прозвучи като шега.

Съскинд не се засмя.

— Диатомите принадлежат на класа Бацилариофице от Хризофита филум и са едноклетъчни растения, които могат да се наблюдават под микроскоп. Знаете ли, че тази група е толкова многобройна, че представлява най-богатия на кислород източник в атмосферата?

— Не знаех.

Започнах да си драскам.

— Нека да ви обясня процедурата. Първо събрахме по дванайсет проби от седем различни места по течението на реката и около река Лак де дьо Монтан, което всъщност е част от реката, и, разбира се, от Ил Бизар, близо до мястото, където е изваден трупът. Тези проби ни служеха за контролни при изследването на диатомите, взети от жертвата. Тези, които отделихме от пробите, които вие ни изпратихте. Частицата от костта и чорапа.

— Аха. — Нарисувах мидена черупка.

— На всяко от местата събрахме вода от различни хабитати. От коритото на реката. От брега на реката. От брега на езерото.

Добавих спиралите на черупката.

— При контролните проби установихме деветдесет и осем различни вида диатоми. Отделните групи много си приличат и в тях се наблюдават едни и същи видове диатоми.

Започнах да рисувам птица.

— Най-често срещаните видове са Навикула радиоа, Ахнан...

Има над десет хиляди вида диатоми. Заподозрях, че Съскинд се кани да ги изброи всичките, затова я прекъснах:

— Да оставим това, ще го прочета в писмения ви доклад.

— Разбира се. Така, нека да видим. Има различия в наличието и липсата на някои по-незначителни видове, както и различия в съотношението на доминиращите видове. Това не е неочаквано, като се има предвид разнообразието на микрохабитатите.

Добавих пера на опашката.

— В общи линии пробите могат да се разделят на три зони, в които се откриват отделните групи. Хабитат по талвега на реката, където дълбочината е над два метра и водата се движи относително бързо. Плитководен хабитат с дълбочина по-малко от два метра и относително слабо течение на реката. И хабитат по брега на реката или на езерото, над нивото на водата.

Око. Още малко пера.

— Може би трябва да обясня как статистически обработихме данните. Правим групов анализ, за да определим групите, които току-що ви описах. — Съскинд издаде нещо като крясък на гъска, предполагам, че беше смях. — Разбира се. Нали затова се нарича групов анализ.

Добавих клюн.

— За да сравним контролните проби с тези, взети от жертвата, използваме трансферна функция, наречена съвременна аналогова техника. Изчисляваме разликите между пробата от жертвата и най-близката по състав контролна проба, като използваме квадрата на разстоянието като коефициент на различието...

— Може ли да оставим количественият анализ за писмения доклад?

— Разбира се. Ето какъв е изводът ни. Установихме, че диатомите, открити по чорапа, са много близки до тези от пробите, взети от средното течение и от брега на езерото.

Крака с ципи.

— Според техниката ни за аналогово сравняване най-близка по състав контролна проба е пробата, взета от водата под пристана за лодки, който се намира в природния резерват Боа дьо л'Ил Бизар, не далече от мястото, където е открит трупът.

Ръката ми замръзна.

— Можете ли да посочите мястото с такава точност?

— Разбира се. Ето какво правим...

— Къде се намира този резерват?

Каза ми. Записах си го.

— Ами пробата от костта?

— Там нещата са малко по-сложни.

Сега вече цялото ми внимание беше съсредоточено върху думите на Съскинд.

— Продължете, моля.

— Диатомите, открити по повърхността на костта, са подобни на тези, намерени по чорапа. В костния мозък обаче не открихме никакви диатоми.

— Какво означава това?

— Тълкуването на отрицателни резултати винаги е рисковано.

— Очертайте някои възможности.

— Диатомите могат да попаднат в организма при вдишване, поглъщане или при поемане на вода. Независимо как са попаднали, ако са достатъчно малки, те навлизат в телесните органи и в костния мозък. В трийсет процента от случаите на удавяния в костния мозък се откриват диатоми. В доста по-малко, в приблизително около десет

процента, се откриват при хора, които са се удавили във вана или при други нещастни случаи в домашни условия.

— Защото питейната вода се филтрира и така се отстраняват диатомите и другите замърсители — предположих аз.

— Точно така. Ако изобщо съществуват в питейната вода, те най-вероятно са попаднали там от водопроводната мрежа. Но това са специфични видове, които лесно можем да разпознаем.

— И вие не сте открили такива?

— В костния мозък нямаше нищо.

— Това означава ли, че е възможно жертвата да се е удавила в пречистена вода, а не в реката?

— Възможно е. Но нека да довърша. Обикновено концентрацията на диатоми в костния мозък е пропорционална на концентрацията на диатоми в средата, в която се е удавила жертвата. Тази концентрация зависи от естествения цикъл на цъфтеж. В северното полукълбо цъфтежът на диатомите настъпва през пролетта и есента, така че нивото им в реките и езерата е относително високо през цялото лято. Обикновено най-ниското ниво се наблюдава през зимата.

— Значи е възможно жертвата да се е удавила в реката, преди да е настъпило сезонното цъфтене.

— Това също е възможно.

— Кога настъпва сезонът на цъфтене?

— През април.

Водих си бележки на същия лист, на който допреди малко си драсках.

— За да навлязат диатомите, е необходимо да се поеме вода — продължи Съскинд. — Този процес на навлизане е възможен, тъй като диатомите са устойчиви на лигавицата на дихателната система и могат да преминат от кръвоносната система във вътрешните органи.

Схванах какво иска да каже.

— Трябва да има кръвообращение, за да могат диатомите да навлязат в костния мозък.

— Точна така.

— Значи, когато жертвата е попаднала във водата, тя вече не е дишала.

— И това е възможно. Но не забравяйте, че диатоми се откриват само в една-трета от всички случаи на удавяния.

— Защо процентът е толкова нисък?

— Има много причини за това. Ще ви кажа трите най-важни. Първата причина се отнася до метода на събиране на диатоми. Ако броят на диатомите в костния мозък е много малък, те просто могат да бъдат пропуснати. Втора причина — ако жертвата е била хипервентилирана и е загубила съзнание под водата или ако е получила спазъм на ларинкса, то тогава смъртта е настъпила бързо и количеството погълната вода е малко. И третата причина — както и вие знаете, относително малко количество кръв преминава през костите и костния мозък. В настоящия случай имах проба единствено от костта. Нямахте проби от белия дроб, мозъка, бъбреците, черния дроб и далака.

— Кога мога да очаквам доклада ви?

— В момента го завършвам.

Благодарих на Съскинд и затворих телефона.

Чудесно. Момичето или се е удавило, или не е. В реката или някъде другаде.

Но пристанът за лодки? Тази информация можеше да се окаже полезна.

Позвъних на мобилния на Райън, но той не отговори. Разбира се. Беше в съда. Оставих му съобщение.

Едва бях затворила телефона, когато той иззвъня отново.

— Как си, котенце? — Мъжки глас, говореше английски без акцент.

— Кой е?

— Няма значение.

Опитах се да разпозная гласа.

Чийч, мутрата от Тракади? Не бях сигурна. Бяхме обменили само едно-две изречения.

— Откъде взе номера?

— Не е трудно да те открие човек.

— Какво искаш?

— Все така усилено ли се бориш с престъпниците?

Не отговорих на провокацията.

— Това е благородно занимание. Защищаваш примерните граждани на тази провинция.

Някъде по коридора иззвъня телефон.

— Но е доста рисковано.

— Заплашваш ли ме?

— Много готина сестра имаш.

Стомахът ми се сви.

— С какво се занимава малката сестричка, докато голямата се прави на ченге?

Не реагирах.

— И нея човек може да открие много лесно.

— Майната ти! — изругах аз и затворих телефона.

За миг останах така, навивах и размотавах кабела на телефона около пръста си. Чийч ли беше? Ако е той, наистина ли ни заплашваше или просто беше селяндур, който не знаеше как да се държи и се мислеше за голяма работа. Не. Заплахата идваше от някой друг, той само я предаваше.

Защо? За Бастараш ли работеше? Какво искаше да каже с „тази провинция“? Той къде се намираше?

Кой беше той?

Да се обадя на Хипо?

По никакъв начин.

На Фернанд Колбърт?

Добре го измисли, Бренан. Колбърт работеше в техническия отдел на полицията и ми беше длъжник, защото му носех сос за барбекю от Северна Каролина.

Позвъних.

Колбърт вдигна телефона и му разказах за анонимното обаждане. Обеща да се опита да го проследи.

Затварях телефона, когато погледът ми попадна върху картинките, които бях надраскала.

Патица...

Мида...

Забрави. Съсредоточи се върху това, което става в момента. Изчезналите момичета: Кели Сикард. Ан Жиарден. Клодин Клоке. Фийби Куинси. Неидентифицираните трупове: река Де Мил Ил. Дорвал. Река Лак де дьо Монтан.

Патица...

Мида...

Изведнџ завесата се вдигна, забравих за всичките изчезнали момичета и неидентифицирани трупове, за Чийч и заплахите.

Изтичах до библиотеката, извадих същия атлас на Ню Бранзуик, в който бях правила справка в събота, и отворих на същата карта. Остров Шелдрейк се намираще в устието на река Мирамиши.

Проверих в английския речник.

Шелдрейк. Вид патица, която живее в Европа, Азия и Африка и принадлежи към рода Тадорна...

Патица. Мида^[1]. Шелдрейк.

Островът на патиците. Остров Шелдрейк.

Вес scie означава патица.

Дали Шелдрейк не беше английското наименование на Pe-aux-Vecs-Scies? Може би това беше съобщението, което се опитваше да се оформи в съзнанието ми от толкова време. Възможно ли беше скитникът на О'Дрискол, бившият археолог Том Джунс да е намерил костите на момичето на остров Шелдрейк?

Върнах се в кабинета си и влязох в интернет. Още преди да успея да отворя „Гугъл“, телефонът ми иззвъня. Този път беше Хари.

— Обади ли се на съдебния лингвист?

— Още не съм.

При сестра ми мълчанието е израз на неодобрение.

— Ще го направя.

— Кога?

— Тази сутрин.

В слушалката отново настъпи мълчание.

— Ще го направя веднага.

— Добре.

— Ти какво правиш?

— Нищо особено. Препрочитам стиховете. Всъщност са доста добри.

Очевидно не беше в настроение.

— Хари, спомняш ли си как готвехме, когато мама изпаднаше в лошо настроение и се чувстваше потисната?

- Да.
- Хайде да го направим пак тази вечер. Ти и аз.
- Тогава ти все ми нареждаше.
- Избери рецепта. Аз ще бъда помощник-готвач.
- Нали ще се обадиш на лингвиста?
- Веднага щом затворя телефона.
- Какво ще кажеш за онова ядене, което готвехме с пиле и картофено пюре?
- Чудесно.
- Ще ме разберат ли в малката бакалница на Сент Катрин?
- Да, но говори английски, не тексаски.
- Хий, хо!
- И, Хари — поколебах се за миг, — отваряй си очите на четири.
- Защо?
- Моля те, просто внимавай.

Когато започнах магистратурата си в „Нортуестърн“, Роб Потър завършваше доктората си по антропология. Беше по-възрастен от мен, по-мъдър, изслушваше проблемите ми, а понякога се случваше да поплача на рамото му. Да не говорим, че всички си падаха по него. Колкото и невероятно да звучи, преди да се отдаде на академична кариера, Роб е бил истинска рок звезда през седемдесетте. Пял е на Уудсток. Носил е кожени якета и прилепнали панталони от златисто ламе. Познавал е Хендрикс, Ленън и Дилън. По думите на самия Роб се е оттеглил от светлините на прожекторите, защото след смъртта на Джими и Джон рокът за него е загубил привлекателната си сила. И предпочел бъдещето на застаряващ професор, вместо бъдещето на застаряваща — или мъртва — рок звезда.

Докато аз се занимавах с кости, Роб правеше разбор на езиковите структури. Вниманието му бе насочено върху контекста, семиотиката, модалността и начините на предаване на информация. Един път ми обясни какво означава всичко това. Разбрах го. Почти.

Сега Роб работеше във факултета в Колумбия. Също като мен към съдебната лингвистика го бяха привлекли ченгетата и юристите, които имаха нужда от професионалните му познания. Въпреки че никога не бяхме работили по един и същи случай, понякога се шегувахме, че и това е възможно.

Отворих указателя на Американската академия по съдебни науки. Открих номера на Роб.

Набрах го. Той отговори. Представих се.

— Напоследък си мислех за теб — каза той.

— Трябва да призная, че аз не съм.

— А трябваше.

— Добре, щом трябва.

— Радвам се, че изяснихме това. Тогава, щом си толкова съвестна, ще се согласиш ли да организираш и да ръководиш следващата годишна конференция на Академията?

— Мога ли да си помисля?

— Само ти можеш да дадеш такъв отговор — изсумтя Роб.

— Ще си помисля.

— Добре, така е справедливо. Кажете какво има?

— Искам да те помоля за една услуга.

— Кажете колко ще струва.

— Можеш ли да анализираш два откъса от стихотворения?

— Мога.

— А ще го направиш ли?

— Разбира се. За тебе — винаги. Какво трябва да направя, да разбера какъв е демографският произход на автора или да определя дали произведенията са от един и същи автор.

— Да определиш дали са от един и същи автор.

— Дай ми още информация.

— Първото стихотворение е написано от едно младо момиче.

Авторът на другото е неизвестен.

— Предполагаш, че и двете стихотворения са написани от един и същ човек, така ли?

— Твърде възможно е.

— Наясно ли си, че този тип анализ отнема доста време?

— Направи го, когато ти е удобно. Но има една уловка.

— Така и очаквах.

— Това не е официална молба.

— Значи няма да ми се плати. Или след като ти предам анализа, трябва да забравя за него?

— И двете.

— Така. Значи услуга. При това неофициална. Трябва да я запазя в тайна. И няма да получа хонорар.

— Аз ще...

— О, да, ще си платиш, разбира се. Може би следващия път, когато дойдеш в Ню Йорк?

— Обядът е от мен. Разбрахме се.

— Каж ми за какво става въпрос.

— Някои от стиховете са публикувани в томче самиздат. Другите са написани на ръка.

— Разкажи ми по-подробно.

Разказах му. За Поулиз Айлънд. За внезапното изчезване на Еванджелин. За скорошното ни пътуване до Тракади. За това как Хари „зае“ „Кости, превърнати в пепел“. За издателска къща „О’Конър“. Не му казах само за самоубийството на Обелин.

— Ще ти изпратя материалите днес — обещах аз.

— Ти започни да мислиш върху темата.

— Какво?

— Темата на конференцията. Помисли каква ще е цялостната концепция.

— Да организираш програмата на конференция на Академията е огромна работа, Роб.

— Съвсем просто е.

— Също като да направиш карта на пустинята Мохаве.

— Аз ще ти подам сламка.

— Винаги го правиш.

Обадих се на Хари, дадох ѝ адреса на Роб и ѝ казах къде да отиде, за да изпрати нещата с бърза поща. Тя беше особено развълнувана от новата задача.

Отново насочих вниманието си към компютъра. Като по даден сигнал точно в този момент се появи Хипо. Беше намръщен. От изражението му ставаше ясно, че не ми е простил и не е забравил. Подготвих се да изслушам упреците му.

— Може би вече имаме едно изчезнало момиче по-малко.

Това ме свари неподготвена.

— Какво искаш да кажеш?

Хипо дъвчеше дъвка и внимателно отбягваше погледа ми.

— Бащата на Жиарден се е гръмнал снощи.

— На Ан Жиарден? Малкото момиче от Бленвил?

Кимна. Отново не ме погледна в очите.

— Какво се е случило?

— Жиарден е алкохолик. В сряда се напил до козирката и казал на един от другарите си по чашка, че е убил детето и го е заровил в гората. Търсил е съчувствие, защото духът ѝ го преследвал всяка нощ. Другият, като примерен гражданин, премислил нещата, нали знаеш, това е морална дилема — приятелството срещу гражданския дълг. Тази сутрин отишъл при Жиарден. Открил го във ваната, пушката била между краката му, а мозъкът му — по тавана.

— Господи!

Хипо изплю дъвката в ръката си, глътна две хапчета против киселини и отново я лапна.

— Според кучето има нещо зад караваната.

— Успя ли да се свържеш с Райън?

Хипо кимна.

— Вече е на път.

Изправих се.

— Да вървим.

— Жиарден е мразел оживените места, не е имал доверие на непознати. Най-близкото населено място е било на километри от него.

— Доста самотен живот за десетгодишно момиче.

— Да. — Хипо не откъсна поглед от пътя.

Отново бях на път към Бленвил. Отново получавах информация за дете, чийто труп можех скоро да изкопая от земята.

— Детето е изчезнало през две и четвърта. Майката, Аделаид, заминала след шест месеца. Жиарден останал тук.

— С какво се е занимавал той?

— Със строителство. Но повечето време е бил без работа.

— Къде е Аделаид сега?

— По широкия свят.

— Тя местна ли е?

— От Тъндър Бей, Онтарио. — Хипо зави. — Не се притеснявай. Ще я открием.

Колкото повече приближавахме мястото, накъдето се бяхме отпавили, толкова по-безлюдно ставаше наоколо. Малкото бараки и каравани, покрай които минахме, бяха като че ли извадени от филма „Избавление“.

Караваната на Жиарден приличаше на правоъгълна кутия, боядисана в мръсножълто. Около входа имаше нещо като веранда. Там стояха тъмнозелен хладилник и издънено оранжево кресло.

По двора се търкаляха обичайните вехтории. Стари автомобилни гуми, ръждясали варели, пластмасови столове, една счупена косачка. По-големите предмети бяха влекач за лодка и един дъвен мустанг.

Караваната на криминалистите беше вече тук. Както и тази на следователя. Шанвие и Пастър. Силван и колито Мия. Райън.

Беше горещо, влажността — изключително висока.

Все едно отново повтаряхме издирването на Кели Сикард.

Само че краят беше по-различен.

Слънцето вече залязваше, когато най-накрая извадихме един малък вързоп. Снопове светлина преминаваха през листата на дърветата и хвърляха странни шарки по плиткия изкоп, шперплата и големия чувал за боклук.

Наличието на гроб не ни изненада. Под караваната намерихме половин чувал с негасена вар и лопата с дълга дръжка.

А Мия направо полудяваше.

Другите наблюдаваха, докато разрязвах найлоновия чувал. Миризмата се понесе наоколо, сладникава като на изгнили зеленчуци. Само граченето на самотна врана наруши тишината.

Детето беше погребано в розови джинси на цветя, розово яке с качулка и розови гуменки. От черепа все още висяха рижави плитки, мръсни и безжизнени. Имаше както млечни, така и постоянни зъби.

Всички си спомнихме снимката и жалбата до полицията, подадена от майката на Ан Жиарден.

Никой не каза нищо. Не беше необходимо.

Всички знаехме, че сме открили Ани.

Помолих Райън да ме закара до лабораторията. Каза ми, че това е лудост и че анализът може да изчака до понеделник. Бащата беше мъртъв. Щеше да отнеме известно време, преди да открият майката.

Не му обърнах внимание. Най-близките роднини не можеха да бъдат уведомени, без да е направено официално разпознаване на трупа. Като майка можех да си представя страданието, което Аделаид Жиарден изпитваше всеки ден. Исках всичко да бъде подготвено.

Хипо остана, за да помогне на Шанвие и Пастър да обработят караваната. Райън ме закара до Уилфред-Дером. По пътя се обадох на Лайза, лаборантката от аутопсионната зала. Съгласи се да работи извънредно. Помолих я да провери дали има данни от зъболекарския картон на Ан Жиарден. И да се свърже с Марк Бергерон, одонтолога на НЛСМ.

След това позвъних на Хари, разказах ѝ за събитията от деня и я помолих да отложим кулинарното приключение. Попита ме кога ще се прибера вкъщи. Късно. Никак не ми беше приятно, че толкова дълго я оставях сама. Ами ако онези, които са идвали да разпитват за апартамента ми, не са се интересували само от недвижими имоти? И ако анонимното телефонно обаждане беше истинска заплаха?

Хари предложи да поръча храна, когато се прибера вкъщи. Благодарих ѝ и ѝ напомних да държи охранителната система включена. Можех да си представя физиономията, която е направила.

Когато пристигнах, трупът на детето беше вече в моргата. Номерът му беше НЛСМ 57836–07. Рентгеновите снимки на зъбите бяха вече направени.

Хората смятат, че негасената вар ускорява разлагането. Грешат. Калциевият оксид само прикрива миризмата. И отблъсква лешоядните хищници.

Но времето оказва своето въздействие върху меките тъкани. Въпреки че останките не са били нападнати от животни, от тях беше останал само скелетът. Беше останала малко коса, но никакви меки тъкани.

Лайза правеше снимки, докато аз свалях изгнилите дрехи и ги подреждах върху работната маса. Яке. Джинси. Спортен сутиен с чашки ААА. Памучни гащи с щампа на куклата Барби.

Добре се справях. Въпреки тъгата и умората. Но когато стигнах до бельото, сякаш някой ме удари силно. Гащи на Барбита и сутиен.

Катерушка и червило. Дете, което беше на прага да се превърне в жена. Гледката направо ме съкруши.

— Добре, че копелето се е самоубило, нали така? — Лайза ме погледна, личеше, че и на нея ѝ е тежко.

— Така е — съгласих се аз.

„Съсредоточи се“ — казах си аз, докато подреждах костите по масата за аутопсии.

Продължих с анализа. В това време Лайза правеше снимки.

Чертите на черепа и лицето на детето показваха, че принадлежи към бялата раса.

Според срastването на седалищните и тазовите клонове детето беше над осемгодишно. Липсата на малката кръгла кост в основата на палеца и сезамовидната кост беше признак, че пубертетът още не е настъпил. Развитието на продълговатите кости отговаряше на деветдесетгодишна възраст.

Определянето на пола при децата невинаги е точно. Въпреки че дрехите и плитките показваха, че става въпрос за дете от женски пол, оставих тази графа от формуляра за биологичния профил непопълнена.

Бергерон се обади, докато записвах последните данни. Беше в лабораторията на горния етаж и пред себе си държеше картон на Ан Жиарден. Що се отнася до зъбите, съвпадението беше пълно.

Това не ме учуди.

Беше почти десет часът, когато най-последно се прибрах вкъщи. Взех душ, след това с Хари ядохме тайландска храна, която си поръчахме от съседния ресторант. След вечеря я помолих да ме извини. Разбра ме и не настояваше да си говорим.

Отново мозъкът ми отказа да заспи. Когато най-последно се унесох, в съзнанието ми заплуваха откъслечни картини. Ан Жиарден. Еванджелин. Скелетът от остров Шелдрейк, момичето на Хипо. Поулиз Айлънд. Райън.

След това се събудих. Погледнах часовника. Два и четирийсет. Затворих очи. Погледнах отново. Три и десет. Три и петдесет.

В четири часа се отказах. Отметнах завивките, отидох в кухнята и си направих чаша жасминов чай. После включих лаптопа и започнах да търся информация за остров Шелдрейк.

Когато най-последно се отпуснах назад, първите слънчеви лъчи вече влизаха през прозореца. Бях шокирана. И ужасена.

Две неща бяха сигурни.
Шелдрейк наистина беше Pe-aux-Becs-Scies.
Момичето на Хипо беше умряло от ужасяваща смърт.

---

[1] Мида — на английски shell. — Б.пр. ↑

Предполагам, че съзнанието ми беше замъглено от недоспиването.

Или може би причината беше в ранното телефонно обаждане на Пийт, за да уговорим условията на развода. И попълването на документите. И притесненията на младата Самър, че не може да намери кой да организира сватбеното тържество.

Когато човек се обръща назад, винаги има за какво да се притеснява. Мислех си, че не се бях справила достатъчно добре.

След разговора с Пийт събудих Хари и ѝ казах какво съм открила в интернет. След това ѝ се извиних, че отново ще трябва да я оставя сама.

Казах ѝ, че трябва да съм сигурна.

Хари излезе да обиколи магазините. Аз отидох в лабораторията.

Отне ми само един час, за да прегледам отново скелета. Сега диагнозата беше съвсем очевидна. Как може да не съм се сетила какво означават тези увреждания?

Но този ужас, казах си аз, е свързан с други места и други времена. Не със Северна Америка през двайсети век.

Така е. Въпреки това трябваше да се сетя.

Когато свърших с прегледа на костите, включих компютъра, исках да съм добре подготвена за предстоящия разговор с Хипо. Точно излизах от браузера, когато чух „пинг“ и разбрах, че съм получила ново съобщение.

Да искаш да се свържеш през уикенда с някого, който работи в държавна институция, е все едно да се обадиш на папата сутринта на Великден. Почудих се кой би могъл да ми праща имейл в събота сутринта и клигнах върху входящата кутия.

Адресът на изпращача ми беше непознат: nabliudavam@hotmail.com.

Отворих съобщението и замръзнах на място от ужас.

„Темперанс,
ГЛЕДАМ ОТРЯЗАНАТА ТИ ГЛАВА В ЛИЦЕТО...
Смърт. Съдба. Осакастяване.“

Под текста имаше снимка.

Четвъртък вечер. Двете с Хари излизаме от ресторанта „Милос“, светлината идва откъм гърба ни.

Вперих поглед в снимката, едва си поемах въздух. Не беше само шокът от това, че виждам собствения си образ. Или мисълта, че някой ме е наблюдавал. Нещо не беше както трябва. Не беше на мястото си.

В този момент го съзрях.

Главата на Хари беше върху моето тяло, а моята — върху нейното.

Съсредоточих вниманието си върху думите в курсив. Поезия? Текст на песен?

Отново включих браузъра и потърсих думите „смърт“, „съдба“ и „осакастяване“. Всички линкове водеха до едно и също нещо.

Дет^[1] е хевиметъл група, създадена през 1983 и разпаднала се през 1999. Смята се, че нейният основател, Чък Шулдинър, е бащата на жанра детметъл. Албумът „Съдба“ излиза през деветдесет и втора година. Едно от парчетата в него се нарича „Осакастяване“.

Когато прочетох думите на песента, сърцето ми започна бясно да бие. Стихът от имейла беше взет от там. Както и припевът. Препрочетох го отново и отново.

Трябва да умреш в мъки.

Осакастяване.

Боже мили! Къде беше Хари сега?

Позвъних на мобилния ѝ телефон. Не отговори. Оставих съобщение.

Кой беше този идиот от nabliudavam@hotmail.com?

Отново, както и при телефонния разговор, усетих, че стомахът ми се свива.

Чийч?

Последваха същите въпроси, както и преди.

Някой, който се правеше на мъжага, ме ухажваше? А може би ме заплашваше? Но защо?

В този момент се ядосах.

Поех дълбоко въздух и набрах номера на Фернанд Колбърт. Той вдигна телефона.

— И в събота ли работиш? — попитах го аз.

— Трябва да инсталираме едно подслушвателно устройство.

Знаех, че не трябва да разпитвам повече.

— Надявам се, че молбата ми не те е затруднила.

— Не. Освен това обичам соса за барбекю.

— Има ли някакви резултати от проследяването?

— И да, и не.

— Как така?

— Чакай да ти обясня. Телефонните компании проследяват всички входящи и изходящи разговори при стационарните телефони. Може би единствено изключение правят тези разговори, които се извършват от един и същ номератор. При мобилните телефони нещата не стоят така.

— И това е положителната страна на отговора?

— Точно така. Ето какво става, когато звъниш от мобилен телефон на стационарен. Набираш номера от мобилния. Той се обажда на най-близката клетка. Използва се същата технология, както при устройството, което разпознава телефонните номера. Все едно телефонът ти казва: „Аз съм телефонът на Темпи и искам да се обадя на 1-2-3-4-5“. Клетката изпраща позвъняването ти до централния мобилен оператор, който го препраща на стационарната телефонна система. Следиш ли какво ти казвам?

— Дотук — да. Имам усещането, че вече стигаме до същността на нещата.

— Централният мобилен оператор се свързва с централната стационарна телефонна станция, обслужваща областта, в която се намиращ. Оттам позвъняването се препраща към местната телефонна станция и оттам до телефона ти. На всеки етап телефонът ти се идентифицира и записва, защото се плаща на всички по веригата. Телефонният ти номер е свързан не само с теб, но и с оператора, който го обслужва. Проблемът е в това, че информацията не се пази на едно място и компаниите отказват да правят такива справки, освен ако нямат съдебно разпореждане и не им се заплатят направените разходи. Другият проблем е, че при някои мобилни оператори не е необходимо

да представиш лична карта, още по-малко валидна лична карта, за да ползваш услугите им.

— И всеки идиот може да си купи карта с предплатени минути и след това да я изхвърли.

— Точно така. Телефонният номер не ти върши никаква работа, ако не знаеш на кого е.

— А моят идиот си е купил телефона от Уол Март^[2]? — предположих аз.

— Да, или от който и да е друг магазин. Ако е нещо наистина много важно, бихме могли да открием къде е бил купен телефонът. След това ще прегледаме охранителните камери и така ще открием този, когото търсим.

— Не. На този етап това не е нужно. Обаче имам още една молба.

— Ще трябва да ми донесеш цяла каса сос.

— Дадено, щом толкова обичаш барбекю.

Разказах му за имейла, без да съобщавам съдържанието му.

— Някакъв изрод ли те тормози?

— Не съм сигурна, но е възможно.

— Заплашва ли те?

— Не явно.

— Щом този тип така добре се справя с телефона, надали има смисъл да се опитваме да го проследим чрез имейла.

— Предположих, че така ще кажеш.

— Ето една възможност. Човекът се движи наоколо с лаптоп, снабден с карта за безжично свързване, и търси мрежа. След като успее да се прикачи, създава адрес в хотмейл, като използва фалшиви данни. Изпраща имейла, затваря лаптопа и си заминава.

— Значи можеш просто да си седиш в колата и да използваш чужд интернет?

— Оуі. IP адресът, от който е пратен имейлът, вероятно принадлежи на човек, който дори не знае, че някой се е прикачил. Някои го правят просто заради спорта. Наричат го „война на колела“ дори когато ходят пеша. Мотаят се наоколо и търсят WI FI, за който могат да се прикачат, дори си правят антени от кутии за чипс. Можеш дори да си купиш писалка, която започва да свети зелено, когато на десет метра от теб има сигнал.

Чудесно. Още нещо, за което да се тревожи човек.

— Има още един номер — продължи Колбърт. — Много хотели имат интернет, достъпът до който е свободен, тъй като не искат да обучават гостите си как да използват сървъра на хотела. Ако системата е затворена, на потребителя му е необходима парола, която може да стига до трийсет и два знака, но при отворена система сигналът на сървъра се предава до всички безжични устройства в обсега. Така че ако спреш колата си на паркинг между два хотела близо до летището, ще можеш напълно анонимно да се включиш в безжичната им мрежа.

— Това не е никак окуражаващо.

— Така е. Но съм готов да опитам.

Благодарих на Колбърт и затворих телефона.

Добре. Време беше да споделя с Райън.

Вместо това позвъних на Хипо.

Вдигна телефона веднага. Дотук със свободното време в бляскавия свят на бюстителите на закона.

— Имам новини за скелета от Римуски — започнах аз.

— Така ли? От толкова време съм се заровил в онези ужасни шкафове, че съвсем забравих за проблема на Гастон.

— Агент Тике е взел костите от братята Уейлън, които са ги купили от заложената къща на Джери О’Дрискол в Мирамиши. О’Дрискол от своя страна ги е купил от Том Джунс, който твърдял, че ги е изкопал от индианско гробище.

— Звучи като турнир по ориентиране, в който трябва да следваш указателните знаци. — Хипо говореше неясно, сякаш дъвчеше карамелен бонбон.

— О’Дрискол каза, че гробището се намирало на някакъв остров. Открих надписа Pe-aux-Becs-Scies върху черепа на момичето.

— Да спомням си, че ме попита какво значи becs scies.

— Pe-aux-Becs-Scies сега се нарича остров Шелдрейк.

Хипо промърмори нещо неразбираемо.

— Карамелени бонбони ли ядеш?

— Нуга.

— Площта на остров Шелдрейк е трийсет и два акра, намира се в реката Мирамиши, на около осем мили източно от Чатъм. В началото на деветнайсети век там са държали под карантина новопристигналите

емигранти. През 1844 година местното управление на Ню Бранзуик го превръщат в колония за прокажени.

Хипо спря да дъвче.

— Какво каза?

— В провинцията е имало епидемия от проказа.

— Проказа като в Библията? Хора, на които им падат пръстите от ръцете и краката?

— В някои случаи — да. Проказата се причинява от микобактериум лепра. Сега това заболяване се нарича болест на Хансен.

— Значи в Ню Бранзуик е имало прокажени?

— Да, Хипо. В Ню Бранзуик.

— Как така никога не съм чувал за това?

— Проказата носи много лоша слава. Особено по онова време. Много хора са смятали, че прокажените сами са виновни за болестта си, защото са грешни или нечистоплътни. Цели семейства са били изолирани. Никой не искал да говори за тази болест. Наричали я просто болестта.

— Кога е станало това?

— Първите случаи се появили около 1820 година. През следващите две десетилетия симптомите започнали да се проявяват при все повече и повече хора. Първоначално в едно и също семейство, а после и сред съседите. Седем души починали. Здравните власти започнали да изпаднат в паника.

— По дяволите!

— Имай предвид, че проказата е едно от заболяванията, от които хората най-много се страхуват. Съществува от хиляди години, страхотен обезобразява болните и до 1940 година е била нелечима. Но тогава хората дори не са знаели дали е заразна.

— Заразна ли е?

— Да, но механизмът на заразяване не е много ясен. В продължение на много време се е смятало, че заболяването се предава при продължителен контакт с болния. Днес повечето учени смятат, че бактерията се разпространява по въздушно-капков път. Като туберкулозата.

— Значи *наистина* е опасно да си в близост до прокажен.

— Проказата не е смъртоносно заболяване, нито пък се предава от човек на човек толкова лесно. Това е хронично състояние, от което могат да се заразят хора, които имат генетично предразположение. Вероятно около пет процента от населението. Но всичко това не е било известно през деветнайсети век.

— И затова болните са били изолирани?

— През 1844 година в Ню Бранзуик е приет закон, според който всеки, който прояви симптоми на проказа, е трябвало да бъде изолиран. Назначена е била здравна комисия, която е имала правото да посещава, преглежда и отстранява от домовете им всички, за които е имало съмнение, че са се заразили. Избрали са остров Шелдрейк, защото там били останали няколко порутени сгради.

— Като на онова място в Хаваите.

— Молокай. Да. Само че положението на Шелдрейк е било лошо. Болните са били оставени с малко храна, в лоши жилища и практически без медицински грижи. Колонията е съществувала в продължение на пет години. Там е имало трийсет и седем болни, от тях петнайсет са умрели и са били погребани на острова.

— Какво се е случило с останалите?

— Някои са успели да избягат. Между тях е било и едно десетгодишно хлапе.

Барнабе Савоа. Неговата история ме накара да се разплача. Ужасено, детето избягало и отишло на единственото място, което познавало. У дома. Барнабе е бил изтръгнат от ръцете на родителите си, след като властите ги заплашили с оръжие. Бил е завързан и изпратен отново на острова.

— И деца ли са пращали там?

— Много. И бебета са се раждали на Шелдрейк.

— Кретени! Тези, избягалите, хванали ли са ги?

— Повечето са били заловени и изпратени обратно там. След това правилата са станали още по-строги. Всички болни са били затворени в една сграда, около нея е имало ограда и времето за разходки на чист въздух е било силно ограничено. Наели са въоръжена охрана, която да прилага новите разпореждания.

В съзнанието ми изплува една картина. Деца с изкривени черти на лицата и увити в парцали пръсти. Кашлят. Плачат за майките си. С мъка прогоних от съзнанието си този образ.

- А какво станало с другите, с онези, които оцелели?
- Не знам какво е станало с тях. Ще направя още проучвания.
- Какво общо има всичко това със скелета на Гастон?
- Момичето е страдало от проказа.

Чу се някакъв шум. Представих си как Хипо мести телефонната слушалка от едното ухо на другото и обмисля цялата информация, която се съдържа в последното ми изречение.

— Искаш да кажеш, че хлапето е умряло преди сто и шейсет години?

— Така изглежда.

— Значи това е краят на историята.

— Познавам една археоложка от университета на Ню Бранзуик във Фредериктон. След като получа официално разрешение да взема останките, ще ѝ се обадя.

Нещо се блъсна в нещо друго, след това прозвуча глас в далечината.

— Изчакай.

Гласовете станаха приглушени, вероятно Хипо беше притиснал слушалката до гърдите си. Когато отново се обади, гласът му звучеше странно.

— Чуваш ли ме?

— Да.

— Няма да повярваш какво се е случило.

---

[1] От death — смърт (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Уол Март — верига евтини универсални магазини. — Б.пр. ↑

— Някой е очистил любимия ни фотограф.

— Кормиер?

— Открили са го тази сутрин зад един склад близо до пазара Атуотър. Два куршума отзад в главата. Райън току-що си е тръгнал от там. Казва, че Кормиер е бил убит някъде другаде и изхвърлен зад склада. Данните показват, че се е случило малко сред полунощ.

— Господи! Той там ли е?

— Да. Задръж така.

Чу се някакъв шум, след това Райън се обади.

— Нещата май тръгват в нова посока? — попитах аз.

— Така е.

— В цялата суматоха около ексхумацията на Ан Жиарден забравих да ти кажа, че разговарях с доктор Съскинд.

— Аха.

Сигурна бях, че Райън изобщо не ме слушаше.

— Съскинд е специалистката по аквакултури от „Макгил“. Данните, които са установили по случая от река Лак де дьо Монтан, са твърде объркващи.

— Кажи ми с две думи.

— Открили са диатоми по външната обвивка на костта, но не и в костния мозък.

— Какво означава това?

— Или момичето е било мъртво, когато е било изхвърлено в реката, или се е удавило някъде другаде, в пречистена вода. Или се е удавило преди месец април, или е било хипервентилирано и е починало много бързо. Или методите, с които работи Съскинд, не са точни.

— Чудесно.

— Съскинд все пак ни дава полезна информация. Диатомите, открити по чорапа, са много близки до тези от една контролна проба,

взета от водата под пристан за лодки, който се намира в парк, недалече от мястото, където е открит трупът край Ил Бизар.

— Повтори го.

Повторих го.

— Може би това е мястото, където момичето е било изхвърлено във водата — предположи Райън.

— Или където тялото е престояло известно време. Имаш ли някаква нова информация относно самоличността ѝ?

— Пуснах запитване за изчезнало момиче в юношеска възраст, със смесен расов произход. Засега няма никакъв отговор.

— Успяхте ли да откриете Аделаид Жиарден?

— Има някои данни за нея. Но точно в момента убийството на Кормиер е в центъра на вниманието ни. Смъртта му е удар по разследването, защото той играе важна роля в изчезването на Фийби Куинси.

— Съобщихте ли на родителите на Фийби?

— Не. Очаквам този разговор. Кормиер беше единствената ни следа. Добрата новина е, че след смъртта му можем да разполагаме с флашката. Вече нямаме нужда от съдебно разпореждане.

Понечих да кажа нещо, но замълчах. Райън усети колебанието ми.

— Какво има?

— Прекалено много неща ти висят на главата.

— Нищо, кажи ми.

— Може да не е важно.

— Остави аз да преценя.

— Споменах го на Хипо, но може би ще е добре и ти да знаеш.

— Дали ще успея да го чуя днес по някое време? — Гласът му прозвуча приятелски.

Разказах му за анонимното телефонно обаждане в лабораторията и за имейла със снимката и текста от парчето на „Дет“:

— Фернанд Колбърт се опита да проследи телефонното обаждане, но попадна в задънена улица. Не е много оптимистично настроен и за имейла.

— Мислиш ли, че е някой от онези гадове, дето са ви тормозили в Тракади?

— Кой друг би могъл да бъде?

— Ти умееш да дразниш хората.

— Старая се.

— Бива те.

— Благодаря.

— Остави това на мен.

— Ти си моят герой.

Казах го на майтап. Никой не се засмя. Да сменим темата.

— Разреших случая с момичето на Хипо. — Без да се усетя, бях споменала името, което бях дала на случая.

— Момичето на Хипо?

— Скелетът от Римуски, който следователят нареди да бъде конфискуван. Онзи, който е разтревожил Гастон, приятеля на Хипо.

— Така ли?

— Костите най-вероятно са стари.

— Не са на приятелката ти?

— Не. Когато имаш време, ще ти разкажа. Може и Хипо да го направи.

— Вие двамата сдобрихте ли се?

— Хипо не е човек, който може дълго да се сърди на някого.

— Излей си яда и продължи нататък, все едно нищо не се е случило. Така трябва.

— Така е.

Отново настъпи неудобно мълчание.

— Кажи на Хипо, че утре ще му помогна за папките на Кормиер.

— Ще ти кажа какво съм открил за мутрите от Тракади.

Наистина го направи. По-рано, отколкото си представях, че е възможно.

Неделя сутринта. Дългоочакваният дъжд най-после заваля. Събудих се и видях, че водата се стича по прозорците на спалнята ми и променя гледката към двора и града. Вятърът подмяташе клоните на дървото. От време на време някое листо се блъсваше в стъклото и издаваше приглушен шум.

Хари все още спеше, когато се отправих към студиото на Кормиер.

Карах през града, чистачките ритмично се движеха по стъклото и издаваха шум. Мислите ми се движеха с ритъма им.

Кормиер е мъртъв. Кормиер е мъртъв. Кормиер е мъртъв.

Не знаех причината за убийството на фотографа. Но знаех, че за нас това не е добра новина.

Спрях до бордюра, вдигнах качулката на якето си и изтичах. Външната врата на сградата беше отключена. Вътрешната врата беше подпряна с вестник. Предположих, че Хипо вече е пристигнал и работи.

Изтръсках водата от косата си и минах през мръсното фоайе. На вратата на зъболекарския кабинет на доктор Бриго имаше табела. Ферме. Затворено.

Започнах да се изкачвам към втория етаж. Заради бурята цялото стълбище изглеждаше по-тъмно и някак си по-заплашително, отколкото ми се бе сторило предишния път. Вятърът идваше на пориви и в празното стълбище се чуваше воят му.

Качвах се нагоре. В тесния коридор ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Спрях за миг, за да привикнат очите ми. Слабата светлина, която проникваше, идваше отдолу.

Погледнах нагоре. Една гола крушка стърчеше от стената. Не светеше. Завих по стълбището и се наведох над перилата, за да погледна крушката на втория етаж. Тя също не светеше.

Дали токът не беше спрял заради бурята?

В този момент усетих движение някъде горе.

— Хипо?

Не последва отговор.

— Ти ли си, Хипо?

Отново никой не отговори.

Изкачих се на площадката на втория етаж, цялата бях нащрек. Вратата на апартамента на Кормиер беше леко открената. Испитах облекчение. Разбира се. Хипо беше някъде навътре в апартамента и не ме чуваше.

Отворих вратата широко и влязох. По стените играеха сенки. Клони, блъскани от вятъра. И телефонни жици. След бурята навън въздухът в студиото ми се стори зловещо безжизнен. Тръгнах по коридора.

Когато стигнах до кухнята, усетих, че косъмчетата по врата ми настръхват. Цифрите на дисплея на микровълновата печка светеха в яркозелено. Имаше ток. Избърсах потните си длани в джинсите. Защо в коридора беше тъмно? Нима някой бе отвил крушките?

Заслушаш се, дишах съвсем леко. Вятър. Дъждът биеше по климатика на горния етаж. Собственият ми пулс. След това успях да различа още един звук. Някой тършуваше. Припряно.

Промъкнах се колкото е възможно по-тихо по коридора и погледнах през отворената врата на банята. Това, което видях, ме накара да се сниша и да се подпра с треперещи ръце на стената.

Един мъж стоеше с гръб към мен, с разкрячени крака. Гледаше надолу, сякаш разглеждаше нещо, което държеше в ръцете си. Не беше Хипо.

Всичките ми косми настръгнаха, не само тези по врата.

Навън нов, силен порив на вятъра се стовари върху сградата, прозорците потрепериха, а някакъв метален предмет се затъркаля по улицата.

Вътре една дъска на пода, близо до краката ми, изскърца.

Адреналинът ми рязко се повиши. Без да мисля, се надигнах и се опитах да избягам заднишком. Направих го прекалено бързо. Петата ми се закачи в скъсания край на килима. Стоварих се шумно на земята.

Чух стъпки по линолеума откъм банята.

Опитах се бързо да си представя какви възможности имам. Да се опитам да избягам, преди да ме е хванал? Да се заключа в спалнята и да се обадя по телефона за помощ?

Тези врати заключваха ли се?

Краката ми не обърнаха внимание на мислите ми и сами взеха решение. Бягай!

Спуснах се по коридора. Преминах през студиото. Излязох през вратата. За един кратък миг не долових нищо. После чух тежките стъпки зад себе си.

Бях на първата стълбищна площадка, когато нещо мощно блъсна гърба ми. Усетих, че някой извива косата ми и силно дърпа главата ми назад.

Угасналата крушка премина през погледа ми. Замириса ми на мокър найлон. И мазна кожа.

Мускулести ръце приковаха лактите ми до тялото. Опитах се да се боря. Ръцете ме стиснаха още по-силно.

Ритнах назад, кракът ми попадна в пищяла му. Сгънах коляното си, за да го ритна отново.

Хватката леко се разхлаби от едната страна. Усетих силен удар в слепоочието.

Всичко пред очите ми изчезна, виждах само бяла светлина.

Нападателят ми изпъшка и ме вдигна. Почувствах, че краката ми се отделят от земята. Завъртя ме и ме блъсна.

Размахвах ръце, паднах назад, главата ми отскочи, гърбът ми се блъскаше в ръба на стълбите, докато се търкалях надолу. Спрях се на долната площадка, бузата ми плътно се бе залепила за килима.

Лежах така, главата ми пулсираше, дробовете ми изгаряха. След това въпреки шума в ушите си дочух някакъв далечен трясък. От фойайето ли идваше? Или беше вътре в главата ми?

После секунди или часове по-късно по-скоро усетих, отколкото чух нов трясък. Стъпките се отправиха към мен, спряха и после се забързаха.

Като през мъгла долових слаб глас.

Опитах се да се изправа. Облегнах се на стената. С мъка си поемах въздух.

Усетих натиск отзад във врата си. Наведох глава. Безропотно. Като парцалена кукла. Цялото ми същество се съсредоточи върху една-единствена отчаяна мисъл.

Дишай!

Слабият глас се обади отново. Ушите ми бучаха и не можах да различа нито една дума.

Дишай!

Някой клекна до мен. Една ръка потупа рамото ми.

Дишай!

Постепенно спазъмът отпусна белите ми дробове. Поех въздух. Шумът в ушите ми започна да отслабва.

— Докторе, лошо ли ти е?

Хипо. Разтревожен.

Поклатих глава.

— Искаш ли да...

— Добре съм — промълвих едва-едва.

— Какво стана? Падна ли?

— Блъсна ме.

— Някой те е блъснал?

Кимнах. Усетих как под езика ми започна да трепери.

Преглътнах.

— Къде беше?

— В студиото на Кормиер.

— Още ли е там?

— Мисля, че не. Не знам.

— Успя ли да го огледаш?

Порових из объркания си мозък. Мъжът стоеше с гръб към мен.

След това нападението дойде неочаквано.

— Не.

— Никого не видях. — Хипо очевидно се колебаеше.

Знам, че в момента се чудеше дали да ми помогне, или да се опита да залови нападателя.

Защо ме нападна? Дали ме бе разпознал и специално ме беше причакал тук? Или случайно му бях попречила? На кого бях попречила?

Вдигнах ръце, дадох знак, че искам да се изправя на краката си.

— Изчакай.

Хипо набра някакъв номер на мобилния си, разказа какво се е случило и няколко пъти бързо отговори „оуі“. Затвори телефона, погледите ни се срещнаха. И на двамата ни беше ясно. Щеше да пристигне патрулиращата кола, да обиколи улиците и да разпита съседите. Тъй като нямаше свидетели, шансовете да заловят нападателя клоняха към нула.

Размахвах ръце.

— Господи!

Хипо обви ръка около кръста ми и ме издърпа.

Изправих се, краката ми трепереха.

— Трябва да проверим горе — казах аз.

— Не искаш ли да извикаме лекар?

Изкачих се до студиото на Кормиер, като се подпирах на перилата. Хипо вървеше след мен. Между вратата и касата се процеждаше слаба светлина. Хипо мина пред мен и извади пистолета си.

— *Полиция!*

Никой не отговори.

— *Полиция!* — От напрежението гласът на Хипо звучеше странно. — *On defence.* Влизаме.

Отново последва тишина.

Хипо вдигна ръка, за да ми каже „стой тук“, и ритна вратата. Тя се блъсна навътре и после пак се върна обратно. Той я бутна с лакът и влезе, като държеше пистолета си с две ръце на височината на носа си.

Чувах стъпките му, докато обикаляше из апартамента. След малко извика:

— Чисто е.

Влязох.

— Тук съм. — Гласът на Хипо идваше от банята, където преди малко бях заварила нападателя.

Минах по коридора и надникнах вътре. Сега забелязах детайли, които преди ми бяха убягнали.

Горните тръби бяха скрити от висящ таван, направен от панели трийсет на трийсет сантиметра, с метални лайстни по края. Няколко панела бяха откъртени и хвърлени в умивалника.

Хипо беше стъпил на шкафа и осветяваше отвора в тавана с фенерчето си.

Обзе ме гняв, по-силен от болката в главата ми.

— Как може някой просто да влезе вътре?

Хипо се надигна на пръсти.

— Копелето е знаело какво точно търси. И къде точно да го търси.

Продължих гневно да боботя, въпреки че Хипо очевидно не ме слушаше.

— Кучи син.

Той ми подаде фенерчето си, без да погледне към мен.

— Какво има? Виждаш ли нещо?

Протегна ръка в празното пространство. Бях станала прекалено чувствителна на тема равновесие и земно притегляне, затова заставах под него, в случай че се подхлъзне.

Хипо отново стъпи на краката си. Протегна ръка към мен. Поех от него един смачкан лист.

Снимки. Хвърлих им един поглед.

Сърцето ми подскочи до небето.

Очаквах да видя порнографски снимки. Жени със силиконови форми, които се гърчат в престорен еротичен екстаз. Или застанали на четири крака като котки, със стърчащи във въздуха дупета. Бях подготвена за това.

Но не и за онова, което видях.

Върху листа имаше отпечатъци от няколко снимки. Бяха стари или направени така, че да изглеждат стари. Листът беше толкова намачкан, че не можеше да се разбере.

Снимките бяха дванайсет, в четири редици по три. На всяка от тях имаше момиче. Младо. Слабо. Голо. Може би поради неправилната употреба на светкавицата, или поради някаква специална техника на проявяването, кожата на момичето изглеждала призрачнобледа и блестеше в тъмнината около нея.

В първата поредица от снимки момичето беше седнало, гърбът му се виждаше, а раменете бяха леко извърнати към обектива. Глезените и китките му бяха вързани с въжета.

В следващата поредица от снимки имаше още едно въже, увито около врата на момичето и след това закачено на кука, забита в стената над главата му. В мазилката — там, където беше забита куката, се бяха появили пукнатини като паяжина.

В последните два реда от снимките момичето лежеше на пода, първо по гръб, а после по корем. Въжетата бяха омотани по различни начини, като че ли го изтезаваха. Ръцете — завързани зад гърба. Китките завързани за глезените. Въжетото — завързано за китките и закачено за куката над главата му.

На всички снимки момичето беше отвърнало погледа си от обектива. Може би се смущаваше? Уплашено ли беше? Или изпълняваше нареждания?

Изведнъж се разтресох от удар, много по-силен и груб от този, които ми беше нанесен на стълбището. Всичко наоколо изчезна. Чувах как кръвта бучи в ушите ми.

Бузите бяха изпити, очите — хлътнали. Но лицето ми беше познато. Тези разпилени, буйни къдрици.

Затворих очи, исках да се откъсна от момичето, което не гледаше в обектива. Да си представя, че ужасните снимки пред мен не съществуват.

— Това е всичко — каза Хипо и стъпи на пода до мен. — Сигурно е пропуснал този лист, защото си го изненадала.

Доброволно ли се бе съгласила да я снимат по този начин? Или е била принудена?

— Трябва да седнеш, докторе. — Хипо стоеше до мен. — Малко да ти се върне цветът на лицето.

— Познавам я — прошепнах едва доловимо. — Това е Еванджелин.

— Наистина? — В гласа му се долавяше съмнение.

— Когато за последен път я видях в Поулиз Айлънд, беше на четиринайсет години. На тези снимки е малко по-голяма.

Усетих как въздухът се раздвижи, когато обърна листа.

— Няма дата. Сигурна ли си, че е тя?

Кимнах. Не можех да говоря, сълзите ми напиреха.

Хипо откъсна поглед от момичето и изрази мислите ми гласно:

— Може би това е връзката между Кормиер и Бастараш.

— Ще го арестуваш ли?

— Бъди напълно сигурна, че ще го арестувам. Но не преди да съм...

— Направи го. — Бях изпълнена с яд.

— Виж, страшно много искам да притисна до стената този плужек. — Той размаха листа със снимките пред очите ми. — Но това тук не е достатъчно.

— Но тя е била дете!

— Един второразреден фотограф притежава снимки на дете, което е чистило къщата на бащата на Бастараш преди трийсет години. Не е кой знае какво доказателство. Адвокатът му ще го измъкне още преди да му се е допишкало.

Раздирана между главоболието, мъката за преживяното от Еванджелин, гнева ми към Кормиер и безсилието, че Хипо не може да арестува Бастараш, не съм много сигурна как успях да издържа през

останалата част от деня. Предполагам, че адреналинът ми помогна. И ледените компреси.

Когато отказах да се прибера вкъщи, Хипо отиде и купи лед и чорапи. На всеки час сменяше компреса на бузата ми.

В пет часа вече бяхме приключили с последния от шкафове на Кормиер. Открихме само една папка, която можеше да се окаже интересна.

От снимката на Опал ни гледаше младо момиче с бадемови очи и блестяща черна коса. На плика имаше дата — април 2005.

И двамата с Хипо бяхме съгласни, че Опал можеше да е полуиндианка или полуазиатка по произход и би могло да се окаже, че тя е момичето от река Лак де дьо Монтан. Неидентифициран труп номер три, според Райън. Хипо обеща да направи необходимата проверка в понеделник.

Въпреки че благодарение на ледената терапия на Хипо отокът на бузата ми не беше голям, Хари го забеляза в момента, в който влязох вкъщи.

— Паднах.

— Паднала си? — Тя присви очи.

— По стълбите.

— Просто загуби равновесие и се претърколи?

Когато се съмнява в нещо, Хари те разпитва така, че в сравнение с нея членовете на Инквизицията са група аматьори.

— Някакъв простак ме бутна, като минаваше покрай мен.

Очите й станаха тесни като прорези.

— Кой?

— Господинът не спря, за да остави визитната си картичка.

— Аха.

— Не си заслужава да говорим за това.

— Някакъв варварин те блъска така, че губиш съзнание, а ти казваш, че не си заслужава да говорим за това?

Хари скръсти ръце. За миг си помислих, че ще започне да потропва с крак.

— Най-лошото в цялата тази история беше поведението на Хипо. През цялото време завираше един натъпкан с лед чорап в лицето ми.

Засмях се. Хари не се засмя.

— Има ли някои други *инциденти*, за които не си заслужава да говорим?

— Добре. Добре. Получих едно странно телефонно обаждане и един странен имейл.

— Странен? Искаш да кажеш, че те заплашваха?

Махнах с ръка. Може би да. Може би не.

— Разкажи ми.

Разказах й.

— Мислиш ли, че е същият тип, който те е блъснал?

— Съмнявам се.

Един пръст с поддържан червен маникюр се насочи към гърдите ми.

— Сигурна съм, че са онези мутри от Тракади.

— Чийч и Чонг? Мисля, че си въобразяваш. Хайде да вечеряме.

След като си тръгнах от студиото на Кормиер, се отбих в магазина на Шварц на „Сейнт Лорънс“ и купих сандвичи с пушено месо. Chez Schwartz Charcuterie hebraique de realreal. Културен еkleктизъм. Специалитетът на града.

Докато се хранехме, разказах на Хари за висящия таван и за снимките. Нейната реакция беше същата като моята, само че доста по-подсилена. Как е могла Еванджелин да направи нещо толкова унизително? Нямах отговор на този въпрос. Защо Кормиер е запазил снимките? И тук не можах да отговоря. Защо някой ще нахлуе в студиото и ще иска да ги открадне? Отново нямах отговор.

За да разведря атмосферата, попитах Хари какво е правила през последните два дни. Описа ми посещенията си в магазина „Oratoire Saint-Joseph“ и ми показа какви глезотийки си е купила в събота. Две копринени блузи, едно бюстие и едни наистина страхотни червени кожени панталони.

След като разчистих масата, заедно с Хари и Бърди изгледахме един стар филм. В него зъл учен създаваше жени роботи, които генетично бяха програмирани така, че да убиват мъжете над четирийсетгодишна възраст. При други обстоятелства щяхме доста да се посмеем. Тази вечер обаче смехът липсваше.

Когато всяка от нас отиваше в стаята си, за да си легне, Хари ме изненада, като каза, че има планове за следващия ден. Никакви

увещания от моя страна не можах да изтръгнат повече информация от нея.

— Добре, но не ходи по безлюдни места и си отваряй очите на четири — предупредих я аз. — И в имейла, и в телефонното обаждане споменавах и теб.

Тя махна пренебрежително с ръка.

Когато в понеделник сутринта излязох от асансьора, заварих Райън да флиртува с Марсел, момичето на рецепцията в НЛСМ. Като ме видя, Марсел учудено повдигна вежди. Това не ме изненада. Синината на бузата ми вече беше станала огромна.

Тръгнах към кабинета си. Райън вървеше подире ми. Когато влязохме вътре, хвана брадичката ми и завъртя главата ми. Избутах ръката му.

— Хипо разказа ли ти какво се случи?

— С най-големи подробности. Можеш ли да разпознаеш този изрод?

— Не.

— Нещо в него да ти е направило впечатление?

— От него може да излезе страхотен защитник в отбора по футбол.

Райън ме хвана за раменете, накара ме да седна на стола, извади от джоба си няколко снимки и ги хвърли на бюрото пред мен.

Изрод. Изрод. Чийч. Мегаизрод. Чонг.

— Ергени номер три и пет.

Там, където беше докоснал лицето ми, кожата ми гореше. Не смеех да вдигна поглед.

Райън посочи снимките на мутрите, които бях избрала.

— Майкъл Мълали. Луи-Франсоа Бабен.

— А останалите от отбора на звездите? — Посочих с ръка другите снимки.

— Горилите на Бастараш.

— Видя ли снимките от тайника в студиото на Кормиер?

— Да. — Замълча за миг. — Съжалявам.

Огледах внимателно лицето на Мълали. Рошава коса, набола тъмна брада. Бандитски поглед. Бабен беше по-нисък и по-мускулист,

но имаше вид на палячо.

— Имейлът. Телефонното обаждане. Случката на стълбището. — Райън се облегна на бюрото ми. — Кажете какво мислите за всичко това.

— Ще бъдат само предположения.

— Предполагай.

— Обикалях и задавах въпроси из Тракади, разговарях със съпругата на Бастараш.

Пред погледа ми изплува един образ. Лицето на Обелин, когато влизаше в беседката. Усетих тежест в гърдите си. Продължих да говоря:

— Проявявам интерес към Кормиер. Той е свързан с Бастараш, който смята, че този факт не ми е известен. На Бастараш не му харесва, че си навирам носа в работите му, и вика копоите си, за да ме прогонят.

— Защо?

— Защото мен лесно може да ме прогони човек.

Погледът на Райън ми даде да разбера, че не съм казала нищо интересно.

— Добре. Да кажем, че Бастараш не е наясно защо изведнъж съм решила да посетя Тракади и защо отивам директно при Обелин. Това го обезпокоява. Праща Чийч и Чонг да разберат какви са намеренията ми. И да ме уплашат.

— Чийч и Чонг?

— Мълали и Бабен. Разговаря ли с тях?

— Не, но съм запознат с полицейските им досиета. Направо са впечатляващи.

— Хипо смята, че е прекалено рано да арестувате Бастараш.

— Прав е. Не искаме да предприемем каквото и да е, преди да сме си оплели кошницата.

— Знаете ли къде се намира?

— Следим го.

Райън се загледа в обувките си. След това се изкашля.

— Наричай ме Ишмаел.

Бях изненадана от неочаквания обрат в разговора ни, от желанието му да играем тази игра и от лесната задача, но веднага разпознах цитата. „Моби Дик“.

— За какво се разказва в тази книга?

— За един тип, който преследва кит с дървена лодка — засмях се аз.

— В книгата се говори за натрапчивите мании.

— Какво искаш да кажеш?

— Захванала си се за тази история с Еванджелин и не пускаш. Упорита си като питбул. Може би трябва да се поуспокоиш.

Усмивката ми изчезна.

— Да се успокоя?

— Държиш се като обладана от тази мисъл. Ако сестрата ти е казала истината, хлапето е починало преди повече от трийсет години.

— Или е била убита — отвърнах троснато. — Дали точно в това не е смисълът на разследването на старите архивирани случаи?

— Чу ли се какво каза само преди няколко минути? Не ти ли мина през ума, че Хипо е прав, като се безпокои за безопасността ти?

— Не мога да разбера какво точно имаш предвид.

Мразя, когато Райън започне да се прави на закрилник. Усетих, че е готов да влезе в тази роля, и това ме накара да се държа грубо.

— Обелин Бастараш е изчезнала, предполага се, че се е удавила. А Кормиер със сигурност е мъртъв.

— Знам.

— Някаква горила се опита да ти види сметката вчера на стълбището. Има огромна вероятност да е Мълали или Бабен.

— Предполагаш, че те са изпратили имейла с текст от песен на „Дет“?

— От всичко, което знам досега, стигам до извода, че тези глупаци не знаят как и ципа на панталона си да вдигнат. Използването на интернет е далече над умствените им способности.

— Тогава кой го е направил?

— Не знам. — Райън се изправи. — Но ще разбера. Вероятно доста хора са замесени. Такива, каквито ти не би могла да разпознаеш. Така че трябва да внимаваш да не те вземат на прицел. Свободна ли си за обяд?

— Какво?

— Обяд. Сандвичи с фъстъчено масло и желе. С риба тон и пълнозърнест хляб.

— Защо? — Бях в лошо настроение.

— Трябва да обядваш. Знам едно хубаво място, където бих могъл да започна с разпита.

През уикенда на дъното на река Отава, близо до Уейкфийлд, Квебек, е била открита една единайсетметрова яхта. В каютата ѝ са били открити кости. Предполага се, че това са останките на Мари-Ив и Сиприан Дънинг, които изчезнали през 1984 година, след като отплавали в лошо време.

След като Райън си тръгна, прекарах остатъка от деня, анализирайки костите от яхтата.

В десет часа Хипо се обади, за да каже, че Опал е жива и здрава и живее с родителите си в Бе Дюрфе. Семейството е направило уговорката за фотосесията с Кормиер по случай шестнайсетгодишнината на дъщеря си. Останали доволни от резултата.

В единайсет Райън се обади и отмени уговорката ни за обяд. Не обясни защо.

Хари се бе обадила по обяд, докато аз бях излязла да хапна нещо. Не беше оставила съобщение. Позвъних ѝ, включи се гласовата поща.

В четири часа вече бях готова с черновата на доклада за костите от яхтата. Едните бяха на мъж, другите на жена. Всички изследвания показваха, че това са останките на господин и госпожа Дънинг.

В четири и трийсет и пет Райън отново се обади:

— Тръгваш ли към къщи?

— След малко.

— Ще те чакам там.

— Защо?

— Реших да покажа снимките на Мълали и Бабен на вашия портиер.

— Имаш предвид онези двамата, които са разпитвали за апартамента ми. Съвсем бях забравила за тях.

Чух как драсна клечка кибрит и после дълбоко пое въздух. Когато заговори отново, в гласа му имаше известна промяна:

— Доста ти се накарах тази сутрин.

— Няма нищо. Разочарован си, защото няма напредък със старите случаи. С разследването на трупа от река Лак де дьо Монтан и

изчезването на Фийби Куинси. Аз съм разочарована, защото нищо не мога да открия за Еванджелин. — Преглътнах. — И се тревожиш за Лили.

— Тя се справя добре. Спазва стриктно програмата.

— Радвам се, наистина.

— Как е Кати?

— Все още е в Чили.

— А Пийт?

— Сгоден.

— Сериозно?

— Сериозно.

Чух как Райън пое дима в дробовете си. После издиша.

— Трудно е човек да се върне.

Лили към нормалния живот? Райън при Лутиша? Не попитах.

— Темпи...

Изчаках, докато отново си дръпна от цигарата, нямах представа накъде отива целият този разговор.

— Бих искал да ми разкажеш за скелета, който ти е изпратил приятелят на Хипо. — Райън отново звучеше съвсем делово.

— Когато кажеш.

— Довечера?

— Добре.

— Да вечеряме заедно?

— Трябва първо да видя какво ще прави Хари.

— Покани я да дойде с нас.

— Поканата не прозвуча много искрено.

— Не беше.

Божичко, какво ставаше?

Когато завих по улицата, видях, че Райън е седнал с кръстосани крака върху капака на джипа си. Плъзна се надолу по капака и ми махна. И аз му махнах. Образът му се мярна в огледалото ми за обратно виждане, докато вкарвах колата в подземния гараж. Избелели джинси. Черно поло. Тъмни очила.

Толкова време беше минало, а като видех този мъж, все още се разтрепервах. За първи път преценката на Хари беше вярна. Райън наистина изглеждаше страхотно.

Докато се прибирах към къщи, в главата ми отново и отново се въртеше телефонният ни разговор. Какво беше започнал да ми казва? Темпи, аз съм най-щастливият човек на света. Темпи, липсваш ми. Темпи, имам киселини от наденицата, която изядох на обяд.

Както винаги нервните ми клетки се разделиха на две фракции и започнаха да спорят помежду си.

Беше нападната. Райън търси извинение да те държи под око.

И преди си била заплашвана. Райън вече не го е грижа за сигурността ти.

Иска да разпита портиера Уинстън.

Може да го направи и сам.

Иска да научи историята на момичето на Хипо.

Случаят със скелета от Римуски не е негов. Любопитен е.

Това е просто извинение.

Такива бяха думите му.

Но гласът му казваше друго.

След като паркирах, надникнах в работилницата на Уинстън в мазето. Там беше. Обясних му какво иска Райън. Съгласи се да помогне. Очевидно го гложеше любопитство защо бузата ми е посиняла. Но цялото ми поведение показваше, че не би трябвало да ме пита.

Райън стоеше отвън, когато с Уинстън се появихме на първия етаж. Натиснах бутона и го пуснах да влезе във фойето.

— С много хубави маратонки си — обърнах се към Райън и посочих високите му червени маратонки.

— Благодаря. — Той погледна към Уинстън. — Полиция под прикритие.

Уинстън кимна в знак, че разбира.

— Доктор Бренан обясни ли ти защо съм тук? — попита Райън.

— Да — отговори портиерът тържествено като погребален агент.

Райън извади снимките на Мълали и Бабен.

Уинстън впери поглед в лицата им, смръщи вежди и прехапа долната си устна. След известно време бавно поклати глава.

— Не знам. Наистина не съм сигурен.

— Разгледай ги внимателно — настоя Райън.

Уинстън отново се съсредоточи, после сви рамене.

— Съжалявам, човече. Беше толкова натоварен ден. Тези глупаци да не безпокоят доктор Бренан?

Райън прибра снимките в джоба си.

— Ако ги видиш отново, непременно ми съобщи — каза го много важно.

— На всяка цена. — Гласът на Уинстън звучеше още по-важно.

Райън извади визитна картичка от портфейла си и му я подаде.

— Чувствам се по-спокоен, когато знам, че ти си тук.

Двамата мъже се погледнаха в очите, в изражението им се четеше каква отговорност носят за сигурността на жените по света.

Бих поклатила глава, но този жест ми причиняваше главоболие.

Райън протегна ръка. Уинстън стисна ръката му и си тръгна. Вече беше войник с мисия.

— Под прикритие? — изсумтях аз. — В полицията на „Дисниленд“ ли?

— Харесват ми тези маратонки.

— Ела да видим какво прави Хари — предложих аз и тръгнах по коридора.

Каквото и да правеше сестра ми, не го правеше в апартамента ми. Бележката върху хладилника гласеше, че е заминала и ще се върне през седмицата.

— Може би се е отегчила — предположи Райън.

— Тогава защо ще се връща?

— Може да се е случило нещо и да се е наложило да си отиде вкъщи.

— Трябва й паспорт, за да се върне в Тексас.

Райън ме последва в стаята й.

Навсякъде имаше дрехи. Напъхани в куфарите, натрупани по леглото, метнати на облегалката на стола и върху отворената врата на шкафа. Разчитах на спомените си, затова вдигнах пуловерите от бюрото и отворих най-горното чекмедже.

Паспортът на Хари беше все още там, сред старите сметки и разписки.

— Заминала е някъде в Канада — казах аз. — Господи! Сигурно пак е измислила някаква изненада.

— Или е решила, че не си е заслужавало да спомене за краткото си пътешествие.

Не си заслужава да спомене. Тези думи предизвикаха в мен тревожни мисли.

— Вчера казах на Хари за телефонното обаждане, за имейла и за онзи, дето ме нападна на стълбите. Тя ужасно се ядоса. И веднага реши, че са двамата от Тракади.

— Мълали и Бабен.

— Хари не знаеше имената им. Нали не мислиш, че е отишла в Тракади?

— Би било ужасно глупаво.

Спогледахме се. И двамата познавахме Хари.

— Никак не е убедена, че Обелин се е самоубила. — В ума ми вече се въртяха различни възможности. — Всъщност, въпреки че не съм го казвала, и аз не съм убедена. Когато я посетихме, Обелин изглеждаше доволна от живота. Може би съмненията са накарали Хари да отиде там и да поогледа как стоят нещата.

— И докато е там, да издири Мълали и Бабен. И да види какво може да разбере за тях. С един куршум — два заека.

Дори Хари не би направила нещо толкова глупаво. Дали наистина беше така? Опитах се да се сетя за други причини за заминаването й.

— Снощи си говорихме за „Кости, превърнати в пепел“.

Райън ме погледна въпросително.

Разказах му за книгата, която Хари беше задигнала от нощното шкафче на Обелин Бастараш. И за издателска къща „О’Конър“ на Флан и Майкъл О’Конър.

Нещо друго ми дойде наум.

— Хари откри, че поръчката за отпечатването на „Кости, превърнати в пепел“ е била направена от жена на име Вирджини Льоблан. Льоблан е използвала пощенска кутия в Батхърст. Възможно е Хари да е отишла в Батхърст.

— Не е много лесно да се стигне дотам.

— Господи, Райън! Ами ако *наистина* е отишла в Тракади?

Дори на мен самата ми се стори, че започвам да говоря налудничаво.

— Обади ѝ се.

— Ами ако...

Той постави ръката си върху рамото ми.

— Обади се на мобилния телефон на сестра си.

— Разбира се. Каква идиотка съм.

Взех телефона, набрах номера и зачаках. В дясното си ухо чувах сигнала свободно. В лявото Бъди Холи и „Крикетс“ пееха „Това е денят“.

И двамата с Райън погледнахме към стола.

Грабнах новите червени кожени панталони на Хари и започнах да ровя в джобовете им. Изтръпнах, когато пръстите ми докоснаха метала.

— Сменила е панталоните си и е забравила телефона — казах и извадих блестящия розов мобилен телефон от джоба.

— Тя е добре, Темпи.

— Последния път, когато направи това, не беше никак добре — идваше ми да се разплача. — Последния път за малко да я убият.

— Хари е голямо момиче. Всичко ще бъде наред — каза Райън и разпери ръце. — Ела тук.

Не мръднах от мястото си.

Той хвана ръцете ми и ме придърпа към себе си. Някак от само себе си го прегърнах.

Образи от ужасни спомени нахлуха в главата ми, спомени за това как сестра ми се беше замесила с онези луди хора. Ледът по предното стъкло на колата. Свистенето на куршуми.

Райън говореше нещо успокояващо. Потупваше ме по гърба. Отпуснах глава на гърдите му.

Хари, дрогирана и безпомощна.

Райън погали косата ми.

Тела, които се движат като кукли на конци в тъмната къща.

Затворих очи. Опитах се да се успокоя.

Не знам колко дълго стояхме така. Колко време беше необходимо потупването да се превърне в галене. Все по-бавно и по-бавно. И накрая да премине в милувка.

Постепенно нахлуха и други спомени. Райън в малък хотел в Гватемала. Райън в спалнята ми в Шарлот. Райън в спалнята от другата страна на стената.

Усетих как се навежда над косата ми. Поема въздух. Казва нещо тихо.

Бавно, едва забележимо ситуацията започна да се променя. Райън ме притисна към себе си. Аз направих същото. Телата ни се прилепиха плътно едно до друго.

Почувствах топлината му. Познатите извивки на гърдите му. Устните му.

Понечих да кажа нещо. Да протестирам? Едва ли.

Ръцете на Райън се плъзнаха към гърлото ми. Към лицето ми. Повдигна брадичката ми.

Осъзнах, че все още стискам мобилния телефон на Хари. Обърнах се да го поставя на бюрото.

Райън стисна косата ми в ръка и ме целуна силно по устните. Отвърнах на целувката му.

Хвърлих телефона.

Ръцете ни трескаво започнаха да търсят копчета и ципове.

Цифрите на часовника ми светеха 20:34. В някакъв момент аз, по-скоро ние, се бяхме озовали в леглото. Завъртях се по гръб и протегнах ръка.

Побиха ме студени тръпки. Бях сама.

Чух, че вратата на хладилника се затваря, след това едно чекмедже изтрака.

Почувствах облекчение, грабнах халата си и бързо отидох в кухнята.

Райън стоеше там напълно облечен, държеше бира в ръката си и гледаше в празното пространство. Изведнъж забелязах. Изглеждаше изтощен.

— Хей — обадох се аз.

Гласът ми го стресна.

— Хей.

Погледите ни се срещнаха. Усмихна ми се. Не можах да разбера какво се криеше зад тази усмивка. Тъга? Носталгия? Отмала след секса?

— Добре ли си? — попита той и протегна ръка към мен.

— Добре съм.

— Изглеждаш напрегната.

— Притеснявам се за Хари.

— Ако искаш, мога да поразпитам насам-натам, да проверя самолетите, влаковете, агенциите за даване на коли под наем.

— Не. Още не. Аз...

Аз какво? Реагирах прекалено силно? Опитвах се да се държа благородно? В анонимното телефонно обаждане и в имейла бяха отправени заплахи както към сестра ми, така и към мен.

— Просто Хари е толкова импулсивна. Човек никога не знае какво може да очаква от нея.

— Ела при мен.

Отидох при Райън. Прегърна ме.

— Е? — каза той.

— Е? — повторих след него.

В кухнята настана напрегната тишина. Появата на Бърди я наруши.

— Бърдстър!

Райън клекна, за да го почеше по ушите.

— Бързаш ли? — попитах аз.

Имах предвид, „за да се прибереш при Лутиша“.

— Това намек ли е?

— Съвсем не. Ако си гладен, мога да приготвя нещо. Но разбирам, ако трябва да се прибиращ...

Той се изправи, коляното му изпука.

— Умирам от глад.

Сготвих обичайното ядене, което правя, когато в хладилника ми няма почти нищо. Спагети със сос от миди и салата. Докато приготвях вечерята и се хранехме, разказах на Райън какво бях открила за момичето на Хипо. Слушаше и от време на време задаваше въпроси.

— Проказа. Връзвали са им звънци. Нечистите идват, бягайте!

— Звънците са били както за да накарат хората да им дадат милостиня, така и да ги предупредят, че към тях се приближават болни хора. Между другото сега се нарича болест на Хансен.

— Защо?

— Хансен открива Микобактериум лепра през 1873 година. Това е първата бактерия, за която със сигурност се знае, че причинява болест при човека.

— Няма значение как се нарича, заболяването е ужасно.

— Всъщност има два типа проказа — туберкоидна и лепроматозна. При първия тип заболяването протича много по-леко и понякога единствените видими увреждания са депигментирани петна по кожата. Лепроматозната проказа е доста по-сериозно заболяване. При нея се появяват увреждания по кожата, възли, плаки и удебеляване на дермиса. В някои случаи лигавицата на носа е засегната и в резултат на това болният страда от хронично запушване на носа и кръвотечение.

— Да не говорим, че плътта ти започва да гние.

— Всъщност тази представа не е съвсем правилна. Организмът се опитва да се освободи от бактериите и това причинява разрушаването на тъканите. То води до прекомерната им регенерация и в крайна сметка — до получаването на деформации, а не самата бактерия. Искаш ли още салата?

— Подай ми я.

Подадох му купата със салата.

— Представям си онази сцена от „Бен Хур“.

Вдигнах въпросително вежди.

— Майката и сестрата на Бен Хур се разболяват от проказа и са изпратени да живеят в една пещера в изоставена каменна кариера. Хвърлят им храната от ръба на кариерата.

— Чудесно.

Райън нави последните спагети около вилицата си и ги сложи в устата си.

— Сега, като се замисля, си спомням, че съм чувал някакви слухове за проказа по атлантическото крайбрежие. Но всичко си оставаше някак потулено. Мисля, че някъде там е имало специална институция за болни от проказа.

— Да. На остров Шелдрейк.

— Не. — Райън замислено смръщи чело. — Става въпрос за болница. Мисля, че е била някъде в Ню Бранзуик. В Кампбелтън? Или в Карак? — Преглътна, след това изведнъж замахна с вилицата, очевидно се беше сетил нещо. — По дяволите! В Тракади! В Тракади е имало лазарет.

— В града Тракади? Градът на Еванджелин? На Обелин? На Бастараш? — Говорех като пълна глупачка, толкова бях шокирана от новината.

Или като учителка, която вика учениците си по списък.

— Точно там.

— Досега никой не беше чувал за Тракади. А сега изведнъж, накъдето и да се обърна, всички говорят за този град. — Бутнах стола си и станах. — Хайде да видим какво можем да открием в интернет.

Райън сведе поглед към чинията си. Въздъхна и остави вилицата. Знаех какво ще последва.

— Време е да си тръгваш? — Опитах се да накарам гласа ми да прозвучи весело.

Не успях.

— Съжалявам, Темпи.

Свих рамене, по устните ми се плъзна изкуствена усмивка.

— Бих искал да остана — промълви Райън съвсем тихо.

— Тогава остани — казах аз.

— Де да беше толкова просто.

Изправи се, докосна бузата ми и излезе.

Бърди чу изщракването на вратата и надигна глава.

— Какво се случи тази вечер, а, Бърди?

Котаракът се прозя.

— Може би не постъпих правилно. — Станах и започнах да събирам чиниите. — Но сексът си заслужаваше.

Взех душ, влязох в интернет и вкарах думите „проказа“ и „Тракади“ в Гугъл.

Оказа се, че Райън си спомня съвсем точно.

Тази нощ дълго сърфирах из интернет, влизах от един линк в друг. Проучих историята на болницата за прокажени в Тракади или както местните са я наричали — лазарета. Прочетох личните истории на някои от болните. Научих повече за причината, видовете, диагнозата и лечението на проказата. Проследих промените в политиката на властите по отношение на това заболяване.

Що се отнася до Тракади, научих следното:

През 1849 година, след пет години, в които смъртността е изключително висока, здравната комисия в Ню Бранзуик отчита, че карантинните мерки, прилагани на остров Шелдрейк, са нехуманни. Избират западналия и никому неизвестен град Тракади, събират малко пари и построяват там болница.

Тя представлява двуетажна сграда, като на горния етаж са били спалните, а на долния болните са се хранели и са прекарвали времето си. Тоалетните били отзад. Въпреки че била малка и скромна, новата сграда сигурно се е сторила разкошна на седемнайсетте оцелели от остров Шелдрейк.

Макар че са ги държали изолирани, болните все пак са имали някаква връзка с външния свят. Семействата им са били близо до тях и понякога са ги посещавали. През годините са се сменили много лекари, всички те са били в по-голяма или по-малка степен отдадени на работата си. Шарл-Мари Лабиліоа, Джеймс Никълсън, А. С. Смит, Е. П. Лашапел, Алдория Робишод. Свещениците идвали и си отивали. Фердинан-Едмон Говро, Жозеф-Огюст Бабино.

Въпреки по-добрите условия в първите години броят на смъртните случаи все още е бил висок. Водени от състрадание, сестрите от Ордена на хоспиталиерите на Свети Йосиф доброволно решили да се грижат за болните. Монахините пристигнали през 1868 година и повече не напуснали болницата.

Загледах се в старите снимки на тези смели сестри. Изглеждаха строги и тържествени с колосаните си бели покривала за главите и

дълги черни воали. Сама в тъмното, изрекох имената им на глас. Мари-Жюли-Маргьорит Крер. Илалия Кеснел. Делфин Брол. Аманда Вайгър. Клеманс Ботен. Филомен Фурние. Питах се: дали мога да проявя такава себеотрицание. Мога ли да проявя такава сила на духа и да се жертвам до такава степен?

Вгледах се в снимките на пациентите, сканирани от архивите на историческия музей в Тракади. Две млади момичета с обръснати глави, скрили ръцете си под мишниците. Мъж с буйна брада и вдлъбнат навътре нос. Възрастна жена с кърпа на главата и бинтовани крака. Годиците бяха приблизително 1886, 1900, 1924. Модата се променяше. Лицата също. Отчаянието по лицата на болните обаче оставаше все едно и също.

Свидетелствата на очевидците бяха направо потресаващи. През 1861 година един от свещениците в лазарета описва външния вид на пациент в крайния стадий на заболяването: „... лицето му беше дълбоко набраздено, устните му представляваха големи течащи язви, горната беше силно подута и обърната към мястото, където някога се е намирал носът, а долната висеше над брадичката“.

Можех само да си представя тежкия живот на тези хора. Презирани от непознати. Отбягвани от приятели и роднини. Живи прогонени в гробница. Мъртви сред живите.

От време на време ставах от компютъра. Обикалях стаите на апартамента. Направих си чай. Събирах сили, преди да мога да продължа.

И през цялото това време Хари не ми излизаше от ума. Къде беше отишла? Защо не се обаждаше? Мисълта, че не мога да се свържа с нея, ме изнервяше и ме караше да се чувствам безпомощна.

Лазаретът е бил дострояван три пъти. Бил е леко променен. Разширен. Подобен.

Използвани са били различни начини на лечение. Лекарство, наречено „Лек на Фауъл“. Масло от чалмугра. Масло от чалмугра с хинин и сироп от дива череша. Под формата на инжекции. На капсули. Нищо не помагало.

И тогава, през 1943 година, доктор Алдория Робишод посетила болницата за прокажени в Карвил, Луизиана. Там лекарите правили експерименти със сулфамидови препарати.

Когато Робишод се върнала в Тракади, въвела лечението с диазон. Мога да си представя надеждата и радостта, които са настъпили. За първи път излекуването на болестта станало възможно. В следвоенните години се появили нови, много по-добри фармацевтични препарати. Дапазон. Рифамицин. Клофазимин. Лечение с различни комбинации от лекарства.

В крайна сметка се оказва, че в Ню Бранзуик от проказа са били лекувани 327 души. Освен канадци сред болните е имало и пациенти от скандинавските страни, Китай, Русия, Ямайка и другаде.

Освен петнайсетте трупа, погребани на остров Шелдрейк, 195 са били погребани в Тракади, 94 от тях в старото гробище, 42 в гробището на черквата и 59 в гробището на прокажените, което се е намирало до самия лазарет.

Скелетът на момичето на Хипо е бил намерен на остров Шелдрейк. Мислех си за нея, докато преглеждах имената на умрелите. Някои от тях бяха ужасно млади. Мари Савой — на седемнайсет; Мари Комо — на деветнайсет; Оливър Шиърсън — на осемнайсет; Кристофър Драйсдейл — на четиринайсет; Ромен Дорион — на петнайсет. Питях се дали в лабораторията ми е скелетът на още една млада жертва на проказата. Момиче на шестнайсет години, чиято смърт не бе отбелязана никъде.

Преместих погледа си от лаптопа към мобилния телефон. Искях да го накарам да звънне. Хари, обади се. Взemi телефона и набери номера ми. Със сигурност знаеш колко много се тревожа. Дори ти не можеш да постъпваш така необмислено.

Телефонът продължаваше упорито да мълчи.

Защо?

Станах от бюрото и се протегнах. Часовникът показваше два и двайсет. Знаех, че трябва да си лягам. Вместо това отново се върнах при компютъра. Бях ужасена и едновременно с това привлечена от това, което четях.

Последните пациенти на лазарета са били две възрастни дами, Арханджи и мадам Перехудов, както и един възрастен китаец, когото наричали Хам. И тримата остарели в лазарета. И тримата били загубили всякакви връзки с роднините си.

Въпреки че са били излекувани от приемания диазон, нито мадам Перехудов, нито Хам пожелали да си отидат. И двамата починали през

1964 година. Като по ирония на съдбата Арханджи никога не се разболяла от проказа, макар че и родителите, и седемте ѝ братя и сестри страдали от болестта. Приета в лазарета като момиче, тя станала последният му обитател.

След като останали само с един пациент, добрите сестри решили да закрийт лазарета. Но Арханджи представлявала проблем. Тъй като целият ѝ живот бил минал сред прокажени, нито един дом за възрастни хора в града не искал да я приеме.

Не се разплаках, докато четях това. Но сълзите напиреха в очите ми.

След доста търсене намерили място, далече от Тракади, където Арханджи можела да отиде. И така, сто и шестнайсет години след като бил открит, лазаретът най-после затворил врати.

Годината била 1965.

Вперих поглед в годината. В подсъзнанието ми отново се пораждаше нещо.

Както и преди се опитах да си изясня какво точно се въртеше в ума ми. Бях преуморена и нищо не се получи.

Нещо тежко падна в скута ми. Стреснах се.

Бърди започна да мърка и да търка главата си в брадичката ми.

— Къде е Хари, Бърд?

Котаракът продължи да мърка.

— Прав си.

Грабнах го и се мушнах в леглото.

Хари седеше на дървена резбована пейка пред беседката на Обелин, а колоната с тотеми хвърляше по лицето ѝ сенки, които наподобяваха животни. В ръцете си държеше споменник и настояваше да погледна в него.

Страницата беше съвсем черна. Нищо не можех да видя.

Хари казваше нещо, което не можех да разбера. Опитах се да обърна страницата, но ръката ми се изкриви и отскочи. Опитвах отново и отново, резултатът беше все един и същ.

Погледнах ръката си отчаяно. Носех ръкавици без пръсти. От дупките не се подаваше нищо.

Опитах се да раздвижа липсващите си пръсти. Ръката ми отново се изкриви.

Небето потъмня и един пронизващ вик разцепи въздуха. Погледнах колоната с тотемите. Ключът на орела се отвори и дървената птица изпищя отново.

С мъка отворих очите си. Бърди буташе лакътя ми. Телефонът звънеше.

Напипах с ръка слушалката и я сложих до ухото си.

— Да-а...

Този път Райън не пусна някоя от шегите си за спящата принцеса.

— Разбили са паролата.

— Какво? — Все още не можем да дойда на себе си.

— Флашката на Кормиер. Успели са. Можеш ли да дойдеш и да разгледаш лицата?

— Разбира се, но...

— Искаш ли да те докарам?

— Мога да се докарам и сама.

Погледнах часовника — 8:13.

— Време е да свършиш нещо полезно, принцесо. — Това вече си беше старият Райън.

— Стоях до късно.

Погледнах към Бърди. Той също ме погледна. Неодобрително?

— Добре.

— Рових из интернет до три и половина.

— Научи ли нещо?

— Да.

— Учуден съм, че можеш да стоиш будна след такова физическо натоварване.

— Като готвене на спагети ли?

Настъпи мълчание.

— Има ли проблем с това, което се случи снощи? — Гласът му звучеше сериозно.

— Какво се случи снощи?

— Чакам те в централното управление. Колкото е възможно по-бързо.

И затвори телефона.

След петдесет минути влязох в залата за конференции на четвъртия етаж на Уилфред-Дером. В малкото пространство имаше една очукана, отпусната от държавния бюджет маса и шест очукани, също отпуснати от държавния бюджет стола. Черна дъска на стената. Вертикални щори на мръсните прозорци.

На масата имаше картонена кутия, телефон, гумена змия, лаптоп и седемнайсетинчов монитор. Соланж Лезьо свързваше лаптопа с монитора.

Когато Райън дойде, двете с Лезьо тъкмо се чудехме откъде може да се е появила змията. Хипо вървеше две крачки зад Райън. Носеше кафе.

Като ме видя, се намръщи.

— Бренан разбира от физиономии — обясни Райън.

— А от съвети разбира ли?

Преди да се сетя какво да му отговоря, Лезьо се обади:

— Не искам кафе.

— Донесъл съм за всички — поясни Хипо.

Тя поклати глава:

— Вече изпих достатъчно.

— Какво прави Харпо тук? — Хипо избута настрана змията и постави таблата на масата.

Ние с Лезьо се спогледахме. Змията Харпо ли се казваше?

Всички седнахме. Докато Лезьо включваше лаптопа, останалите сипвахме сметана и/или захар в кафеникавата мътна течност в пластмасовите чаши. Хипо си сложи по две пакетчета и от двете.

— Готови ли сме?

Всички кимнахме.

Лезьо включи флашката на Кормиер. От лаптопа се чу динг-донг.

— Кормиер е предприел мерки за сигурност, но е бил аматьор. — Пръстите на Лезьо подскачаха по клавиатурата. — Искате ли да ви кажа каква е системата му?

— Говори бързо. Това, дето го изпих, е смъртоносно. — Райън се удари с юмрук по гърдите.

— Следващият път сам си донеси кафе — тросна се Хипо.

Райън го удари с юмрук по гърдите.

Този тип шеги ми бяха познати. Шеги от моргата. Всички бяхме настръхнали, бяхме нервни, защото предусещахме на какво можем да

станем свидетели скоро.

— Най-добрите пароли са алфанумерни — започна Лезьо.

— Боже мили! — Гласът на Хипо прозвуча подигравателно. — Не кафето, а този начин на говорене ще ни види сметката.

— Алфанумерната парола се състои от цифри и букви. Колкото повече знаци има и колкото по-произволно са подбрани те, толкова по-надеждна е паролата.

— Не разчитай на това да напишеш името на кучето си на обратно — намесих се аз.

Лезьо продължи, все едно никой не я беше прекъсвал:

— Кормиер е използвал един стар номер. Избираш си стихотворение или песен. Вземаш първите букви от всяка дума от първия стих. От двете страни на поредицата от букви поставяш цифри, като използваш деня, в който си създал паролата. Най-отпред поставяш датата, а отзад — месеца.

На монитора се появи изображението на Уиндоус и Лезьо въведе още няколко команди.

— Така се създава доста добра закодираща последователност, но такива като нас, дето разбираме от компютри, сме запознати с номера.

— Значи моделът е две цифри, множество букви, две цифри — предположих аз.

— Точно така.

Райън беше прав. Кафето не ставаше за пиене. Дори след безсънната нощ се отказах от него.

— Приех, че паролата е създадена тази година. Проверих музикалните листи, създадох последователност от букви, взети от първите стихове от първите петнайсет песни в класациите от последните петдесет и две седмици, след това добавих към тях комбинациите от всички дати. Вариант четиристотин седемдесет и четвърти се оказа паролата, която ни трябва.

— Само четиристотин седемдесет и четири? — Недоверието на Хипо към всякакъв вид техника пролича от сарказма в гласа му.

— Трябваше да пробвам и на френски, и на английски.

— Нека да позная. Кормиер си е паднал по Уолтър Останек.

И тримата погледнахме тъпо.

— Кралят на полката? — подсказа той.

Продължихме да гледаме тъпо.

— Канадският Франк Янкович? — опита пак.

— Ти по полка ли си падаш? — попита Райън.

— Останек е добър — защитаваше се Хипо.

Никой не оспори това твърдение.

— Сигурно си чувал за него. От твоя край е. От Дюпарке, Квебек.

— Кормиер е използвал песен на Ричард Сеген — намеси се Лезьо.

Хипо сви рамене.

— И Сеген е добър.

— Седмицата на двацет и девети октомври, песента на Сеген от „Отворени писма“, която е на тринайсето място в класацията в Монреал. Използвал е първия стих от песен от този албум.

— Впечатлена съм — казах аз. Наистина бях.

— Алфанумерна парола от четиринайсет знака би била пречка за всеки среднестатистически хакер — каза Лезьо и натисна enter. — Но аз не съм среднестатистически хакер.

Екранът се промени и стана черен. В горния десен ъгъл се появи картинка на стара киномашина, под нея беше съдържанието, като отделните филми нямаха заглавия. Цифри показваха продължителността на всеки един от тях. Повечето траеха между пет и десет минути.

— Флашката съдържа видеофайлове, някои са по-къси, други достигат до един час. Нищо не съм отваряла. Предполагах, че искате първи да видите какво има. Предположих още, че ще предпочетете да започнете с по-късите.

— Давай. — Гласът на Райън беше станал съвсем сериозен.

— Хора, сега навлизаме в неизследвани територии — каза Лезьо и кликна два пъти върху първия файл.

Качеството му беше лошо, продължителността — шест минути.

Видях неща, които никога не съм си представяла, че могат да съществуват.

31

Филмите бяха записани с една-единствена камера, държана на ръка. Нямаше звук.

Действието се развива в евтин мотел. Нощното шкафче е направено от имитираща дърво пластмаса. Двойното легло е покрито с плисирана кувертюра. Над леглото е забит пирон, около него се очертава по-тъмна сянка.

В други случаи съзнанието ми би се фокусирало върху това. Какво е било махнато от стената? Някакво ужасно произведение на масовото изкуство? Репродукция на картина с кучета, които пият бира и играят карти? Или нещо, което показва името и адреса на мотела?

Този път не се замислих върху всичко това. Сетивата ми бяха фокусирани върху ужаса в центъра на сцената.

Едно момиче лежи на леглото. Кожата му е бледа, а косата — светлоруса. Краищата на плитките са извити навътре.

Дъхът ми спря в гърлото ми.

Момичето е голо. Не може да е на повече от осем години.

Подпира се на лактите си и обръща лице към нещо встрани от камерата. Погледът му минава покрай обектива. Зениците му са дълбоки като пещери, погледът му е празен.

Момичето вдига брадичка нагоре. Следи някого, който приближава към нея. По тялото му се плъзва сянка.

Момичето поклаща глава, сякаш иска да каже „не“, и притваря клепачи. Една ръка влиза в кадър и го блъсва в гърдите. То пада назад и затваря очи. Сянката се придвижва надолу по тялото му.

По нервите ми преминаваха различни сигнали.

Обърни се!

Остани! Помогни на детето!

Погледът ми беше прикован в монитора.

Мъжът влиза в кадър. Гърбът му е обърнат към камерата. Косата му е черна, вързана отзад на врата. По задника му се виждат грозни червени пъпки. Кожата около тях има цвят на гной.

Пръстите ми се сплетоха, стиснах здраво юмруци. Главата ми се замая. С ужас очаквах онова, което знаех, че предстои да видя.

Мъжът хваща детето за китките и повдига крехките му слаби ръчички. Зърната на гърдите ѝ са като точки върху едва оформящите се извивки на гръдния ѝ кош.

Сведох поглед надолу. До болка бях забила нокти в дланите си. Поех два пъти дълбоко въздух и отново концентрирах вниманието си върху монитора.

Момичето се е обърнало. Лежи по корем безпомощно и мълчаливо. Мъжът се е качил на леглото. Застанал е на колене. Започва да го обкрачва.

Изправих се на крака и изхвърчах от стаята. Направих го съвсем несъзнателно. Двигателните неврони бяха изпратили импулси директно в крайниците ми.

Чух стъпки зад себе си. Не се обърнах.

Спрях до един прозорец във фойето, обвих ръце около себе си. Имах нужда от нещо истинско, което да ме накара да стъпя здраво на земята. Небето. Слънчевата светлина. Бетонът. Движението по улицата.

Една ръка докосна рамото ми.

— Добре ли си? — попита Райън тихо.

Отговорих, без да се обръщам към него:

— Тези копелета. Тези гадни, перверзни, шибани копелета.

Той не отвърна.

— Защо го правят? За свое собствено перверзно удоволствие? Как могат да наранят така едно невинно дете, само за да се забавляват? Или пък го правят за удоволствието на тези, които ще го гледат. Толкова ли са много извратенящите, че има пазар за такива гадни филмчета?

— Ще ги хванем.

— Тази измет замърсява въздуха. Не заслужават дори да дишат въздуха на останалите хора.

— Ще ги хванем. — В тона на Райън имаше не по-малко омраза, отколкото в моите думи.

Една сълза се отрони от очите ми. Избърсах я с ръка.

— Кого ще хванеш, Райън? Нещастниците, които произвеждат този боклук? Педофилите, които си плащат, за да гледат, събират и си

разменят подобни гадости? Родителите, които продават децата си за няколко долара? Лешоядите, които влизат в чатове в интернет с надеждата да завържат някоя връзка? — Обърнах се рязко към него: — Колко деца ще видим сега на тази флашка? Сами. Изплашени. Безпомощни. Детството на всички тях е било разбито.

— Така е. Тези хора са морални инвалиди. Но сега моята задача е да намеря Фийби Куинси, Кели Сикард, Клодин Клоке и трите момичета, намерени мъртви в района ми.

— Бастараш е — процедих през стиснати зъби. — Усещам го.

— Това, че се занимава с търговия на плът, не го прави автоматично търговец на детско порно.

— Това е малката мръсна колекция на Кормиер. Той имаше снимки на Еванджелин. Тя е работила за Бастараш.

— Преди трийсет години.

— Кормиер...

Райън постави пръст на устните си.

— Може да се окаже, че Бастараш е замесен. Може да се окаже, че Кормиер е връзката. А може да се окаже, че е просто още един извратен педофил. Във всеки случай тази флашка отива директно в КНКЦЗДН.

Райън имаше предвид Канадския национален координационен център за защита на децата от насилие.

— Чудесно! — Искаше ми се да си го изкарам на някого. — И какво ще направят те?

— Те се занимават с такива разследвания. Имат база данни със снимки на деца, подложени на насилие, както и сложни компютърни програми за дигитално променяне на възрастта. Имат начини да идентифицират изродите, които свалят подобни гадости от интернет.

— Годишно се разглеждат повече случаи за кражби на коли, отколкото за насилие над деца — казах го с презрение.

— Знаеш, че не си права да говориш така. Случаите на кражби на коли са многократно повече от тези на насилие над деца. Хората от Центъра правят и невъзможното, за да спасят тези деца.

Райън махна с ръка към залата за конференции.

Не отговорих нищо. Знаех, че е прав.

— Моето внимание е насочено към следното — каза той и започна да свива пръсти един по един. — Куинси. Сикард. Клоке.

Неидентифицираните трупове. — Замахна с юмрук във въздуха. — Няма да се откажа, докато не приключа всеки един от тези случаи.

— Гледането е истинска агония — промълвих едва чуто. — Не мога да направя нищо — нищичко, за да им помогна.

— Така е, знам, истинско изпитание е. Едва ми издържат нервите. Но непрекъснато си повтарям едно и също нещо. Забележи нещо. Име на улица. Надпис по някой камион. Лого на хотел върху хавлиената кърпа. Забележи нещо и си с една крачка по-близо до намирането на детето. А там, където има едно от тези деца, ще има и още. Може би дори някое от децата, които издирвам.

В очите му гореше огън, какъвто никога не бях виждала досега.

— Добре. — Избърсах бузите си с длани. — Добре. — Отправих се към конферентната зала. — Хайде да открием нещо.

И точно това се случи.

Следващите три часа бяха едни от най-ужасните в живота ми.

Преди да изляза от стаята, Лезьо беше обяснила, че Кормиер е събрал колекцията си в поредица от папки. Някои от тях имаха заглавия. „Малолетни танцьорки“. „Деца“. „Принадлежащи на любовта“. „Японка“. Други бяха отбелязани с числа или букви. Всеки файл в папката носеше една и съща дата, вероятно това беше денят, в който е бил прехвърлен на флашката.

С Хипо и Райън започнахме да ги гледаме по ред. Папка след папка, видео след видео.

Не всяко от филмчетата беше толкова ужасяващо, колкото първото. В някои имаше прекалено гримирани деца, облечени в секси бельо. На други млади момичета непохватно се държаха като съблазнителки, правеха се на стриптийзьорки или се преструваха, че танцуват на пилон. На много от филмите имаше мъчение и пълно проникване.

Артистичните умения и техническото качество на филмите беше различно. Някои бяха стари. Други изглежда бяха снимани съвсем наскоро. В някои можеше да се долови известен професионализъм. Други бяха съвсем аматьорски.

В цялата сбирка имаше един общ елемент. Във всяко от филмчетата имаше едно или няколко млади момичета. Имаше и такива

файлове, те бяха най-ужасяващите, в които участваха едва проходили деца.

От време на време си давахме почивка. Пиехме кафе. Потискахме отвращението си. Отново се съсредоточавахме върху целта си.

Всеки път проверявах съобщенията, оставени на телефона. Хари не се беше обаждала.

По обяд всички вече бяхме пренапрегнати и нервите ни бяха изопнати.

Тъкмо отварях нова папка, когато Хипо каза:

— Какво постигаме с това, което правим в момента? Предлагам да предадем целия този боклук на КНКЦЗДН и да вървим да си вършим работата.

Новата папка нямаше заглавие. Съдържаше осем файла. Кликнах два пъти на първия и лаптопът започна да зарежда.

— Само да открием едно познато лице. — Райън потропваше с пръсти по масата. — Само един детайл, който да ни говори нещо.

— Е, и? — Дрезгавият глас беше изпълнен с раздражение. — С какво ще ни помогне това?

Райън дръпна стола си назад и качи краката си на масата.

— Точно в момента това е единственият ни шанс да открием някаква следа.

— Кормиер е бил педофил. Сега е мъртъв. — Хипо глътна поредното си хапче против киселини.

— Правил е снимки на Куинси и Сикард. — Райън не се оставяше да бъде подведен от лошото настроение на Хипо.

— Ами, разбира се. Нали е бил фотограф.

Хипо сериозно ли говореше? Или сега той се правеше на адвокат на дявола?

— Кормиер може да ни отведе до Бастараш — намесих се аз. — Твоята цел в живота не е ли да заловиш онова копеле?

Екранът на монитора почерня, след това сцената започна.

Камерата е фокусирана върху една врата.

— Нищо няма да излезе от това — каза Хипо и се размърда.

— Имаме снимките.

— Те са по-стари от баба ми.

— Детето на тези снимки ми беше приятелка. Тя е работила в къщата на Бастараш.

— В зората на историята!

— Когато е била убита!

— Хайде да се съсредоточим — намеси се рязко Райън.

На вратата се появява момиче, младо, около петнайсет-шестнайсетгодишно. Облечено е в дълбоко изрязана вечерна рокля с гол гръб. Черна. Косата му е вдигната. Сложило си е прекалено много червило.

Камерата се приближава. Момичето гледа право в обектива.

Чух как някой до мен рязко си пое въздух.

Момичето гледа право към нас. Леко накланя главата си на една страна и повдига вежда. Появява се едва доловима усмивка.

— Господи, пресвета Дево! — Хипо бавно издиша.

Райън смъкна краката си от масата. Столът му изтропа силно по пода.

Момичето протяга ръка зад врата си и развързва роклята. Тя започва да се свлича, но момичето я задържа на гърдите си.

В стаята настъпи пълна тишина.

Момичето се навежда напред и отваря устата си. Облизва с език устните си. Камерата се доближава и лицето му запълва екрана.

Райън замахна с пръст.

— Спри тук!

Приближих се до клавиатурата. Натиснах бутона. Кадърът замръзна.

Всички вперихме поглед в лицето.

Райън пръв произнесе името:

— Кели Сикард.

— Сикард е позирала за Кормиер под името Кити Стенли.

— Cretaque! — изпсува Хипо.

— Този кучи син е използвал професията си на фотограф, за да завързва връзки с млади момичета. — Райън разсъждаваше на глас. — След което ги е въвличал в порнографския бизнес.

— Може би са му плащали на глава всеки път, когато е доставял следващата жертва — обади се Хипо.

— Възможно е. Но педофилите не са като другите престъпници, които работят само за печалба. Не го правят за пари. Правят го заради

удоволствието, което получават. Това е истинска мания.

— Искаш да кажеш, че този перверзник е карал момичетата да правят това, само за да попълва колекцията си?

— Мотивите на Кормиер нямат никакво значение — намесих се аз. — Ако искаме да разберем какво се е случило със Сикард, Куинси и другите жертви, трябва да открием купувача. Изродът, който дава пари за тези гнусотии.

Райън и Хипо се спогледаха.

— Бастараш — казах аз. — Няма кой друг да е.

Хипо прокара ръка по брадичката си.

— Възможно е да се окажеш права. Бастараш печели парите си от търговия с плът. Салони за масаж, барове за стриптийз, проституция.

— Крачката до порнографията е много малка — продължих аз. — А след това и до детската порнография.

— Бастараш наистина търгува с плът — съгласи се Райън. — Но не разполагаме с никакви факти, които да го свързват с това.

— Снимките — настоях аз.

— Ще твърди, че изобщо не знае за тях — предположи Райън.

— Дори и да твърди това, все пак те са детско порно.

Райън поклати глава.

— Прекалено стари са.

— Еванджелин е работила при него.

— Повтаряш го като развалена грамофонна плоча.

— Какво още ти трябва?

— Директна връзка.

Бях отчаяна, отпуснах се в стола и натиснах копчето.

Камерата се отдалечава. Сикард се изправя, обръща гръб към обектива и закачливо свива пръст. Последвай ме.

Камерата следи как Сикард бавно се движи из стаята.

Все още държи презрамките на роклята, ляга на леглото. Свива се като коте.

Докато я гледах, се чудех какви ли мечти са изпълвали главата ѝ. Осветени самолетни писти? Лъскави списания и галапремиери с червен килим?

Сикард се усмихва съзаклятнически. Остава едната от презрамките да се свлече. Влиза един мъж и се приближава до

леглото. Сикард смуче единия си пръст, поглежда нагоре и се усмихва. Изправя се на колене и роклята ѝ се смъква до кръста.

Отне ни по-голямата част от следобеда. Поредната папка беше озаглавена „Вино от класа“. Снимките бяха направени отдавна. Прическите и модата подсказваха, че става въпрос за петдесетте и шейсетте години.

Видеофайл номер седем. В сценария нямаше нищо оригинално.

Момичето е на около четиринайсет-петнайсет години, високо, с разделена на път коса. Носи черно бюстие, колан за жартиери и мрежести чорапи. Изглежда, не се чувства твърде удобно.

Хвърля поглед наляво. Камерата я проследява, докато прекосява стаята и сядна на пейка вдясно под прозореца. Отново поглежда наляво, като че ли чака указания. Слънчевите лъчи падат върху косата ѝ.

Погледът ми премина към прозореца, пред който седи момичето. Огледах пердетата. Рамката на прозореца. Неясният пейзаж отвъд стъклото.

Отне ми известно време, преди да осъзная какво виждам.

Натиснах бутона за пауза и се вгледах в мрежата на прозореца. Съсредоточих се върху формата и неясните очертания зад нея.

Някъде, на милиони километри от мен, чувах гласове да ми говорят.

Натиснах Play. Stop. Play.

Върнах обратно. Направих го отново. И отново.

— Хванахме го — изрекох го спокойно, макар че усещах как сърцето ми бие в гърлото.

Гласовете изчезнаха.

— Хванахме гадното копеле, което обича да бие жена си.

Хипо и Райън дойдоха при мен.

— Това видео е снимано в къщата на Бастараш в Тракади. — Посочих образа, замръзнал на монитора. — Можете да видите колоните с тотемите през прозореца.

Хипо се наведе толкова близо до мен, че клечката за зъби, която стърчеше от устата му, едва не одраска бузата ми.

— До този смешен навес?

— Това е беседка.

— Какъв е този туземен кич?

— Сега не става въпрос за това.

Хипо се намръщи и премести клечката за зъби в другия край на устата си.

— Ти видя ли колоните и беседката в имота на Бастараш? — попита Райън.

— Да, в задния двор.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Може дори да съм видяла и резбованата пейка, на която седи момичето.

Хипо се изправи, клечката за зъби сочеше към Райън. Заговори, без да я вади от устата си.

— Видеоето е старо.

— Хлапето не е.

— И обезсмъртява циците си в бърлогата на Бастараш.

— Така е.

— Това достатъчно ли е, за да го арестуват?

— Според мен, да.

— На какво основание?

— Сигурен съм, че съдията ще намери основание.

— Да се обадя ли в Квебек Сити, докато ти изискаш съдебна заповед?

Райън кимна.

Хипо излезе, а Райън се обърна към мен:

— Добра работа свърши, Орлово око.

— Благодаря.

— Мислиш ли, че можеш да издържиш още малко? — Кимна с глава към монитора.

— Несъмнено.

— Чудесно.

В четири часа Бастараш вече беше задържан, а Райън беше получил заповед за обиск в апартамента му и в бара в Квебек Сити. Но не и за къщата в Тракади, тъй като Бастараш не живееше там.

Райън ме откри в залата за конференции, където все още преглеждах мръсните филмчета. Бях спирала няколко пъти, за да проверя дали Хари не е оставила някакво съобщение на телефоните вкъщи, в офиса и на мобилния ми телефон. С изключение на това въобще не бях почивала.

— Адвокатът на Бастараш пристигна в затвора още преди вратата да щракне зад гърба му. Беснееше. Можеш ли да си представиш?

— Той знае ли, че клиентът му се занимава с детска порнография?

— Тя. Изабел Франкьор. Ако я слушаш, Бастараш заслужава да получи правителствен орден.

— Пуснаха ли го?

— Франкьор работи по въпроса. Ченгетата в Квебек Сити казват, че могат да го задържат за двацет и четири часа. След това или трябва да му предявят обвинение, или да го пуснат.

— И какво ще правиш сега?

— Хипо ще го претърси, докато аз си поприказвам с него.

— Значи заминаваш за Квебек Сити.

— Хипо вече изкарва колата от гаража.

— Искам да дойда с вас.

Погледът на Райън се задържа върху мен доста дълго, очевидно искаше да разбере какво възнамерявам да правя.

— Ако се наложи да споменем имената на приятелките ти, аз ще го направя.

Искаше ми се да възразя, но се отказах.

— Добре, случаят е твой.

— Та как се казваха те?

— Еванджелин и Обелин.

— Ти си само и единствено наблюдател.

— Бъди сигурен, че добре ще го наблюдавам.

Десет минути по-късно вече се движехме на североизток по магистрала 40, която минава успоредно на Сейнт Лорънс. Хипо караше. Райън седеше до него. Аз бях отзад, клатех се, подскачах и се опитвах да не повърна.

По пътя Райън ни обясни плана си. Едва го чувах от прашенето, което се носеше от радиото. Помолих Хипо да го спре.

Ето каква беше стратегията. Дватамата с Райън щяхме да отидем в затвора „Дорсанвил“, където Бастараш беше задържан. Хипо щеше да продължи към града и да види как върви обискът в бара на Бастараш.

Обикновено от Монреал до Квебек Сити се стига за три часа. Хипо го взе за малко повече от два. На няколко пъти проверявах телефона си. Хари не се беше обаждала. Повтарях си, че тя има навика да дезертира, когато стане напечено. Въпреки това тревогата ми нарастваше. Защо не се обаждаше?

Когато приближихме града, Райън телефонира, за да предупреди, че идваме. Хипо ни остави близо до затвора и се изстреля със страхотна скорост. Докато минем през системата за сигурност, Бастараш вече ни чакаше в стаята за разпити. До вратата стоеше един от пазачите. Изглеждаше така, сякаш краката го боляха.

Може би бях гледала прекалено много епизоди на „Семейство Сопрано“. Очаквах да видя някой с типичен гангстерски вид. Коса, намазана с брилянтин. Златни вериги. Мускули, напогани от стероиди. Вместо това пред мен стоеше огромен като кит мъж с малки свински очички, облечен в евтин костюм от полиестер.

В стаята имаше обичайните четири стола и една маса. С Райън седнахме един до друг. Бастараш се разположи срещу нас. Учудих се, че Франкър отсъстваше.

Райън се представи, обясни, че работи за полицията на провинция Квебек и че идва от Монреал.

Свинските очички се насочиха към мен.

— Бихте ли искали да изчакаме адвоката ви? — попита Райън, без да си дава труд да задоволи любопитството на Бастараш.

Чудесно. Нека се чуди коя съм.

— Firre-moi Tchü — грубо преведено от шиак, това означаваше „гледай си работата“. — Притежавам заведения и спазвам законите. Кога вие, глупаци такива, най-после ще си го набиете в главите?

— Притежаваш барове за стриптийз.

— Последния път, когато проверих, екзотичните танци бяха все още законни в тази страна. Всяко едно от момичетата ми има осемнайсет години.

Тонът на Бастараш беше подобен на този на Хипо.

— Сигурен ли си в това?

— Проверил съм личните им карти.

— Да не би някоя да се е изплъзнала от проверката?

Бастараш стисна плътно устни и пое въздух през носа си. При това се чу леко свиркане.

— Доста по-младичка е. Само на шестнайсет. Чудя се дали вече са й свалили шините от зъбите?

Бастараш се изчерви.

— Хлапето е излъгало.

Райън зацъка с език и леко поклати глава.

— Какви са децата днес!

— Не се е оплаквала досега.

— Харесваш младите момичета, нали, Дейв?

— Хлапето се закле, че е на двайсет и три.

— Възраст, съвсем подходяща за човек като теб.

— Виж, на този свят има два вида жени. Такива, с които си лягаш, и такива, които можеш да заведеш вкъщи в неделя на обяд. Тази мацка не беше от тези, дето можеш да заведеш вкъщи и баба да сервира традиционното си печено. Нали разбираш какво искам да ти кажа?

— Ти обаче си попаднал на третия тип.

Бастараш вирна глава.

— Такива, дето могат да те вкарат в затвора — поясни Райън.

Лицето на Бастараш се изчерви още по-силно.

— Все същите изтъркани номера. Каза, че било законно, защото е пълнолетна. Какво искаш, да й проверявам зъбите като на кон ли?

— А проституирането? Това законно ли е?

— Когато момичето излезе от бара, не можем да контролираме личния му живот.

В отговор Райън замълча, от опит знаеше, че повечето разпитвани се чувстваха длъжни да говорят. Но не и Бастараш.

— При нас има няколко изчезнали момичета — продължи Райън.

— И някои починали. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Нямам връзки в Монреал.

Сега Райън използваше друг номер при разпитите. Неочаквано променяше темата.

— Обичаш ли филмите, Дейв?

— Какво?

— Светлини! Камера! Екшън!

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нека да позная. Решил си да се захванеш с нов бизнес. Ще се правиш на продуцент от Холивуд ли?

Бастараш беше поставил ръцете си върху масата, беше сплел пръстите си, които приличаха на дебели кебапчета. Когато чу въпроса на Райън, стисна юмруци.

— Голи цици на пилон. Доста долно.

Бастараш го изгледа гневно, но не каза нищо.

— Филми. Това е големият бизнес.

— Ти съвсем си откачил.

— Нека да предположим, съвсем хипотетично, че някое хлапе иска да изкара пари. Ти й предлагаш да го направи пред камера. И тя се съгласява.

— Какво?

— Прекалено бързо ли ти говоря, Дейв?

— За какво става въпрос тук?

— Знаеш много добре за какво говоря.

— За порнофилми ли?

— При това много специални.

— Нищо не разбирам, човече.

Гласът на Райън стана леден:

— Говоря за детско порно, Дейв.

Бастараш разтвори юмруците си и удари силно по масата.

— Аз-не-се-занимавам-с-деца.

Пазачът надникна в стаята.

— Всичко наред ли е?

— Няма проблем — обади се Райън.

Докато Бастараш седеше, впил поглед в Райън, аз го огледах по-внимателно. Гънките по врата и корема му изглеждаха доста твърди, а ръцете му бяха изтъкани от мускули. Съвсем не беше каче с лой, както си бях помислила в началото.

Без да изпуска Бастараш от поглед, Райън се протегна и извади от джоба си една от многото снимки, които бях принтирала от папката на Кормиер със заглавие „Вино от класа“. Без да каже дума, той я плъзна през масата към Бастараш.

Той погледна момичето, което седеше на пейката. Наблюдавах езика на тялото му. Не забелязах никакво напрежение.

— Провери ли личната карта на това момиченце? — попита Райън.

— Никога не съм го виждал.

— Как се казва?

— Казах ти. — Свинските очички се вдигнаха нагоре. — Никога не съм виждал тази млада дама.

— Познаваш ли фотограф на име Станислас Кормиер?

— Съжалявам.

Бастараш започна да придвижва палеца си по една драскотина на масата.

Райън посочи снимката.

— Свалихме това от компютъра на Кормиер. Част от едно гадно видеофилмче. Има още доста като него.

— Светът е пълен с изроди.

— Това твоята къща ли е?

Палецът замръзна на място.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Чудесен пейзаж.

Бастараш присви очи и загледа снимката, след това я бутна към Райън с месестия си пръст.

— И какво, ако е моята къща? Току-що бях излязъл от гимназията, когато това момиче се правеше на индианска принцеса.

В главата ми прозвуча едно предупредително звънче. Нещо не беше наред. Избутах го настрана, щях да си помисля по-късно.

Една след друга Райън извади снимките на Фийби Куинси, Кели Сикард, Клодин Клоке и възстановката на лицето на момичето от река Де Мил Ил. Бастараш едва-едва ги погледна.

— Съжалявам, човече. Ако можех, щях да ти помогна.

След това Райън му показва и снимки от аутопсиите на момичетата от река Лак де дьо Монтан и Дорвил.

— Господи, мили боже! — Бастараш примигна, но не отмести погледа си.

Райън посочи снимките на Куинси и Сикард.

— Тези момичета също се появяват в колекцията на Кормиер.

Това не беше съвсем вярно за Куинси, но се доближаваше до истината.

— Изчезнали са. Искам да знам защо.

— Ще ти го кажа още веднъж. Не знам нищо нито за порнофилмите, нито за изчезналите момичета.

Бастараш вдигна поглед към тавана. Искаше да се успокои? Или се чудеше как да отговори? Когато отново погледна надолу, лицето му беше съвсем безизразно.

— Двамата кретени на име Бабен и Мълали за теб ли работят? — Райън отново смени темата.

— Сега ще изчакам пристигането на адвоката ми. Колкото и да ми е приятно всичко това, време е да си ходя. Трябва да си гледам бизнеса.

Райън се облегна назад и скръсти ръце.

— Изненадваш ме, Дейв. Чувствителен човек като теб. Предполагах, че още ще си в траур заради смъртта на жена си.

Не знам представях ли си или лицето на Бастараш наистина се изопна, когато Райън спомена Обелин.

— Но какво, по дяволите, мина вече почти цяла седмица — продължи Райън.

Бастараш вдигна ръце.

— Не ме разбирай погрешно. Не съм толкова коравосърдечно копеле, за каквото ме мислиш. Страдам за това. Но кончината на жена ми не дойде неочаквано. От години има склонност към самоубийство.

— Затова ли трябваше да я пребиваш от време на време? За да й върнеш любовта към живота?

Бастараш заби в Райън свинския си поглед. Отново склучи пръсти.

— Адвокатът ми ще ме извади от тук още преди да си стигнал до магистралата.

Погледнах към Райън. Искаше ми се да го накарам да извади снимките на Еванджелин и да разпита Бастараш за тях. Не го направи.

— Не се притеснявай, адвокатът ти има още много време. — Райън не отмести погледа си от неговия. — Точно в този момент криминалистите претърсват бърлогата ти. Като си тръгна от тук, ще отида да им помогна и ще стигна до всичките мръсни тайни в живота ти.

— Майната ти.

— Не, Дейв. — Гласът на Райън беше сякаш от стомана. — Ако открием дори едно име, дори един телефонен номер, дори една снимка на хлапе по бански, с теб е свършено. Ще направя така, че да съжаляваш, че изобщо си се родил.

Той дръпна стола си назад и стана. Последвах го. Бяхме до вратата, когато Бастараш изпусна нервите си:

— И представа си нямаш какво в действителност става.

И двамата спряхме и се обърнахме.

— Може би ти ще ни разкажеш какво става — предложи Райън.

— Тези момичета наричат себе си „танцуващи актриси“. Всяка една от тях си представя, че е следващата Мадона. — Бастараш поклати глава: — Актриси, как ли пък не! Те са змии. Ако им се изпречиш на пътя, ще ти отхапят онази работа.

Въпреки че бях обещала да не се обаждам, Бастараш се държеше така отвратително, че не можах да се въздържа.

— А Еванджелин Ландри? И тя ли те е молила да я снимаш в едно от гадните си филмчета?

Той така стисна дебелиите си като кебапчета пръсти, че кокалчетата му изхвъркнаха и станаха жълто-бели на цвят. Отново присви устни. Пое си няколко пъти въздух през носа, чу се свиркане, след това се обърна към Райън:

— Толкова си далече от истината.

— Нима? — Гласът ми беше изпълнен с омраза.

Бастараш изобщо не ми обърна внимание.

— И представа си нямаш колко си далече от истината.

— И къде да търсим истината, господин Бастараш? — попитах аз.

Най-накрая отговорът му беше насочен към мен:

— Не и в задния ми двор, сладурче.

Една извита като змия вена пулсираше на челото му.

И двамата с Райън му обърнахме гръб.

— Търсете я във вашия собствен шибан двор.

Жителите на града наричат Квебек сити просто Квебек. Това е столицата на провинцията. И е толкова типично tres^[1] френска по дух.

Старият квартал, Стария Квебек, е единственият град, ограден със защитни стени в Северна Америка нагоре от Мексико. Chateau Frontenac, Assemblee nationale и Musee national des beaux-arts имат един и същи пощенски код. Хотелът, парламентът и музеят на изящните изкуства, както бихме ги нарекли ние. Със старите си калдъръмени улички Стария Квебек принадлежи към световното историческо наследство.

Мястото, където беше заведението на Бастараш, определено не влизаше в тази категория.

„Черният коридор“ се намираше на една малка мръсна уличка встрани от „Шмен Сен Фе“ и беше една от многото долнопробни дупки, пред които имаше афиши с полуголи жени. Този грозен квартал на Квебек Сити запълваше ниша в градската екосистема. Освен стриптийзърките, които рекламираха еротичните си изпълнения, по улицата се мотаеха още наркодилъри и проститутки, които висяха пред евтините хотели и таксита.

Ченгето от полицията в Квебек ни закара до адреса, който беше изписан на разрешителното за обиск. Колата на Хипо беше паркирана до бордюра заедно с микробуса на криминалистите и една патрулираща кола, на която отстрани пишеше Service de police de la Ville de Quebec. Полицейско управление на Квебек.

Когато с Райън преминахме през тежката дървена врата на „Коридора“, усетихме, че въздухът е тежък и мирише на застояла бира и засъхнала пот. Помещението беше съвсем малко. Съвсем очевидно бе, че Бастараш не харчеше много за осветление.

В центъра на помещението стоеше барът. Зад него в дъното се намираше сцената. Вдясно от нея беше джубоксът, сякаш изваден от четирийсетте години. Вляво от сцената имаше маса за бiliarд, по която

бяха разхвърляни топки и щеки, като че ли играчите набързо се бяха разотишли.

До входа, разкрачен, пъхнал палци в колана си, стоеше униформен полицай. На значката му пишеше „С. Дешен ПУК“ — Полицейско управление на Квебек.

На един от осемте стола около бара, небрежно подпрял краката си, се беше разположил мъж. Беше с бяла риза, черни панталони с идеален ръб и черни лъснати мокасини. Златни ръкавели. Златен часовник. Златна верига на врата. Не носеше бадж с името си. Предположих, че това е барманът, който изведнъж се бе оказал без работа.

На една от масите край сцената седяха, пушеха и разговаряха две жени. И двете бяха облечени в яркорозови кимона от изкуствена материя.

Друга жена седеше и пушеше сама на съседна маса. За разлика от колежките си беше облечена с дрехи като за разходка. Къси панталони. Потник с пайети. Римски сандали с връзки до коленете.

Освен тях в помещението нямаше никой друг.

Докато Райън разговаряше с Дешен, аз огледах дамите.

Най-младата беше висока, вероятно осемнайсетгодишна, с изтощена кафява коса и уморени сини очи. Жената до нея беше на трийсет и няколко години, червенокоса и определено беше инвестирала част от заплатата си в бюста.

Жената, която седеше сама, имаше изрусена до бяло коса, която носеше зад ушите. По моя преценка беше около четирийсетгодишна.

Като чу гласовете ни или може би като усети интереса ми, русокосата хвърли поглед към мен. Усмихнах ѝ се. Тя отмести погледа си. Другите две продължаваха да разговарят, без да ни обръщат никакво внимание.

— Офисът на Бастараш е в дъното. Хипо е там. — Райън стоеше до мен и говореше съвсем тихо. — Апартаментът е на втория етаж, в момента криминалистите го претърсват.

— Разпитани ли са хората, които работят тук? — Посочих с ръка жените и бармана.

— Бастараш е шефът. Те са само служители и нищо не знаят. А освен това барманът каза да целунем косматия му френски задник.

Русокосата отново хвърли бегъл поглед към нас и после бързо го отмести.

— Имаш ли нещо против, ако разговарям с примабалерината?

— Искаш да научиш някои нови танцови стъпки ли?

— Можеш ли да изведеш от тук бармана и двете девойки с кимоната?

Райън ме погледна въпросително.

— Имам чувството, че ако остане сама, русокосата ще се разприказва.

— Ще помоля Дешен да ги изпрати при мен.

— Добре. А сега се включи в играта.

Преди Райън да успее да ми отговори, аз се отдръпнах назад и му се разкрещях:

— Престани да ми нареждаш какво да правя. Не съм чак толкова тъпа.

Райън схвана какво искам от него.

— Не съм съвсем сигурен — каза го на висок глас и с огромна доза снизходителност.

— Може ли *поне* да получа снимките? — надменно протегнах ръка.

— Прави каквото знаеш. — В гласа му имаше отвращение.

Той извади плика с фотографиите, възстановките на лицата и снимките от аутопсиите. Грабнах го от ръцете му, прекосих помещението, дръпнах стол и седнах до една маса. Русокосата наблюдаваше „скандала“ с интерес. Сега беше вперила поглед в капачката от буркан, който използваше вместо пепелник.

След като размени няколко думи с Дешен, Райън изчезна през вратата в дъното, над която със светещи червени букви беше изписано *sortie*. Изход.

Дешен извика при себе си бармана и след това се доближи до двете жени в кимоната.

— Да вървим, момичета.

— Къде?

— Разбрах, че тук някъде има прекрасна зелена стая.

— Ами тя?

— И нейният ред ще дойде.

— Не може ли поне да се облечем? — започна да мрънка червенокосата. — Задникът ми замръзна.

— Това са рисковете на професията — отсече Дешен. — Да вървим.

Двете жени неохотно последваха Дешен и бармана и минаха през същата врата, през която преди малко беше излязъл Райън.

Докато се правех на сърдита и обидена, избрах маса, която да е достатъчно близо, че да можем да си говорим с русокосата, но все пак достатъчно далече, за да не излезе, че ѝ се натрапвам.

— Гадняр — промърморих под носа си.

— Повечето мъже са гадняри — каза жената и загаси цигарата си в капачката от буркан.

— Този обаче е маршалът на гаднярите.

Жената се засмя гърлено.

Завъртях се към нея. Отблизо забелязах, че корените на косата ѝ са тъмни. В ъглите на очите ѝ се беше събрал засъхнал грим.

— Това е смешно. — Жената махна с пръст парченце тютюн от езика си. — Ти ченге ли си?

— Не, откъде ти дойде наум такова нещо?

— А големият мъжкар?

Кимнах.

— Той е голяма работа. И има високо звание.

— Значи господин Голям Гадняр.

Сега беше мой ред да се засмея.

— Господин Голям Гадняр. Харесва ми.

— Но май него не го харесваш?

— Очаквах този нещастник да ми помогне.

Русокосата не ухапа въдицата. Не я притиснах.

Правех се, че все още съм бясна, кръстосах крака и започнах да подритвам с единия.

Русокосата запали още една цигара и пое дълбоко дима. Под розовите нокти пръстите ѝ бяха пожълтели от никотина.

Стояхме така няколко минути, без да говорим. Тя пушеше. Опитвах се да си спомня какво съм научила от Райън за изкуството да водиш разпит.

Тъкмо се чудех какво да направя, когато русокосата наруши тишината:

— Ченгетата толкова пъти са идвали тук, че познавам по име всички от нравствената полиция в града. Никога не съм виждала твоя господин Гадняр.

— Той е от полицията на провинция Квебек от Монреал.

— Не е ли малко далече от района си?

— Издирва едни изчезнали хлапета. Едното от тях ми е племенница.

— Тези хлапета тук ли са изчезнали?

— Възможно е.

— Ако и ти не си ченге, защо тогава се движиш с тях?

— Познаваме се от много отдавна.

— Спиш ли с него?

— Вече не — казах го презрително.

— Той ли ти направи тази синина?

Свих рамене.

Жената дръпна дълбоко от цигарата и издуха дима към тавана. Наблюдавах как се разнесе из помещението и неоновите светлини на бара го осветяваха.

— Племенницата ти тук ли работеше?

— Може да е имала връзка със собственика. Познаваш ли го?

— По дяволите, разбира се, че го познавам. От двайсет години, с известни прекъсвания, работя за господин Бастараш. Най-вече в Монктон.

— Какво е мнението ти за него?

— Плаща добре. Не позволява на клиентите да се държат грубо с момичетата. — Нацупи устни и поклати глава. — Обаче аз рядко го виждам.

Това изглеждаше твърде странно, като се има предвид, че Бастараш живееше на горния етаж. Отбелязах си по-късно да проуча този въпрос.

— Възможно е племенницата ми да се е забъркала в нещо — казах аз.

— Всеки е забъркан в нещо, слънчице.

— Искам да кажа, в нещо повече от танцуване.

Русокосата замълча.

Заговорих шепнешком:

— Мисля, че е започнала да участва в порнофилми.

— Нали трябва някак да си изкара парите.

— Но тя едва беше навършила осемнайсет.

— Как се казва племенницата ти?

— Кели Сикард.

— А ти как се казваш?

— Темпи.

— Селин — засмя се отново. — Не Дион, но си имам своите собствени достойнства.

— Приятно ми е да се запознаем, Селин Не Дион.

— Ама и нас си ни бива.

Селин подсмръкна, след това избърса носа си с опакото на ръката си. Извадих книжна кърпичка от чантата си и отидох до масата да ѝ я подам.

— Откога търсиш тази Кели Сикард?

— От почти десет години.

Селин ме погледна така, сякаш ѝ бях казала, че Кели е участвала в битката при Галиполи.

— Другото хлапе е изчезнало само от две седмици. — Не споменах, че Еванджелин е изчезнала преди трийсет години. — Името ѝ е Фийби Джейн Куинси.

Селин дръпна от цигарата, после загаси и този фас в капачката при останалите.

— Фийби е само на тринайсет години. Изчезнала е, след като си е тръгнала от урок по танци.

Ръката на Селин спря за миг, след това отново започна да мачка фаса.

— Ти имаш ли деца?

— Не — отвърнах аз.

— И аз нямам. — Тя впери поглед в капачката на буркана, но според мен изобщо не го виждаше.

Погледът ѝ беше насочен към време и място безкрайно отдалечени от малката масичка в „Черният коридор“.

— Тринайсетгодишна. На тази възраст аз исках да стана балерина.

— Ето, това е Фийби. — Извадих снимката от плика на Райън и я поставих на масата пред нея. — На тази снимка е била в седми клас.

Селин се загледа в нея. Наблюдавах, за да видя каква ще е реакцията ѝ. Такава нямаше.

— Хубаво хлапе. — Жената се изкашля и извърна поглед.

— Виждала ли си я някога тук? — попитах аз.

— Не. — Погледът на Селин се рееше из пространството.

Прибрах снимката на Фийби и извадих тази на Кели Сикард.

— Ами тази?

Този път устните ѝ потрепнаха и очите ѝ се присвиха. Нервно потърка носа си с юмрук.

— Селин?

— Виждала съм я. Но както и ти каза, беше преди много време.

Усетих как ме обхваща вълнение.

— Тук ли?

Селин хвърли поглед през рамо и после погледна към бара.

— Господин Бастараш притежава един бар в Монктон. „Червената котка“. Това хлапе танцуваше там. Но не за дълго.

— Името ѝ Кели Сикард ли беше?

— Това нищо не ми говори.

— Кити Стенли?

Вдигна пръста си с изкуствен розов нокът.

— Да, точно така. Танцуваше под името Кити Шатон. Готино, нали? Кити Котенцето.

— Кога беше това?

Тя се усмихна тъжно.

— Преди много, много време, слънчице.

— Знаеш ли какво стана с нея?

Селин извади следващата цигара.

— Кити извади късмет. Омъжи се за един от редовните клиенти и напусна.

— Спомняш ли си името на мъжа?

— Той не беше в този бизнес.

— Можеш ли да си спомниш нещо за него?

— Беше нисък и слабичък.

Селин запали цигарата и небрежно замахна с ръка, за да пропъди дима от лицето си.

— Чакай. Спомних си нещо. Всички го наричахме Букет Бопре.

— Защо?

— Притежаваше цветарски магазин в Сент-Ан дьо Бопре.

Сега Селин гледаше съсредоточено, устните ѝ бяха извити в нещо като усмивка.

— Да, Кити Котенцето се измъкна. — Тръсна цигарата си на пода.

— Селин — казах аз, — и ти можеш да се измъкнеш.

Тя поклати бавно глава, по погледа ѝ личеше, че се е простила с всички илюзии.

В този момент се появи Райън.

— Открих нещо интересно.

---

[1] Много (фр.). — Б.пр. ↑

Двете със Селин последвахме Райън през вратата, над която светеше надписът *sortie*, и влязохме в едно голямо полутъмно помещение. Дешен ни наблюдаваше, докато се приближавахме. Изглеждаше сънлив и отегчен. Вдясно имаше малка съблекалня, вратата ѝ беше открената. През облака тютюнев дим забелязах бармана и двете жени в кимона, около тях имаше огледала, гримове и разни неща, по които блестяха пайети, навярно костюми.

Стаята вляво беше облицована с плоскости, които имитираха дърво. Там Хипо ровеше из разни документи по бюрото.

Селин отиде при колегите си. Ние с Райън отидохме при Хипо.

— Откри ли нещо? — попита Райън.

— Изглежда не е използвал този офис от доста време. Сметките и разписките са поне от две години.

— Аз научих нещо.

И двамата мъже се обърнаха към мен.

— Русата танцьорка, Селин, каза, че Кели Сикард е работила в бара на Бастараш в Монктон под името Кити Стенли. Представяла се е като Кити Котенцето. Омъжила се е за собственик на цветарски магазин от Сент-Ан дьо Бопре.

— Кога?

— От това, което ми каза Селин, не става много ясно.

— Няма да е трудно да издирим този човек — предположи Райън.

Хипо вече вадеше телефона си.

— Ще се заема с това.

Една странична врата на офиса водеше към стълбището. С Райън се изкачихме в подобния на мансарда апартамент.

Помещението представляваше един огромен квадрат, като холът, както и кътовете за спане и хранене, бяха отделени един от друг посредством мебели. Кухнята беше отделена чрез барплот, пред който стояха високи столове. Холът представляваше диван, стол и шезлонг,

свързани в едно, изработени от черна кожа и хром. Пред дивана върху поставка от стъкло и стомана имаше голям телевизор с плосък екран. Спалнята се състоеше от двойно легло, огромно дървено бюро, нощно шкафче и гардероб. Тази част от апартамента беше оградена от метални шкафове, подредени под формата на буквата „L“. Банята се намираше в ъгъла и беше изолирана със стени и врата.

Криминалистите вършеха обичайната си работа. Вземаха отпечатъци от пръсти. Ровеха из шкафовете. Търсеха нещо подозрително или незаконно. Изглежда не бяха открили нищо съмнително.

— Чуй това.

Райън ме заведе до бюрото и натисна един бутон на телефона. Механичният глас заяви, че няма нови съобщения, че старите са трийсет и три, и предупреди, че кутията е пълна. Спазвайки инструкциите, Райън натисна 1, за да прослуша старите съобщения.

Двайсет и девет души се бяха обадили в отговор на обява за продажба на кола „Лексус“. Една жена се беше обадила два пъти, за да уточни часа, в който ще дойде да изчисти къщата. Мъж, на име Леон, канеше Бастараш да отидат на риба.

Последният глас, който чухме, беше женски. Говореше френски с ясно изразен диалект шиак:

— *Днес нямах добър ден. Имам нужда от рецептата. Об...*

Тук лентата свършваше.

— Обелин ли каза? — попита Райън.

— Така ми се стори. — Бях напълно объркана. — Пусни го отново.

Райън пусна записа отново. Два пъти.

— Звучи като Обелин, но не съм сигурна. Защо този глупак не си е изпразнил пощенската кутия?

— Виж това — посочи Райън. — Телефонът записва номерата на тези, които се обаждат. Освен ако човекът специално не е блокирал информацията, то на дисплея се изписват името, номерът му и датата и часът, в които е позвънил. Ако информацията е блокирана, то тогава излизат думите „частен номер“.

Райън започна да преглежда записаните телефонни номера, като спираше всеки път, когато попаднеше на „частен номер“.

— Забележи датите и часа.

— „Частният номер“ е звънял около седем часа всяка вечер — отбелязах аз.

— Отрязаното съобщение е последното, постъпило в пощенската кутия. Било е набрано от „частен номер“ снощи в седем часа и осем минути.

— Може да се окаже, че Обелин е жива — казах аз. Напълно разбирах какво може да означава това. — И се обажда всяка вечер.

— Точно така. Но защо?

— Ако Обелин се обажда, защо тогава е това инсценирано самоубийство? — попитах се. — И къде се намира тя?

— Добър въпрос, доктор Бренан. Ще трябва да го проучим.

Забелязах, че криминалистите претърсват кухнята.

— Открили ли са нещо, което да свърже Бастараш с Куинси или със Сикард? Или с Кормиер?

— Изглежда, че през по-голямата част от времето Бастараш не живее тук.

— Твърде възможно е. Селин каза, че почти не го вижда. В такъв случай къде живее той?

— Мъдрите ти въпроси край нямат — усмихна се Райън.

Това направо ме уби. Усмивката на Райън винаги ми действа по този начин.

Започнах да се мотая наоколо, отворях шкафовете, долапите и чекмеджетата, които вече бяха проверени за пръстови отпечатьци. Райън беше прав. Освен замразените скариди и дълбоко замръзналата кутия със сладолед в хладилника имаше още маслини, доматен сок за коктейли, половин буркан маринована херинга, един изсъхнал лимон и някакви зелени мъхести парчета, които вероятно някога са били сирене. В аптекката нямаше нищо друго, освен аспирин, пяна за бръснене и една самобръсначка.

От двайсет минути бяхме в апартамента, когато Хипо се показа на стълбите.

— Открих Сикард. След като се е омъжила, се нарича Карин Питре. Съпругът все още продава лилии и лалета в Сент-Ан дьо Бопре.

— Кучи син — измърмори Райън.

— В единайсет часа тя ще ни чака в едно кафене на шосе 138.

Изглежда, с Райън сме имали много изненадан вид.

— Дамата има деца. Затова предпочита да обсъжда доброто старо време в шоубизнеса далече от семейството си.

Кафенето „Сент-Ан“ беше типично за провинция Квебек заведение, посещавано предимно от шофьори. Барплот. Пластмасови маси и столове. Избелели пердета. Уморена сервитьорка. По това време на нощта бе почти празно.

Въпреки че беше остаряла и светлокестенявата ѝ коса беше късо подстригана, Кели приличаше на момичето от снимката. Същите сини очи и вежди като на Брук Шийлдс. Седеше на една маса в дъното на ресторанта. Пред нея имаше недопита чаша горещ шоколад. Не се усмихваше.

Райън показва значката си. Кели кимна, без да си направи труда да я погледне.

Седнахме. Райън се обърна към нея на френски:

— Много хора те търсят, Кели.

— Сега се казвам Карин. Карин Питре — отговори на английски почти шепнешком.

— Нямаме нищо против теб.

— Така ли? Когато историята ми се появи във вестниците, няма да ми е много лесно да го обясня на майките на приятелчетата на децата ми.

— Нали знаеш поговорката „Каквото посееш, това ще пожънеш“?

— Бях млада и глупава. От осем години животът ми е вече съвсем различен. Дъщерите ми нищо не знаят за него.

Докато говореше, оглеждаше кафенето. Очевидно беше нервна и напрегната.

Сервитьорката се появи до масата ни. Казваше се Джоан. Ние с Райън си поръчахме кафе. Карин помоли да ѝ донесат още един топъл шоколад.

— Ще направя всичко възможно това да не се разчуе — обеща Райън, когато Джоан се отдалечи. — Всъщност ние не се интересуваме от теб.

Карин малко се поотпусна.

— А от кого тогава?

— От Дейвид Бастараш.

— Какво за него?

Райън впи в нея яносините си очи.

— Ти ни кажи.

— Бастараш притежава барове. — Погледът на Кари отново се плъзна наоколо. — Танцувах в един от тях. „Червената котка“ в Монктон. Там срещнах съпруга си.

— Кога за последен път си виждала Бастараш?

— Малко преди да напусна. Всичко беше наред. Господин Бастараш не ми създаде никакви проблеми.

— Това ли е всичко, Карин? Само мръсни танци?

Джоан се върна и раздаде чашите и лъжиците. Карин я изчака.

— Знам какво имате предвид. Но аз не си падах по номерата. Единственото, което правих, беше да се събличам.

— Никога ли не се поразголи пред камера?

Карин вдигна чашата и я постави обратно на масата, без да отпие. Забелязах, че ръката ѝ леко трепери.

— Разкажи ни за Станислас Кормиер — каза Райън.

Карин обърна поглед към мен:

— Коя е тя?

— Партньорът ми. Казвай за Станислас Кормиер.

— Ама и вас си ви бива, всичко знаете.

— Има още какво да научим.

— Бях на петнайсет. Исках да бъда като момичетата от „Спайс Гърлс“. — Разбърка топлия си шоколад. — Исках да живея в Холивуд и да ме снимат в списание „Пийпъл“.

— Продължавай.

— Отидох при Кормиер за фотосесия. Знаете какво имам предвид. Бях чела в една статия, че това е начинът да пробиеш и да станеш актриса или модел. Какво разбирах тогава? По време на снимките се заприказвахме. Кормиер ми предложи да ме свърже с агент.

— Ако се съгласиш да те снима в някои не съвсем прилични пози.

— Изглеждаше съвсем безобидно.

— А беше ли?

Тя поклати глава.

— Продължавай.

— Трудно ми е да говоря за това.

— Опитай.

Карин беше заковала поглед в чашата си.

— Около седмица след фотосесията ми се обади един мъж и ми каза, че ми предлага малка роля във филм, наречен „Жената вамп“. Толкова бях развълнувана, че си подмокрих гащите. Реших, че съм намерила начина да се освободя от майка си и баща си, които се държаха към мен като нацисти.

Карин тъжно поклати глава. Питаш се за какво съжаляваше. За загубените родители? За загубената младост? Или за пропадналите мечти да стане звезда?

— Заведоха ме в един долнопробен мотел. Бях само по мокасини, а един мъж с препаска около слабините спа с мен. Получих петдесет долара.

— Бил е Бастараш.

Карин учудено поклати глава.

— Не. Пиер.

— Как е фамилното му име?

— Той не го каза, а аз не го попитах. — Тя преглътна. — Пиер каза, че съм талантива. Каза, че ако подпиша ексклузивен договор с него, ще даде тласък на кариерата ми като актриса.

— И ти наистина ли вярваше, че този Пиер ще те направи звезда? — Опитвах се да прикрия недоверието в гласа си.

— Кормиер твърдеше, че Пиер е много влиятелен агент. Какво разбирах аз тогава? Той използваше подходящите думи. Познаваше хората от бранша. И аз му се доверих.

— Продължавай — нареди Райън.

— След няколко седмици Пиер заяви, че трябва да се изнеса от къщи. Едва вечер казах на родителите си, че отивам да уча с приятели. Вместо това отидох в един бар. Когато си тръгнах, Пиер ме взе и ме отведе в онази голяма стара къща в дълбоката провинция. Беше малко поизоставена, но много по-хубава от тази, в която живеех в Розмер. Там имаше още няколко момичета, така че всичко ми се стори наред. Пиер ми помогна да си подстрижа и боядисам косата. Каза, че така изглеждам по-възрастна. Нали се сещате, създаваше ми образ.

Държах ръцете си съвсем неподвижни, погледът ми бе вторачен в нея.

— Чак след шест-седем месеца разбрах, че съм попаднала в капан. Когато се опитах да си тръгна, онзи мръсник ме заплаши. Каза, че ако разговарям с някого или се опитам да напусна, ще се погрижи да ме пребият и да обезобразят лицето ми.

— Как се измъкна в крайна сметка?

— Филмите на Пиер имаха разни глупави заглавия. „Лошите монахини“. „Клубът на кучките“. Смяташе, че разказът прави филмите му по-качествени. Точно така се изразяваше. Всъщност филмите му бяха пълен боклук. Бяхме в Монктон и снимахме поредната гадост, наречена „Истински акадци“. Заедно с другото момиче започнахме често след снимките да ходим в един бар на шосе 106. „Червената котка“. Собственикът беше господин Бастараш и той понякога разговаряше с нас. Една вечер бях пила прекалено много и започнах да се оплаквам колко нещастна се чувствам. На следващата сутрин Пиер ми съобщи, че съм уволнена и че трябва да започна работа при Бастараш. Дойде ми като гръм от ясно небе.

— Не попита ли защо те уволнява? — обади се Райън.

— Това беше съвсем в стила на Пиер. Единият ден момичето му е любимка, а на другия ден го уволнява. Хич не ми пукаше. Бях довольна, че съм се отървала от порнофилмите.

— Знаеше ли, че полицията в Монреал те издирва?

— В началото не знаех. Когато разбрах, реших, че вече е прекалено късно. Пиер ме убеждаваше, че ще ме глобят и ако не мога да си платя глобата, ще ме пратят в затвора. Много скоро след това медиите ни забравиха и започнаха да се занимават с други неща. Не виждах защо трябваше да привличам вниманието върху себе си.

— Ето защо трябваше да го направиш.

Райън ми направи знак. Подадох му плика. Извади снимките на Клодин Клоке и на момичето от Дорвал и ги постави на масата.

Карин хвърли един поглед към лицата им.

— Не ги познавам.

Снимката на Фийби Джейн Куинси се появи на масата.

— Господи, тя е само няколко години по-голяма от дъщеря ми.

Райън извади снимката с възстановката на лицето на момичето, намерено при река Де Мил Ил.

Карин бързо вдигна ръка и я постави пред устата си.

— О, не! Не!

Не дишах. Дори един мускул не смеех да помръдна.

— Това е Клер Бриду.

— Познаваш ли я?

— Клер беше едно от момичетата, които живееха в къщата на Пиер. С нея ходехме в „Червената котка“. — Носът на Карин беше почервенял, а брадичката ѝ трепереше. — Бяхме заедно в онази последна вечер, преди да ме уволнят.

— Клер познаваше ли Бастараш?

— Обикновено сваляше нея. Но по някаква причина точно онази вечер се закачаше с мен. — Гласът ѝ затрепери. — Мъртва ли е?

— През 1999 е била открита в реката с лицето надолу.

— Мили боже! — Гърдите на Карин се надигаха, опитваше се да сподави сълзите си. — Защо е тази смешна рисунка? Обезобразена ли е била?

Въпросът ѝ ми се стори странен. Ако и Райън мислеше така, то по никакъв начин не го показва.

— Трупът е престоял известно време във водата.

Карин започна несръчно да отваря закопчалката на чантата си.

— Откъде беше Клер? — попита Райън.

— Така и не ми каза. — Извади от чантата си салфетка и започна да бърше очите си.

— Клер участваше ли в порнофилмите на Пиер?

Тя кимна, смачка салфетката на топка и започна да попива сълзите под носа си.

— Знаеш ли къде е Пиер сега?

— Нито съм го чувала, нито съм го виждала от 1999 година.

— Ако трябва, можеш ли да намериш къщата?

Тя поклати глава.

— Беше толкова отдавна. А и аз никога не съм шофирала до там. Не съм запомнила пътя.

Подпря чело на юмука си и си пое дълбоко въздух. Леко докоснах ръката ѝ. Раменете ѝ се тресяха, сълзите се ронеха по бузите ѝ.

Райън улови погледа ми и посочи с глава към вратата. Бяхме научили всичко, което можехме да научим в този момент. Освен това

знаехме къде да открием Карин, ако се наложи.

Райън стана и се насочи към изхода.

— Не исках да причинявам неприятности. — Преглътна, за да потисне риданието. — Просто исках да се махна. Смятах, че на никого няма да липсвам.

— А родителите ти? — попитах аз.

Тя вдигна глава и попи със салфетката сълзите от очите си.

— Никога не сме се разбирали.

— Може би те биха искали да получат възможността да се разбират с внуците си.

Понечих да стана от стола си.

Карин протегна ръка и ме хвана за китката.

— Съпругът ми не знае нищо за филмите.

Погледнах я. Не можех да си представя какъв е бил животът ѝ. Нито какъв е в момента.

— Може би ще е най-добре да му кажеш — посъветвах я тихо.

В очите ѝ проблесна нещо. Страх? Предизвикателство. Стисна ръката ми още по-силно.

— Знаете ли кой е убил Клер? — попита тя.

— Мислиш ли, че е била убита?

Карин кимна, стискаше салфетката толкова силно, че я беше превърнала в малка бяла топка.

— И сега какво?

Бяхме в колата на Хипо и се носехме към „Черният коридор“. Минаваше полунощ. През последното денонощие бях спала не повече от пет часа, но се чувствах бодро.

— Да видим какво можем да разберем за Клер Бриду — каза Райън. — И за този плужек Пиер.

— Кормиер е прехвърлил Сикард на Пиер, за да я използва в мръсните си филмчета. Пиер пък от своя страна я предава на Бастараш, за да се съблича в бара му. Това би трябвало да е достатъчно, за да се предяви обвинение на Бастараш.

— Сикард е била пълнолетна, когато е работила за Бастараш.

— Преминала е от Кормиер към Бастараш посредством този Пиер. Фийби Куинси е звъняла на Кормиер. Вероятно той е направил снимките, на които тя позира като Мерилин. Макар и индиректна, връзка между Бастараш и Куинси съществува.

— Виновен въз основа на косвени доказателства. — Краткият и стегнат отговор на Райън явно показваше, че е загубил интерес към темата на разговора.

В малкото затворено пространство настъпи мълчание. За да държа съзнанието си будно, започнах да си преповтарям разпита на Бастараш. Беше казал нещо, което тогава силно привлече вниманието ми.

Изведнъж ми дойде наум.

— Райън, спомняш ли си коментара на Бастараш, когато му показва снимката на момичето на пейката?

— Каза, че току-що бил излязъл от гимназията, когато това момиче се правело на индианска принцеса.

— Нещо не е наред в това изказване. Но какво?

— То показва какво коравосърдечно копеле е Бастараш.

— Разпечатах снимката от видеото. Днес. Съвременен принтер, съвременна хартия. В нея няма нищо, което да показва кога е била

правена.

Райън хвърли поглед към мен.

— Тогава Бастараш как е решил, че снимката е толкова стара?

— Той е съвсем наясно с всичко, което става. И познава момичето.

Видях как Райън стисна кормилото още по-здраво и кокалчетата на ръцете му изпъкнаха.

— Ако не се предяви обвинение, Бастараш излиза на свобода утре.

— За да се предяви обвинение, са необходими доказателства.

Отпуснах се назад. Бях отчаяна. Знаех, че Райън е прав. В цялото разследване почти не можеше да се открие връзка между Бастараш и някое от изчезналите или мъртви момичета. Разбира се, Кели Сикард беше танцувала в бара му. И Клер Бриду го беше посещавала преди много години. Но прокурорът щеше да изиска преки или неоспорими косвени доказателства. Въпреки това лошото настроение, в което беше изпаднал Райън, ме изненада.

— Нямах причина да се чувстваш зле, Райън. Сикард е жива и ето че я открихме.

— Да. Поне е жива и здрава.

— Смяташ ли да съобщиш на родителите ѝ?

— Не засега.

— Имам усещането, че Кели сама ще се свърже с тях.

— Карин.

— Кели. Кити. Карин. Мислиш ли, че ни е казала всичко, което знае?

Райън издаде някакъв звук. В тъмнината не можах да разбера какво искаше да каже.

— Според мен, когато я питахме — отговаряше, но сама не прояви никакво желание да разкаже каквото и да било.

— Направи интересен коментар, докато ти плащаше сметката.

— Какъв? Благодаря за какаото ли?

— Според нея Бриду е била убита.

— От кого?

— Не каза.

— Бих заложил на Смелия Пиер.

— Той я е заплашвал. А Бастараш я е свалял.

Погледнах към Райън. Първо виждах само очертанието на силуета му, след това лицето му бавно се освети от преминаващите светлини. Беше стиснал решително зъби.

— Вече имаш два решени случая, Райън. Случаи, които изглеждаха абсолютно безнадеждни. Ан Жиарден и Кели Сикард. Ако Сикард се окаже права, трупът от река Де Мил Ил ще бъде идентифициран като Клер Бриду. Има напредък.

— Една жива, четири мъртви, две все още се издирват. Да отворим шампанското.

Един камион мина покрай нас. Колата ни се заклати и продължи напред.

Отместих погледа си от Райън. Извадих мобилния си телефон и проверих дали имам оставени съобщения. Хари все още не се беше обаждала.

Роб Потър ми беше звънял в 10:42. Беше приключил с анализа на стиховете и беше стигнал до заключение. Въпреки че бях любопитна да разбера какво е то, реших, че е прекалено късно да му се обаждам.

Облегнах се назад и затворих очи. Мислите ми подскачаха като пинг-понг, докато колата се носеше в тъмнината.

Защо Хари не се обаждаше? В съзнанието ми се появиха тревожни образи. Горилата в студиото на Кормиер. Имейлът с цитат от „Дет“ и анонимното телефонно обаждане. Дватамата, които се навъртаха около апартамента ми.

Чийч и Чонг. Мълали и Бабен.

Ами ако Хари не беше тръгнала по свое собствено желание?

Изобщо да не ти минава през ума подобно нещо, Бренан. Все още не. Ако Хари не се обади до утре, помоли Райън и Хипо да попритиснат Мълали и Бабен.

Беше ли Обелин жива и поддържаше ли редовна връзка с Бастараш? Защо го правеше? Той ѝ беше счупил ръката и я беше подпалил. Ако е така, защо беше инсценирала самоубийството си?

До какви изводи беше достигнал Роб? Бяха ли всички стихове написани от един и същи човек? Еванджелин ли беше авторът? Ако това беше така, Обелин ли беше платила на издателска къща „О’Конър“, за да ги издаде? И защо бяха анонимни? Дали Бастараш не я беше тормозил така жестоко, че тя е криела всичко, което е вършела?

Дали Обелин наистина беше видяла с очите си убийството на Еванджелин? Ако това беше вярно, то кой я беше убил? По това време Бастараш е бил младеж. Той имал ли е някаква връзка с убийството? Каква?

Какво беше станало с трупа на Еванджелин? Дали не бе завършила в някой неизвестен гроб като момичето на Хипо, скелетът от остров Шелдрейк? Кое беше момичето на Хипо? Щяхме ли изобщо някога да разберем това?

Бастараш ли беше убил Кормиер? Или Пиер беше свършил това? Някой от тях ли беше ликвидирал Клер Бриду? И ако е така, защо? Някой от тях ли беше убил и Клодин Клоке? А Фийби Куинси? А момичето, чийто труп беше изхвърлен на брега при Дорвал? А момичето, открито в река Лак де дьо Монтан?

Тези момичета убити ли бяха? Мъртви ли са Клоке и Куинси? Ако не, то тогава къде са?

Имаше твърде много „ако“ и „защо“. И къде, по дяволите, беше Хари?

Когато пристигнахме при „Черният коридор“, заварихме Хипо да пуши на тротоара.

Райън драсна клечка кибрит и също запали цигара, докато аз започнах да преразказвам разговора ни с Кели Сикард/Карин Питре.

Хипо слушаше, брадичката му се движеше нагоре-надолу като на кукла, която си мърда главата.

— Отново разпитах персонала — заяви той, когато приключих с разказа. — Пуснах ги да си ходят преди около час. Предупредих ги да не напускат града.

— Обади ли се в затвора? — попита Райън.

Хипо кимна.

— Адвокатката на Бастараш се е разпищяла до небето. Ако не открием доказателства, които да позволят това копеле да бъде обвинено, още утре сутринта ще го пуснат от затвора.

Райън хвърли фасата си на земята и го настъпи.

— Тогава да открием нещо. — Отвори вратата и влезе в бара.

Докато Райън и Хипо ровеха из папките на Бастараш, аз се върнах в колата, взех лаптопа си и го включих. Връзката беше

мъчително бавна. Включих търсачката и започнах да издирвам „порно продуценти“, „порно автори“, „порно компании“, „индустрия за сексфилми“ и т.н., и т.н.

Открих „Религиозния алианс“ против порнографията. Прочетох статии за градски и федерални прокурори, които са започвали дела в съда. Видях виртуални мръсни танци, пресилени имитации на оргазъм и цели тонове силикон. Научих имената на продуцентите, участниците, сайтовете и компаниите, които произвеждат сексфилми.

Не открих нито един на име Пиер.

В четири часа усетих остра нужда от баня. И от антибиотици.

Затворих лаптопа, изтегнах се в шезлонга и реших да затворя очи за пет минути. Чувах как в другия край на помещението Райън и Хипо отварят и затварят чекмеджета и ровят из разписките и фактурите.

След това започнах да споря с Хари. Тя настояваше да обуя мокасини. Аз не бях съгласна.

— Ще бъдем като Покахонтас — казваше тя.

— Да се обличаш така е детинска работа — отговарях аз.

— Трябва да го направим, преди да се разболеем.

— Никой няма да се разболява.

— Трябва да си тръгна.

— Можеш да останеш, колкото си поискаш.

— Все така казваш. Но споменикът е в мен.

Сега забелязах, че Хари стискаше споменика си.

— Не видях онази част за Еванджелин.

— Видях я — настоях аз.

Протегнах се към споменика и в същия момент Хари се завъртя. През рамото ѝ видях дете с дълга руса коса. Хари заговори нещо на детето, но не разбрах какво.

Тръгна към детето. Все още държеше споменика в ръцете си. Опитах се да я последвам, но мокасините непрекъснато падаха от краката ми и ме спъваха.

След това гледах към светлината през един прозорец с железни решетки. Около мен беше абсолютно тъмно. Хари и детето ме наблюдаваха. Само че това вече не беше дете. Беше старица. Бузите ѝ бяха хлътнали, а сребристойбалата ѝ коса обгръщаше лицето ѝ като ореол.

Докато я наблюдавах, по набръчканата ѝ кожа около устните и под очите ѝ се образуваха дълбоки бразди. Носът изчезна и на негово място се появи черна дупка.

От чертите на лицето на тази жена започна да се появява друго лице. Постепенно придоби форма. Беше лицето на майка ми. Устните ѝ трепереха, а сълзите блестяха по бузите.

Протегнах ръка през решетките. Майка ми също вдигна ръката си. В нея имаше смачкана салфетка.

— Излез от болницата — каза ми тя.

— Не знам как — отвърнах аз.

— Трябва да ходиш на училище.

— Бастараш не е ходил на училище — казах аз.

Майка ми хвърли салфетката. Тя ме удари по рамото. После хвърли още една. И още една.

Отворих очи. Райън леко ме дърпаше за ръкава.

Надигнах се толкова бързо, че поставката за краката подскочи и се заключи.

— Ще пуснат Бастараш след един час — каза той. — Ще го проследя, за да видя къде ще отиде.

Погледнах часовника си. Беше станало почти седем.

— Можеш да останеш тук с Хипо. Или да те оставя в някой мотел, ще те взема...

— Няма да стане. — Изправих се на крака. — Да вървим.

Докато пътувахме, разсъждавах върху това, което можех да си спомня от съня си. Съдържанието му беше съвсем обичайно. Последните събития бяха представени като във филм на Фелини. Често се питах какво биха написали критиците за нощните лутания на мисълта ми. *Сюрреалистични образи, при които няма ясна граница между фантазията и реалността.*

Сънят ми тази вечер беше типичен пример за ретроспекция на подсъзнателното. Хари и споменикът. Кели Сикард беше споменала мокасини. Смачканата салфетка. Бастараш. Образът на прозореца с решетки несъмнено беше опит на безсъзнателното ми „аз“ да придаде образ на безсилието.

Но появата на майка ми ме озадачи. И защо беше споменала болница? И болест? И коя беше възрастната жена?

Гледах колите, които се движеха около нас, и се чудех как е възможно да има такова движение толкова рано сутринта. На работа ли отиваха тези хора? Децата си на ранни тренировки по плуване ли водеха? Или се връщаха вкъщи, след като цяла нощ бяха сервирали бургери и пържени картофи?

Райън отби на паркинга срещу централния вход на затвора, паркира колата и се облегна на вратата. Очевидно нямаше желание да говори, затова потънах отново в мислите си.

Минутите се точеха бавно. Десет. Петнайсет.

Бяхме престояли там половин час, когато изведнъж направих връзката, подсказана от съня ми.

Майка. Болница. Болест. Хиляда деветстотин шейсет и пета.

Изведнъж разбрах шепота, който бях чула, докато четях за лазарета в Тракади. Свързах го с другите съвсем различни образи и спомени.

Изправих се. Мили боже! Възможно ли е това да беше истина?

Дълбоко в себе си знаех, че съм намерила отговора. След трийсет и пет години най-после разбрах. Вместо ликуване почувствах само тъга.

— Знам защо Еванджелин и Обелин изчезнаха — заявих аз. Гласът ми беше дрезгав от вълнение.

— Така ли? — Райън беше преуморен.

— Лорет Ландри започна да изпраща дъщерите си в Поулиз Айлънд, когато загуби работата си в болницата и трябваше да работи на две места — в консервената фабрика и в мотела. Еванджелин и Обелин бяха изпратени обратно в Тракади, когато Лорет се разболя.

— Това го знаем много отдавна.

— Момичетата започнаха да идват на острова през 1966 година, през първото лято, след като лазаретът за прокажени в Тракади е престанал да работи.

— Възможно е да е имало и друга болница в Тракади.

— Не вярвам. Ще проверя, разбира се, старите ведомости, но съм сигурна, че Лорет Ландри е работела в лазарета.

Райън хвърли бърз поглед към мен и отново съсредоточи вниманието си върху вратата на затвора.

— Еванджелин ми е разправяла, че майка ѝ работи в болницата от много години. Ако Лорет е работила в лазарета, то тя е била в

близък контакт с прокажените. Факт е, че се е разболяла от нещо и Еванджелин е трябвало ежедневно да се грижи за нея.

— Дори и Лорет да се е заразила от проказа, говорим за шейсетте години. Лечението съществува от четирийсетте насам.

— Помисли си за лошата слава на прокажените, Райън. Цели семейства са били гонени. На хората им е било забранено да наемат прокажени на работа или членове на семействата им, ако болният е живеел в къщата си. Не само животът на отделните хора е бил съсипан. Съществуването на лазарета е имало разрушителен ефект върху цялата икономика на Тракади. Години наред името на града не се е появявало на етикета на нито един продукт. Ако се установи, че човек е имал някаква връзка с Тракади, то това е било краят на бизнеса му.

— Това е било преди десетки години.

— Както казва Хипо, спомените на акадците се простират надалече и надълбоко. Членовете на семейство Ландри не са били образовани хора. Може би са предпочели да я скрият някъде. Може би не са имали доверие във властите. Също както Бастараш.

Звукът, който Райън издаде, не ми говореше нищо.

— Може би Лорет се е страхувала, че ще я затворят в някой лазарет. Може би твърдо е била решила да си умре вкъщи и е помолила семейството си да пази болестта ѝ в тайна.

В този момент мобилният телефон на Райън иззвъня.

— Райън.

Мислите ми прескочиха от Лорет към момичето на Хипо. Всъщност и двете ли бяха умрели от една и съща болест?

— Ето го.

Гласът на Райън ме върна в действителността. Проследих погледа му до вратата на затвора.

Бастараш се движеше към нас. До него вървеше тъмнокоса, леко пълна жена в сив костюм. Тя носеше куфарче за документи и докато говореше, жестикулираше със свободната си ръка. Предположих, че това е местната адвокатка Изабел Франкър.

Бастараш и Франкър прекосиха паркинга и се качиха в един черен мерцедес. Тя все още продължаваше да говори, когато включи на скорост и потегли.

Райън изчака, докато мерцедесът се вля в потока от коли, и след това го последва.

Двамата с Райън се движехме мълчаливо. Трафикът ставаше все по-натоварен и се страхувах, че ако отделя погледа си от мерцедеса, жертвата ни ще изчезне в морето от брони и задни светлини, което се носеше на юг, към града.

Райън усети, че съм нервна.

— Успокой се — каза той. — Няма да ги изпуснем.

— Може би трябва да се движим по-близо до тях.

— Може да ни забележат.

— Нали не сме в полицейска кола.

Той се усмихна:

— Съвсем ясно е, че тази таратайка принадлежи на полицията.

— Тя се отправя към града.

— Така е.

— Мислиш ли, че ще го закара в „Черният коридор“?

— Не знам.

— Тогава не я изпускай.

— Няма.

Почти бяхме стигнали до центъра, когато мерцедесът подаде мигач.

— Завива надясно — обадох се аз.

Райън се вмъкна в лентата за завиване и застана няколко коли след тях.

Още два мигача. Още две завиващи коли. Наблюдавах и дъвчех кожичката на палеца си.

— Кара внимателно — отбелязах аз.

— Това само ме улеснява.

— Само да не я...

— Изпуснеш. Помислил съм за това.

Мерцедесът зави още веднъж и спря на булевард „Лебурньо“. Райън мина покрай него и малко след това отби и спря до тротоара.

Наблюдавах какво става в страничното огледало. Райън беше вторачил поглед в огледалото за обратно виждане.

Франкьор остави нещо на таблото, след това заедно с Бастараш слязоха от колата, прекосиха тротоара и влязоха в сивото каменно здание.

— Може би отиват в кантората ѝ — предположих аз.

— Залепи някакъв пропуск на стъклото — отбеляза Райън. — Ако кантората ѝ се намира тук, сигурно има определено място за паркиране. Защо не го използва?

— Може би са спрели съвсем за кратко.

Каквото и да правеха Бастараш и Франкьор, то траеше прекалено дълго и на мен ми омръзна да наблюдавам. Гледах чиновниците, които бързаха, за да отидат на работа, и носеха покрити чаши с кафе от „Старбъкс“. Една майка с количка. Двама пънкари със сини коси и скейтбордове под мишници. Един мъж, боядисан с разноцветни бои, носеше кокили. Очевидно правеше улични представления.

В колата стана топло и задушно. Отворих прозореца докрай. Вътре нахлуха миризмите на града. Цимент. Боклук. Сол и бензин откъм реката.

Опитвах се да не задрема, когато Райън запали мотора.

Погледнах към сградата, в която бяха влезли Франкьор и Бастараш. Нашият човек излизаше през вратата.

Бастараш насочи дистанционното към мерцедеса. Колата изпищя и мигачите ѝ присветнаха. Той отвори вратата, седна зад волана и се включи в движението. Мерцедесът ни подмина. Райън пропусна още няколко коли и тогава го последва.

Бастараш зави по няколко улици и стигна до булевард „Сент-Ан“, очевидно, без да забележи присъствието ни. Поклащаше глава и предположих, че си тананика заедно с радиото или си беше пуснал някой диск.

На няколко километра извън града зави надясно по мост над реката Сейнт Лорънс.

— Отива към Ил д'Орлеан — каза Райън.

— Какво има там? — попитах аз.

— Ферми, няколко летни вили, малки хотелчета и няколко малки селца.

Бастараш пресече острова по улица „Прево“, след това зави наляво по „Шмен Роял“, двулентово асфалтирано шосе, което минаваше покрай далечния бряг на острова. През прозореца на колата наблюдавах как на сутрешното слънце водата блести сиво-синя.

Сега движението не беше натоварено и Райън беше принуден да остави голямо разстояние между нас и мерцедеса. Когато подминахме селцето Сен Жан, Бастараш зави надясно и изчезна от погледите ни.

Когато Райън зави покрай ъгъла, от Бастараш нямаше и следа. Вместо да изкоментирам, продължих да гриза кожичката на пръста си. Мястото беше станало яркочервено.

Докато се движехме по асфалтирания път, започнах да оглеждам пейзажа. От двете страни на шосето се простираха лозя. Това беше всичко. Навсякъде имаше само лозя, натежали и зелени.

След четиристотин метра стигнахме до едно Т-образно кръстовище. Реката беше право пред нас зад три типични квебекски къщи. Стени от сиви камъни, дървени веранди, високи покриви с тавански прозорци и кашпи с цветя на прозорците на долния етаж. Мерцедесът беше паркиран в алеята пред най-източната от тези къщи.

Наляво пътят към реката продължаваше, но надясно свършваше след десетина метра. Райън подкара натам, обърна колата и загаси мотора.

— И сега какво? — попитах доста по-късно.

— Сега наблюдаваме.

— Няма ли да влезем?

— Първо ще огледаме разположението.

— Наистина ли каза „ще огледаме разположението“?

— Следим код шест на престъпния елемент — Райън продължи да използва жаргона на полицаите от телевизионните сериали.

— Ужасен си — казах аз и отказах да попитам какво означава код шест.

Четирийсет минути по-късно престъпният елемент отвори вратата на къщата, слезе бързо по стълбите и отиде до мерцедеса. Косата му беше мокра и беше облякъл нова риза с цвят на кайсия.

Без да се оглежда, Бастараш се насочи по алеята, чакълът хрущеше под гумите му. С Райън наблюдавахме как с пълна газ се отпрати към „Шмен Роял“, а зад него се вдигна облак прах.

Райън се протегна към жабката и извади от там чантичка, която носеше на кръста. Знам какво имаше в нея. Белезници, пълнител с патрони, значка и оръжие — деветмилиметров глок. Райън използваше тази чантичка, когато не беше с униформа.

Извади краищата на ризата си, върза чантичката около кръста си и провери пружината, която отваряше ципа. След това запали мотора и потеглихме.

Когато стигнахме до къщата, слязохме от колата и се огледахме. Единственото живо същество наоколо беше един мръсен кафяв шпаньол, който душеше някакво умряло животно на около двайсетина метра нататък по пътя.

Погледнах към Райън. Той кимна. Тръгнахме направо към входната врата.

Райън натисна звънеца с показалеца на лявата си ръка. Дясната му ръка беше леко сгъната, поставена върху глока, който се намираще в чантичката.

След малко един женски глас се обади зад затворената врата:

— *As-tu oublie quelque chose?* Забравил ли си нещо?

— Полиция! — извика Райън.

Настъпи моментно мълчание и после:

— Трябва да изчакате малко.

Усетих как адреналинът ми се качва. Макар и приглушен, гласът ми беше познат.

— Искаме да ви зададем няколко въпроса.

Жената не отговори.

Райън натисна звънеца. После пак. И пак.

— Вървете си!

Райън понечи да отговори. Сграбчих го за ръката. Мускулите му бяха твърди като ствол на дърво.

— Чакай — прошепнах аз.

Той замълча, но ръката му остана в готовност върху пистолета.

— Обелин? — обадох се аз. — *C'est moi, Tempre.* Моля те, пусни ни да влезем.

Жената каза нещо, което не успях да чуя. След секунди с периферното си зрение улових някакво движение.

Обърнах се. Пуснатата щора на прозореца леко се люлееше. Беше ли вдигната, когато се приближихме към къщата? Не можех да си

СПОМНЯ.

— Обелин?

Тишина.

— Обелин, моля те!

Ключалките изщракаха, вратата се откряна и лицето на Обелин се появи в пролуката. Както и преди главата ѝ беше покрита с шал.

Изненадах се, когато заговори на английски:

— Съпругът ми ще се върне скоро. Ще се ядоса, ако ви завари тук.

— Мислехме, че си умряла. Бях съкрушена. Хари също.

— Моля ви, вървете си. Добре съм.

— Кажете ми какво се случи.

Тя стисна силно устни.

— Кой инсценира самоубийството ти?

— Искам само да ме оставите на мира.

— Няма да го направя, Обелин.

Погледът ѝ се премести зад рамото ми, към пътя, който водеше до „Шмен Роял“.

— С детектив Райън ще ти помогнем. Няма да му позволим да те нарани.

— Вие не разбирате.

— Помогни ни да разберем.

Лявата ѝ незасегната страна се изчерви, дясната гротескно заприлича на мрамор.

— Нямам нужда да бъда спасявана.

— Мисля, че имаш.

— Съпругът ми не е лош човек.

— Възможно е да е убил хора, Обелин. Млади момичета.

— Не е това, което си мислите.

— И той говори по същия начин.

— Моля ви, вървете си.

— Кой счупи ръката ти? Кой подпали къщата ти?

Очите ѝ потъмняха.

— Защо така си се захванала с мен? Появяваш се в дома ми и отново събуждаш болка, която е най-добре да забравим. А сега искаш да разрушиш брака ми. Защо просто не ме оставиш на спокойствие?

Опитах номера на Райън с бързата смяна на темите:

— Знам за Лорет.

— Какво?

— Лазаретът. Проказата.

Обелин ме погледна така, сякаш я бях ударила.

— Кой ти каза това?

— Кой уби Еванджелин?

— Не знам. — В гласа ѝ имаше отчаяние.

— Съпругът ти ли беше?

— Не!

Погледът ѝ се местеше като на преследвана сърна.

— Вероятно той е убил две малки момичета.

— Моля те! Моля те! Нищо от това, което си мислиш, не е вярно.

Бях вперила поглед в нея неумолимо. Продължих да настоявам:

— Клодин Клоке? Фийби Куинси? Чувала ли си тези имена?

Бръкнах в чантата си, извадих плика, измъкнах от него снимките на Куинси и Клоке и ги наврях пред очите ѝ.

— Виж — заговорих отново. — Погледни тези лица. Техните родители изпитват мъка, която никога няма да забравят.

Тя извърна глава, но аз пъхнах снимките през пролуката на вратата, така че да може да ги вижда.

Затвори очи и сякаш приведе рамене. Когато заговори отново, в гласа ѝ се долавяше поражение.

— Изчакайте. — Вратата се затвори, веригата издрънча и после вратата отново се отвори. — Влезте.

С Райън влязохме във вестибюла, по стените от двете страни имаше картини. Юда. Роза от Лима. Франциск от Асизи. Един мъж с жезъл и куче.

Последвахме Обелин покрай трапезарията и библиотеката и влязохме в гостната. Подът беше покрит с големи дъски. Вътре имаше тежки дъбови маси, протрит кожен диван и огромни кресла. Една от стените беше изцяло стъклена. Между прозорците имаше каменна камина, която отчасти закриваше прекрасната гледка към реката.

— Моля — каза Обелин и посочи дивана.

Райън и аз седнахме.

Обелин остана права, вперила поглед в нас, прикривайки устата си с кокалестата си ръка. Не можех да разбера какво казва изражението

й. Секундите минаваха. По слепоочието ѝ се плъзна капчица пот. Като че ли това я върна към действителността и я накара да действа.

— Чакайте тук.

Завъртя се и излезе през същия свод, през който бяхме влезли преди минута.

С Райън се спогледахме. Усецах, че е напрегнат.

Сутрешното слънце влизаше през стъклото. Въпреки че беше едва единайсет часът, вътре беше ужасно топло. Усетих, че блузата ми започва да се овлажнява от потта.

Една врата се отвори, след това във вестибюла се чуха стъпки. Обелин се появи отново, като водеше със себе си едно момиче на около седемнайсет години.

Двете прекосиха стаята и застанаха пред нас.

Усетих как нещо се надига в гърдите ми.

Момичето беше високо около метър и петдесет. Имаше бледа кожа, сини очи и гъста черна коса, подстригана до ушите. Погледът ми обаче беше привлечен от усмивката ѝ. Усмивка, загрозена от единствен недостатък.

До мен Райън стоеше като закован.

Денят беше придобил неочакван обрат.

Все още държах снимката на Клодин Клоке в ръката си. Изчезналото момиче номер две, според Райън. Дванайсетгодишното дете беше потънало в неизвестност през 2002 година, докато карало велосипеда си в Сен Лазар-Сюд.

Прехвърлих погледа си от момичето към снимката. Снежнбяла кожа. Черна коса. Сини очи. Тясна, заострена брадичка.

Правилни бели зъби, но единият от кучешките беше изкривен.

— Това е Сесил — каза Обелин и постави ръката си върху рамото на момичето. — Сесил, кажи добър ден на гостите ни.

Ние с Райън се изправихме.

Сесил ме огледа с неприкрито любопитство.

— Тези обици истински ли са?

— Истинско стъкло — отвърнах аз и се усмихнах.

— Толкова са лъскави. Лъскави. О!

— Искаш ли да ти ги подаря?

Свалих обиците и ѝ ги подадох. Постави ги на дланта си и ги загледа с такова страхопочитание, сякаш бяха бижутата на кралицата.

— Сесил живее при нас от почти три години. — Обелин беше вперила поглед в мен.

— Je fais la lessive — каза Сесил. — Et le menage.

— Ти се занимаваш с чистенето и прането? Това е огромна помощ.

Тя кимна, може би прекалено енергично.

— И наистина умея да отглеждам растения. Умея. Умея, о.

— Така ли? — попитах аз.

Сесил се усмихна широко.

— Моят коледен кактус имаше хиляда цвята. — Ръцете ѝ обрисоваха кръг във въздуха.

— Това е удивително — казах аз.

— Ош — засмя се тя като малко момиче. — А кактусът на Обелин нямаше нито един цвят. Наистина ли мога да взема обиците?

— Разбира се — отвърнах аз.

— А сега, моля да ни извините — каза Обелин.

Сесил повдигна рамото си.

— В момента гледам „Семейство Симпсън“, но образът не е никак ясен. Можеш ли да го поправиш? — обърна се тя към мен. — Хоумър е то-о-олкова смешен — изговори думата с няколко о-та.

Обелин направи знак с ръка, че ще се върне скоро. След това заедно със Сесил бързо излязоха от стаята.

— Клодин Клоке — говорех с нисък и равен тон.

Райън само кимна. Съсредоточено набираше някакъв номер на мобилния си телефон.

— Как, по дяволите...

Райън вдигна ръка, за да ме накара да замълча.

— Райън е на телефона — заговори той. — Бастараш държи Клоке в една къща на Ил д'Орлеан. — Настъпи кратка пауза. — Засега детето е добре. Но Бастараш е някъде в движение.

Райън съобщи цвета, модела, годината и номера на мерцедеса. След това даде адреса и обясни къде се намира къщата на Обелин. Мускулите на челюстта му изпъкваха, докато слушаше какво му говори другият в слушалката.

— Съобщи ми, когато го заловите. Ако пристигне тук, ще си има работа с мен.

След това Райън затвори и започна да крачи из стаята.

— Мислиш ли, че ще се върне? — попитах аз.

— Тя очакваше...

Той замръзна на място. Погледите ни се срещнаха, когато едновременно усетихме някакво бучене. Усетихме го повече като вибрации във въздуха, отколкото като шум. Бученето стана все по-силно. След малко разбрахме, че идва от мотора на кола.

Райън се спусна през вестибюла и влезе в трапезарията. Аз го последвах. Дватама застанахме един до друг и погледнахме през прозореца.

Една кола се появи в далечината откъм „Шмен Роял“.

— Той ли е? — прошепнах съвсем без нужда.

Райън дръпна пружината, която отваряше ципа на чантичката. Дватама наблюдавахме как колата постепенно придоби очертания. Към нас се носеше черният мерцедес.

Изведнъж се сетих.

— Колата е паркирана отпред — изсъсках аз.

— Tabarnac! — изпсува Райън.

На разстояние не по-малко от десет футболни игрища мерцедесът спря, превключи на задна, обърна и потегли с бясна скорост.

Райън изтича през вестибюла, излезе през вратата и хукна по алеята. След няколко секунди колата се спусна напред, задните гуми вдигаха пръст от земята. Наблюдавах го, докато изчезна отвъд хоризонта.

— Какво става? Къде отиде той?

Преглътнах и се обърнах. Обелин стоеше до вратата.

— Името на момичето не е Сесил — казах аз. — Казва се Клодин. Клодин Клоке.

Тя ме погледна. Пръстите ѝ мачкаха края на шала, също както при беседката в Тракади.

— Съпругът ти е отвлякъл Клодин от семейството ѝ. Най-вероятно я е принуждавал да се съблича и да участва в мръсните му филмчета. Била е на дванайсет години, Обелин. Само на дванайсет години.

— Съвсем не беше така.

— Омръзна ми да слушам едно и също — отговорих грубо аз.

— Сесил е щастлива при нас.

— Казва се Клодин.

— Тук тя е в безопасност.

— Била е в безопасност и при семейството си.

— Не. Не беше.

— Откъде знаеш това?

— Баща ѝ беше чудовище.

— Твоят съпруг е чудовище.

— Моля те — гласът ѝ трепереше, — ела тук и седни.

— Значи искаш да ми кажеш, че нещата не са такива, каквито изглеждат? — Бях ядосана, вече изобщо не се опитвах да се държа любезно.

— Бащата на Клодин я е продал на производителите на детско порно за пет хиляди долара.

Бях толкова изненадана, че замълчах.

— На кого?

— На един лош човек.

— Как се казва той?

— Не знам.

Сведе поглед, после отново ме погледна в очите. Предположих, че ме лъжеше.

— Кога се случи това?

— Преди пет години.

Годината, в която Клодин изчезва от Сен Лазар-Сюд. Пет години след Кели Сикард. Пет години преди Фийби Джейн Куинси.

Кели Сикард. Изведнъж ми дойде нещо наум.

— Малкото име на мъжа Пиер ли беше?

— Не знам.

Обърнах се и погледнах през прозореца. По пътя нямаше никого. Шпаньолът припикаваше един стълб на кръстовището.

Времето течеше бавно. Зад гърба си чух как Обелин дръпна един стол и седна до масата. Приглушените гласове на Хоумър и Мардж Симпсън идваха някъде от другия край на къщата.

След малко отново се обърнах към нея:

— Откъде съпругът ти познава мъжа, който е „купил“ Клодин?

Поставих с пръсти кавички около думата „купил“.

— Работеше за бащата на Дейвид. Преди много време. Още преди да се оженим.

— Значи стриптийз баровете не му бяха достатъчни. Мъжът ти е бил партньор на онзи мръсник и заедно са правили детско порно.

— Не! — каза го яростно. — Дейвид мрази този човек. От време на време те — спря се, сякаш внимателно подбираше думата — имат нужда един от друг.

— Значи господин Мръсник просто предаде Клодин на мъжа ти? Защо? Беше прекалено стара за клиентите му ли?

Обелин отново сведе очи и после погледна към мен.

— Дейвид му даде пари.

— Разбира се. Дейвид Бастараш, спасителят на млади дами.

Не вярвах нито дума от това, което ми казваше, но историята на Кели Сикард и как тя се беше отървала от Пиер непрекъснато се въртеше в ума ми.

Погледнах часовника си. Райън отсъстваше вече почти дваайсет минути.

— Къде се подвизава този човек?

— Не знам.

В този момент мобилният ми телефон иззвъня. Беше Райън. Бастараш беше успял да се добере до магистрала дваайсет и се бе отправил на запад. Райън го следваше тайно. Каза, че ще се забави.

Чудесно. Бях останала без кола в това затънтено място и трябваше да чакам още бог знае колко дълго.

Почувствах се като в капан. Набутах телефона в чантата си. Още преди да успея да я затворя, той иззвъня отново. Не очаквах обаждане от това място. Ню Йорк. В този момент се сетих. Роб Потър.

Вперих поглед в Обелин и отговорих:

— Здравсти, Роб.

— Обичаш ли рокендрол?

— Извинявай, но не можах да ти отговоря снощи — бях прекалено изморена и изнервена, за да остроумнича.

— Няма нищо. Имаш ли малко време? Искам да споделя с теб някои мисли, които могат да те заинтригуват.

— Изчакай малко.

Притиснах телефона до гърдите си и се обърнах към Обелин:

— Трябва да поговоря на спокойствие.

— Къде отиде детективът?

— Да арестува съпруга ти.

Тя се сви, сякаш очакваше да я ударя.

— И те остави тук, при мен.

Изправи се.

— Не бързай да отидеш и да му се обадиш — предупредих я аз. — Ако се опиташ да предупредиш Дейвид, можеш много скоро да останеш вдовица.

Тя вдървено излезе от стаята.

Извадих химикалка и бележник от чантата си. След това включих хендсфрито, поставих телефона си на масата и поднових разговора си с Роб. Радвах се, че имам какво да правя, докато чаках Райън.

— Казвай — започнах аз.

— Дългата или кратката версия?

— Кажи ми достатъчно, че да разбере всичко.

— Стихотворението пред теб ли е?

— Не.

Чух потракването на съдове и реших, че Обелин е отишла в кухнята, недалече от стаята, в която седях аз.

— Няма нищо. Аз ще ти го припомня. С „И“ отбелязваме стихотворенията, написани от приятелката ти през шейсетте, „Н“ се отнася до тези в стихосбирката „Кости, превърнати в пепел“.

— Известни срещу неизвестни — предположих аз.

— Точно така. За щастие анализът се опростява, защото както ще ти обясня, „И“ и „Н“ са написани на английски. Трябва да имаме предвид, че родният език на приятелката ти е френски.

Не го прекъснах.

— Интересното нещо тук е, че дори когато хората се опитват да прикрият собствения си начин на изразяване или да имитират този на някой друг, съдебният лингвист може да надникне под повърхността и да навлезе в зони, които са извън контрола на човека. Например повечето хора в САЩ казват, че стоят „на опашка“ пред пощата. В Ню Йорк обаче хората стоят „в опашка“. Американците, независимо дали са от Ню Йорк или отнякъде другаде, не осъзнават тази разлика. Това е много показателно, но повечето хора просто не го отчитат.

— Значи, ако човек иска да се прави на нюйоркчанин, би трябвало да знае това. Или пък жител на Ню Йорк, който иска да прикрие откъде е, също трябва да го има предвид.

— Точно така. Но хората не обръщат внимание на тези дреболии. Граматичните разлики са дори още по-трудно забележими. Да не говорим за произношението.

— Роб, тука става въпрос за поезия в писмен вид.

— Поезията в писмен вид работи на всички нива на езика. Различията при произношението могат да се отразят на римите.

— Прав си.

— Като си говорим за думите и какво осъзнават хората, чувала ли си за бележката, в която се иска откупът да бъде оставен на зелената площ?

— Не.

— С този случай се занимаваше моят научен ръководител Робърт Шуи. Той прегледал бележката и предположил, че похитителят е добре

образован мъж от Ейкрън. Няма защо да ти казвам, че ченгетата се отнесли скептично към думите му. Запиши си го. Кратко е и ще ти помогне да разбереш какъв е методът, който приложих към стихотворенията.

„Do you ever want to see your precious little girl again? Put \$10,000 cash in a diaper bag. Put it in the green trash kan on the devil strip at corner 18th and Carlson. Don't bring anybody along. No hops! Come alone! I'll be watching you all the time. Anyone with you, deal is off and dautter is dead!“

„Искаш ли да видиш безценното си малко момиченце отново? Сложи 10 000 долара в брой в чанта за пелени. Остави я в зеленото кошче за боклук на зелената площ на ъгъла на осемнайсета улица и «Карлсон». Не води никого със себе си! Никакви ченгета! Ела сам! Ще те наблюдавам през цялото време. Ако има някой с теб, сделката се отменя и дъщеря ти е мъртва!“

— Едно от първите неща, което лингвистът търси, е да разбере дали под този език не се крие някакъв друг. Дали английският е родният език на човека? Ако не е, може да има грешки при думи, които си приличат, думи, които би трябвало да означават едно и също нещо на двата езика, но не е така. Например думата „отрова“ от немски на английски означава „дар“.

— „Embarazada“ на испански. Веднъж направих такава грешка в Пуерто Рико. Вместо да кажа, че съм притеснена, казах, че съм бременна.

— Това е добър пример. Системни грешки в правописа могат също така да покажат, че родният език на човека не е английски. Забележи, че в бележката грешно е написано „kan“ и „kops“, вместо „can“ — кошче и „cops“ — ченгета. Но „cash“ и „corner“ са написани правилно. Следователно този, който е писал бележката, не говори език, при който звукът „к“ винаги се изписва с буквата „к“ и никога с „с“. И като цяло езикът в бележката тече гладко.

— Значи е писана от човек, чийто роден език е английски и не може да напише „кошче за боклук“. Откъде е разбрал Шуи, че този човек е добре образован?

— Вгледай се по-добре в правописа. Не може да изпише правилно думата „daughter“ — дъщеря, нали така?

— Точно така. Но може да напише „precious“ — безценен. И „diaper“ — пелена. Освен това пунктуацията е правилна, не като на човек, който не знае как се пише „corp“.

— Знаех, че веднага ще го забележиш. В същността си това много прилича на работата, която ти вършиш. Търсиш модели, които съвпадат или не съвпадат. Така че, ако нашият човек може да пише правилно, защо не го прави?

— За да заблуди ченгетата. Може би в общността, в която живее, се знае, че е добре образован. Така че като се опитва да скрие образованието си, той всъщност се издава. А защо точно Ейкрън? Защо не Кливланд? Или Синсинати?

— Прочети бележката отново. Кои думи ти правят впечатление?

— „Devil strip“ — зелена площ.

— Как би нарекла ти тази тревна ивица, която се намира между тротоара и пътя?

Замислих се.

— Нямам представа.

— Повечето хора нямат специална дума за това. Или ако имат, то това са местни изрази. County strip. Median strip.

— Devil strip — предположих аз.

— Но този израз се използва само в Ейкрън. Дори не в Толедо или в Кълъмбъс. И никой не го осъзнава. Кой изобщо говори за това нещо? Чуваш ли ме?

— Да.

— Така че езикът се различава не само според нивото на образование на човека, но и според географския район, от който идва. Можеш също така да прибавиш и възраст, пол, социална група и всяка друга демографска характеристика, за която се сетиш.

— Езикът показва към каква група принадлежиш.

— Разбра ме съвсем правилно. Така че първото нещо, което се опитах да направя със стиховете, беше да им създам лингвистично-демографски профил, т.е. — какво ни казва езикът за писателя. След

това използвах техниката на микроанализа, за да разгранича във всяко едно от стихотворенията индивидуализирани езикови модели, които ние наричаме идиолекти. На базата на всичко това успях да направя анализ на авторството, както ти ме помоли, и да отговоря на въпроса: един и същи ли е авторът и на двете стихотворения.

— Един и същи ли е?

— Остави ме да продължа. Анализът се оказа особено интересен, тъй като „И“ стиховете са написани на английски, от човек, чийто роден език е френски. Както знае всеки учител по чужд език, човек учи чуждия език, използвайки лингвистичната система на езика, който вече познава, а именно — родния си език. Докато не усвоиш чуждия език добре, родният ти език се усеща, защото структурите му прозират, когато използваш чуждия език.

Замислих се как самата аз говоря френски.

— Ето за това имаме чужд акцент. И странен словоред. И невинаги подбираме точната дума.

— Именно. При този конкретен анализ проучих всички стихотворения и когато забележех някои интересни фрази, ги подлагах на сравнение, разделяйки екрана на две. От едната страна записвах стиховете такива каквито са. От другата страна променях стиховете така, че да изразя това, което френскоговорещият автор се е опитвал да изкаже на английски. Но той не е успял, защото неправилно си е превеждал от френски и неправилно е използвал сродните думи. Ако след нанесените промени цялото стихотворение ставаше по-смислено, приемах, че това е доказателство, че родният език на автора е френски. Искаш ли да ти дам няколко примера?

— Каж ми само най-същественото.

— Съвсем очевидно е, че както стихотворение „И“, така и стихотворение „Н“, са написани от човек, чийто роден език е френски, и то от човек, който не е изучавал английски в училище.

Усетих как вълнението ми нараства.

— След това потърсих идиосинкратични реторични похвати, които се срещат както в стихотворение „И“, така и в стихотворение „Н“, както и други статистически значими лексикални и граматични съвпадения. Разбираш ли какво ти говоря?

— Дотук, да.

— Чуй този откъс от стихотворение „И“:

*„В късната сутрин вървя под лъчите, будна и
чувстваща,
както никога досега.
Топло сияние ме обгръща и казва на всички:
«Аз съм любов»! Усмивам се, мой е целият свят.“*

Думите, които идваха от миналото ми, сякаш спираха дъха ми.
Оставих Роб да продължи:
— А сега чуй този стих от стихотворение „Н“:

*„Сама на света, тя е скрита в сянка,
жената що нявга бе млада.
Оглежда се и вижда как младите кости превръщат
се в пепел.“*

— И в стихотворение „И“, и в стихотворение „Н“ метриката е еднаква.

— Същата, която Лонгфелоу използва в поемата си „Еванджелин“. Приятелката ми я обожаваше.

— Тази метрика е типична за епическата поезия. Сама по себе си еднаквата метрика не е особено значима. Много по-интересно е, че и в двете стихотворения се появяват едни и същи грешки. И в двете думата „universe“ е написана без крайното „e“.

— Univers. Както се пише на френски.

— Oui. А сега да се върнем обратно на географията. Твоята приятелка е от Акадия, Ню Бранзуик. Прекарвала е известно време в Южна Каролина. Чуй стихотворението, което е дало заглавието на стихосбирката „Кости, превърнати в пепел“.

— За какво да внимавам, докато слушам?

— Местен диалект. Можеш да го откриеш най-вече в стихотворение „Н“.

Роб започна да чете бавно:

„Със смях три девойки се движат безгрижно,

*вървят към реката.
Едната се скрива зад елата огромна,
а другите тръгват, без да я чакат.
А после със скок и с вик,
и със смях трите се прегръщат, забравили всичко.
И движат се трите през гората вековна в жаркото
лято,
що трае вовеки. Но не и таз, дете страда.
Сама ще пътува през тъмните сенки и никой друг
вече не
ще да я види.
Косата ѝ златна като листата на дъба в дълбоката
есен,
очите — зорници. Устата — червена череша.
Страните — алени рози.
Млади кости, превърнати в пепел.“*

— Същата метрика — отбелязах аз.

— А какво ще кажеш за думите, които използва? Ти си живяла и в Ню Бранзуик, и в Южна Каролина.

— Изразът „гората вековна“ е взет направо от Лонгфелоу.

— И се отнася до Акадия. Поне в „Еванджелин“. Нещо друго?

Погледнах към набързо нахвърлените си бележки.

— „Dauslean“ на негърското наречие в Южна Каролина означава „зора“. А на Юг думата „ailing“ се използва за човек, който страда.

— Точно така. Употребата на тези две думи ни насочва към Южна Каролина.

Поет, който е свързан едновременно с Акадия и Южна Каролина. Поет, който е бил повлиян от поемата на Лонгфелоу „Еванджелин“. Човек, който пише на английски, но родният му език е френски. Ето какво означава лингвистичен пръстов отпечатък.

Мили боже! Хари се оказа права. „Кости, превърнати в пепел“ беше написана от Еванджелин.

Ядосах се ужасно. Още една лъжа. Или поне прикриване на истината. Нямах търпение да се изправа пред Обелин и да ѝ задам някои въпроси.

Роб започна да говори отново.
Думите му ме накараха да замръзна на мястото си.

— Чакай — трябваше ми известно време, за да дойда на себе си.
— Повтори.

— Добре. Казах, че родният език много често излиза на преден план, когато човек е под стрес. Тогава вероятността да се правят грешки при словообразуването е много по-голяма, защото емоциите напират и се изразяват чрез родния език. В това стихотворение тези емоции вероятно са породени от ужаса на присъстващите, от невероятните и въпреки това живи образи на телевизионния екран на горящите жертви, които скачат от сградата, обречени на смърт.

— Прочети стиховете отново.

Това не беше възможно. Роб не би могъл да изговори думите, които смятах, че съм чула. Роб отново прочете следното:

*„I see the terror that comes from hate
Two towers fall while men debate
Oh where is God? Even brave people, chair, blessed by
fire,
Jet to death!“*

*„Виждам ужас, породен от омраза.
Кулите падат, а хората спорят.
О, боже, къде си? Дори смели хора, столове,
дарени от огън, струят към смъртта!“*

Сърцето ми блъскаше толкова силно, че се притеснявах, че сигурно се чува по телефона. Роб продължи да говори, очевидно не забелязваше обзелите ме емоции.

— „Столове, дарени от огън“ не е много ясно на английски, но нека не забравяме, че това е поезия, а в поезията потокът на

информацията, образите и асоциациите, които тя предизвиква, невинаги са ясни и силно се различават от ежедневната ни реч. Като изключим този стих, тук авторът без съмнение използва ежедневен език или поне това е така на френски. Chair значи плът. A se jeter, тук глаголът „jet“ — струя, на френски приблизително означава „хвърлям се“. Blesser значи „наранявам“. Преведено от френски, този стих би звучал така:

*„О, Боже, къде си? Дори смелите хора, чиято плът
е
наранена от огъня, се хвърлят към смъртта си!“*

— Сигурен ли си, че става въпрос за единайсети септември и Световния търговски център? — Гласът ми беше невероятно спокоен.

— Звучи съвсем логично.

— И нямаш никакво съмнение, че стиховете в „Кости, превърнати в пепел“ са написани от приятелката ми Еванджелин?

— Абсолютно никакво. Ще ме оставиш ли да довърша и да ти обясня как стигнах до този извод?

— Трябва да приключвам разговора, Роб.

— Има още.

— Ще ти се обадя.

— Добре ли си?

Затворих. Знаех, че постъпих грубо и неблагодарно. По-късно щях да му изпратя цветя или коняк. Но точно в този момент не можех да разговарям повече.

Всички стихове бяха написани от Еванджелин. Някои от тях наскоро.

Поне един от стиховете беше написан след 11 септември 2001 година.

Седях неподвижно, бях като парализирана от изводите на Роб и всичко, което можеше да последва от тях.

През 2001 година Еванджелин е била жива. Не е била убита десетки години по-рано.

Обелин ме беше излъгала, че Еванджелин е умряла през 1972 година. Защо?

Наистина ли е била заблудена? Разбира се, че не, нали е имала стиховете ѝ. Знаела е приблизително кога са били написани.

Сподавен смях наруши разсъжденията ми. Вдигнах поглед. Стаята беше празна, но една сянка премина по пода покрай вратата.

— Сесил? — извиках тихо.

— Можеш ли да познаеш къде съм?

— Мисля — замълчах, все едно се колебаех, — че си в шкафа.

— Не — извика тя и се показа на вратата.

— Къде е Обелин?

— Готви нещо.

— Ти си билингвална, нали така, мила?

Тя ме погледна объркано.

— Можеш да говориш и на френски, и на английски.

— Какво означава това?

Реших да подходя по друг начин.

— Можем ли да си поприказваме само ти и аз?

— Oui — каза тя и седна до мен на масата.

— Обичаш игри на думи, нали?

Кимна.

— Как се играе? — попитах.

— Каж ми дума, която описва нещо, и аз ще я закръгля.

— Gros. Дебел — казах и издох бузи.

Тя смръщи чело:

— Тази не става.

— Защо?

— Просто не става.

— Обясни ми.

— Думите образуват картини вътре в главата ми.

Спря, обезкуражена от неспособността си да обясни по-точно.

Или от моята неспособност да я разбера.

— Продължавай — опитах се да я насърча.

— Някои думи изглеждат плоски, а други разкривени. — Присви очи и с ръце ми показа какво значи „плосък“ и „разкривен“. — Плоските думи могат да станат кръгли, като им прибавиш „о“ накрая. Обичам тези думи. С разкривените думи не става.

Стана ми ясно като в мъгла.

Спомних си първите думи, които бях разменила с Клодин. Момичето говореше на някаква смесица между английски и френски и очевидно не правеше никаква разлика между двата езика. Чудех се каква беше рамката на понятието, което определяше една дума като плоска или като разкривена. Очевидно „лъскави“ и „drole“^[1] бяха плоски думи. „Gros“ беше разкривена.

— Дебел — опитах с думата, с която бяхме започнали, само че на английски.

Зелените очи засияха.

— Дебел-о.

— Щастлив.

Тя поклати глава.

— Fort.^[2]

— Неее. И тази е разкривена.

— Свиреп — казах аз, оголих зъби, свих пръсти и се престорих на страшно чудовище.

— Свиреп-о. — Тя се засмя и направи подобна на моята физиономия.

Семантичната подредба в съзнанието ѝ щеше завинаги да си остане загадка за мен. След още няколко подобни реплики реших да сменя темата на разговор.

— Щастлива ли си тук, Сесил?

— Предполагам, че да. — Прибра косата зад ушите си и се засмя. — Но и другата къща ми харесва. Там има птици по колоните.

Къщата в Тракади. Вероятно е била там, когато отидохме с Хари.

— Можеш ли да си спомниш къде си била, преди да дойдеш да живееш при Обелин?

Усмивката изчезна от лицето ѝ.

— Натъжаваш ли се като си спомниш за онова място?

— Не си спомням за него.

— Можеш ли да го опишеш.

Тя поклати глава.

— Да не би някой да се е държал лошо с теб?

Маратонката на Клодин започна да издава неприятен звук, когато коляното ѝ заподскача нагоре-надолу.

— Мъж ли беше?

— Караше ме да си събличам дрехите. И... — Коляното заподскача още по-силно. — Искаше да правя разни неща. Той беше лош. Лош.

— Спомняш ли си името на мъжа?

— Мал-о.^[3] Беше лош. Аз не бях виновна.

— Разбира се, че не си виновна.

— Но ми даде нещо много хубаво. Запазих си го. Искаш ли да го видиш?

— Може би по-късно...

Без да обърне внимание на отговора ми, Клодин изтича от стаята. След секунди се върна и носеше кръг, оплетен от кожени ленти, украсен с пера и мъниста. Беше капан за сънища.

— Това е магическо. Ако го закачиш над леглото си, със сигурност ще сънуваш хубави сънища. И...

— Защо торМОЗИШ Сесил?

И двете с Клодин се обърнахме, когато чухме гласа на Обелин.

— Просто си приказваме — каза Клодин.

— В кухнята на масата има ябълки. — Обелин продължаваше да гледа намръщено. — Ако ги обелиш, ще направим пай.

— Добре.

Клодин размаха капана за сънища, мина покрай Обелин и изчезна. След малко откъм кухнята се дочу песен.

„Fendez le bois, chauffez le four. Dormez la belle, il n'est point jour.“

Преведох си детската песничка наум. „Насечи дърва, загрей фурната. Спи, хубавице, още не е съмнало.“

— Как смееш?! — изсъска Обелин.

— Не, Обелин. Ти как смееш?

— Тя разсъждава като осемгодишно дете.

— Чудесно. Нека да си поговорим за деца. — Тонът ми беше леден. — Нека да си поговорим за сестра ти.

Лицето ѝ съвсем пребледня.

— Къде е тя?

— Казах ти.

— Излъга ме!

Скочих на крака и ударих с дланите си по масата. Столът ми се обърна, падна на пода и изтрещя като изстрел.

— Еванджелин не е била убита! — Тонът ми беше точно толкова суров, колкото и изражението на лицето ми. — Или поне не е умряла на шестнайсет години.

— Това са глупости. — Гласът на Обелин трепереше, сякаш беше записан на магнетофон и лентата е била пускана много пъти.

— Хари откри „Кости, превърнати в пепел“. Обелин, знам, че Еванджелин е написала тези стихове. Някои от тях — през 2001 година.

Погледът ѝ мина покрай мен и се насочи към прозореца.

— Знам за издателската къща „О’Конър“. Сега проследявам поръчката. Мога да се обзаложа, че Вирджини Льоблан си или ти, или Еванджелин.

— Ти открадна книгата. — Докато говореше, все още гледаше през прозореца.

— Колкото и да ми е неприятно, трябва да ти кажа, че това, което ти и съпругът ти сте направили, е много по-лошо от кражбата на една книга.

— Преценката ти за нас е неправилна и ни отправяш несправедливи обвинения, от които ме боли.

— Какво се случи с Еванджелин?

— Това не е твоя работа.

— Каква беше причината? Бизнес? Какво, по дяволите, хлапето работи за татко. Не влиза в служебните ѝ задължения, но ще я накарам да се съблече, ще я завържа с въжета и ще направя някоя и друга снимка. Тя е млада, бедна и се нуждае от работата. Няма да вземе да се разприказва.

— Не беше така.

Ударих по масата толкова силно, че Обелин трепна.

— Разкажи ми тогава. Как беше?

Тя се обърна бързо и застана пред мен.

— Беше управителят на свекър ми. — Сълзите се стичаха по обезобразеното лице. — Той принуди Еванджелин да го направи.

— Господин Мръсника, който няма име. — Въобще не ѝ вярвах.

Ако изобщо съществуваше такъв човек, то Обелин със сигурност трябваше да знае кой е той.

— Дейвид го уволни още в деня на смъртта на баща си. Аз разбрах за снимките много по-късно.

— Какво се случи с Еванджелин? — Щях да продължа упорито да задавам този въпрос, докато получех отговор.

Тя ме изгледа продължително. Устните ѝ трепереха.

— Какво се случи с Еванджелин?

— Защо не ни оставиш на мира?

— На мира? Кого да оставя на мира? Еванджелин ли?

— Моля те.

— Какво се случи с Еванджелин?

От гърлото ѝ се изтръгна ридание.

— Съпругът ти ли я уби?

— Ти си луда. Защо говориш такива неща?

— Или някоя от неговите горили?

— Дейвид не би позволил на никого да я нарани! Та той я обича!

Обелин закри устата си с ръка. Очите ѝ се разшириха от ужас.

— Тя е жива — казах го съвсем тихо.

— Не. — Звучеше отчаяно. — Дейвид обича спомена за нея. Стиховете ѝ. Сестра ми беше прекрасен човек.

— Къде е тя?

— Остави я на мира.

— Аз ли я тормозя?

— Само ще ѝ причиниш болка. Само ще я нараниш.

— Тя при онзи мъж ли е?

Спомних си думите на Обелин, които ми беше казала по-рано. Как точно се беше изразила? Дейвид и този мъж имаха нужда един от друг.

— Тя няма да иска да те види.

— Той я крие, нали така?

— Pour l'amoir du bon Dieu!

— Какво? Да не би мъжът ти да е разменил сестра ти за Клодин? Имал е нужда от нещо по-младо?

По лицето на Обелин се изписа гняв. Когато заговори, гласът ѝ бе станал по-суров дори и от моя.

— J'vas t'arracher le gorgoton! Ще ти изтръгна гръкляна!

Впихме поглед една в друга, но аз първа отвърнах очи. Дали в мен не се прокрадваше известно колебание? Отвън се чу шумът на двигател. Усили се. Спря. След малко входната врата се отвори. После

се затвори. Стъпките преминаха през вестибюла и Райън влезе в трапезарията.

— Готова ли си да тръгваме?

— Абсолютно.

Ако начинът, по който го казах, удиви Райън, не го показва.

— Ами Клодин? — попитах, докато прибирах бележките и телефона в чантата си.

— Социалните служби идват след мен.

— А Бастараш?

— Оставих го на полицията на Троа Ривиер. Те ще го поемат. Изглежда се е отправил към Монреал.

— Хипо?

— Днес по-късно ще излети за Тракади. Има намерение да притисне Мълали и Бабен и да провери някои неща, които открихме в папките на Бастараш.

Обърнах се към Обелин:

— Това е последният ти шанс.

Тя не каза нищо.

Опитах се последните ми думи да прозвучат колкото се може по-заплашително.

— Запомни това, Обелин. Няма да спра, докато не открия сестра ти. И ще направя всичко по силите си, за да съм сигурна, че съпругът ти ще бъде обвинен в отвлечане, насилие над деца, експлоатация на деца и всичко друго, което може да ти дойде наум.

Обелин заговори тихо. В гласа ѝ се долавяше тъга:

— Знам, че искаш да направиш добро, Темпи, но вместо това ще нараниш много хора. Ще нараниш хората, които се опитваш да предпазиш, и тези, които са им помагали. Горката Сесил е щастлива тук. За нея социалните служби ще се окажат истински кошмар. А ако откриеш Еванджелин, само ще ѝ причиниш болка. Нека Бог те благослови и ти прости.

Кротките, но силни думи на Обелин ме накараха да забравя гнева си. Започнах да я моля:

— Моля те, Обелин, моля те, кажи ми това, което ми е необходимо, за да мога да предам мъжа, който нарани Еванджелин и Сесил на правосъдието! Моля те, направи го!

— Не мога да кажа нищо повече — тихо отвърна тя, без да вдигне поглед към мен.

---

[1] Забавен (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Силен (фр.). — Б.пр. ↑

[3] От френски mal = лош. — Б.пр. ↑

Докато прекосявахме бързо Ил д'Орлеан, разказах на Райън за разговорите ми с Клодин и Обелин.

— Поставила си я под двоен обстрел. — Райън наистина беше впечатлен. — Мъжът ти е мръсен бандит. Сестра ти е била вързана и снимана гола.

— Обелин твърди, че Дейвид няма вина за нищо от това, в което го подозирам, и че той всъщност е помогнал на някои от момичетата. Спомни си разговора ни с Кели Сикард.

— Кого обвинява тя?

— Бивш служител на свекър й.

— Кой е той?

— Не знае или не иска да съобщи името му. Казва, че Дейвид го е уволнил през 1980 година. Факт е обаче, че някой е убил тези момичета и единствената ни следа води към Бастараш. Не можем да не обърнем внимание на това.

Райън зави към рампата. Последва кратко спускане, колата намали скоростта си и вече бяхме на магистрала двайсет. Замълчах, не исках да преча на Райън, докато шофираше.

Мислите ми се насочиха към събитията от последните двайсет и четири часа. Дейвид Бастараш. Кели Сикард. Клодин Клоке. Подгизналото и подпухнало от водата тяло на Клер Бриду.

Хари. Вече беше сряда. Не я бях виждала от неделя вечер. Не я бях чувала, откакто се обади на мобилния ми телефон в понеделник сутринта.

Един образ в съзнанието ми водеше след себе си друг. Еванджелин, завързана с въжета. Момичето на пейката. Клодин — истинска трагедия. Момичето със смесен расов произход, извадено от река Лак де дьо Монтан.

Възможно ли бе Еванджелин все още да се занимава с порнография? Това ли беше тайната, която Обелин криеше?

Откъси от отделни реплики се въртяха в ума ми отново и отново. Сикард говори за анонимния Пиер: „Бях само по мокасини, а един мъж с препаска около слабините спа с мен“. Коментарът на Бастараш: „Току-що бях излязъл от гимназията, когато това момиче се правеше на индианска принцеса“.

Безсъзнателното ми „аз“ отново ме потупа по рамото.

Бастараш знаеше, че видеото с момичето на пейката е старо. Беше заснето в къщата му. Нямаше начин да не е замесен. Всъщност наистина ли беше така? На колко години е бил тогава? Каква е била по онова време ролята му в бизнеса на семейство Бастараш?

Потупването по рамото продължи още по-настойчиво.

Човешкият мозък е странно нещо. Химически елементи. Електричество. Течности. Цитоплазма. Ако елементите се свържат правилно — работи. Никой не знае точно какъв е механизмът.

Но частите на мозъка могат да действат точно както правителствените агенции. Стягат редиците си и опазват специфичната информация, с която разполагат. Главен мозък. Малък мозък. Преден дял. Двигателна част на мозъчната кора. Понякога е необходим катализатор, за да ги накара да обменят информация.

През последните дни невроните ми бяха поели огромно количество информация, но не я бяха обработили. Неочаквано настъпи някаква промяна. Долната част на мозъка ми започна да контактува с горната. Защо? Капанът за сънища на Клодин Клоке.

— Ами ако Обелин казва истината? — попитах аз и се надигнах на седалката. — Ако перверзникът, когото търсим, е мъжът, работил за бащата на Бастараш?

— Възможно е.

— Когато с Хари отидохме в Тракади, Обелин спомена някакъв бивш служител на свекър ѝ. Каза, че съпругът ѝ го е уволнил и не са се разделили никак приятелски.

Райън не каза нищо.

— Този бивш служител е проектирал сауната, която после е била превърната в беседка. Бил е смахнат на тема индианско изкуство. Правил е резбовани пейки. Колони с тотеми. — Замълчах, за да видя ефекта от думите си. — Кели Сикард каза, че Пиер я е карал да носи мокасини. Какъв беше коментарът на Бастараш, когато му показа снимката с момичето на пейката?

— Каза, че момичето се е правело на индианска принцеса. — Райън очевидно ме слушаше.

— На снимката нямаше нищо, което да подсказва някаква връзка с индианското изкуство. И филмчетата, които изброи Сикард. Помисли си какви са заглавията им.

— Кучи син.

— Клодин имаше капан за сънища. Каза, че го е получила от мъжа, при когото е живяла, преди да отиде при Обелин. Ами ако „агентът“ и приятел на Кормиер — Пиер, е човекът, когато Бастараш е уволнил? Същият, който е държал Клодин при себе си?

Райън стисна още по-здраво волана.

— Тогава каква е ролята на Бастараш?

— Не съм сигурна. — Започнах да прехвърлям разни факти из ума си. — Бастараш е все още хлапе. Вижда, че в дома му се снимат порнофилми. Това никак не му харесва и решава, че ще му сложи край в момента, в който старецът предаде богу дух.

Райън очевидно обмисляше думите ми.

— Как нарече Клодин онзи изрод?

— Не знаеше името му. Или не искаше да го каже. — Разказах му как играхме на думи и как тя ги закръгляше. — Според Клодин прилагателните са плоски или разкривени. Към плоските прибавя „о“, а към разкривените — не. В това няма никаква логика, просто нейният мозък ги възприема по този начин. Каза, че бил лош. Мал-о.

Райън очевидно се замисли. После добави още едно „ако“ в моя и без това дълъг списък.

— Ами ако „лош“ е разкривено прилагателно? Такова, което не може да се закръгли?

— Тогава към него не можеш да прибавиш „о“.

— Точно така.

Разбрах накъде бие Райън.

— Ами ако това е името му? Мало... — Невроните ми отново активно се включиха: — Пиер Мало!

Райън вече говореше по мобилния си телефон. Чух го как нарежда на някого да направи проверка.

Движехме се на запад, трафикът беше натоварен. Наблюдавах ауспуха на колата пред нас. Слънчевите петна по багажника и покрива й. Дъвчех кожичката на пръста си.

Беше изминал час, откакто напуснахме Квебек Сити, когато телефонът на Райън иззвъня.

— Райън.

Пауза.

— Къде?

Пауза.

— По дяволите!

Последва още една кратка пауза, после той затвори телефона си и го хвърли отпред на таблото.

— Какво става? — попитах аз.

— Изпуснали са Бастараш.

— Как?

— Спрял е на една бензиностанция. Влязъл е в ресторанта. И не излязъл.

— Изоставил ли е мерцедеса?

Райън кимна.

— Или някой го е чакал, или случаен човек го е качил.

След няколко минути беше ред на моя телефон.

През последните четирийсет и осем часа на практика не бях спала. Издържах, защото от време на време подремвах за малко и защото адреналинът ми беше висок. Това, което се случи впоследствие, беше изцяло по моя вина.

Погледнах кой се обажда и почувствах огромно облекчение. Последвано от тревога.

Тя надделя, затова приех обаждането, но не казах нищо.

— Чуваш ли ме, како?

— Да. — Гласът ми беше леден.

— Ядосана си. — Хари разбираше и от половин дума. — Знам какво ще ми кажеш сега.

— Къде, по дяволите, беше?

— Да, сър. Тъй вярно. Мога да обясня.

— Не е необходимо да си правиш труда.

— Исках да те изненадам.

Колко пъти бях чувала тези думи?

Телефонът на Райън иззвъня отново. Чух, че отговори.

— Кой е там? — попита Хари.

— Казвай какво искаш?

— Преди съвсем да се ядосаш и да побеснееш, нека да ти кажа какво открих.

— Не е ли по-добре да ми кажеш къде беше?

— В Торонто. Разговарях с Флан О'Конър. И научих някои много интересни неща.

— Имаш ли нещо за писане? — попита Райън, докато все още държеше телефона на ухото си.

— Изчакай — обърнах се към Хари.

— Къде си? — попита тя в момента, в който оставях телефона си на таблото.

Изрових лист и химикалка от чантата си.

— Улица „Рустик“ 13.

Записах набързо адреса, който Райън повтаряше. Когато свърших, чух от телефона си, че Хари нещо говори. Не й обърнах внимание.

— „Пиерфон“, до „Шери“ — диктуваше Райън, а аз записвах. — Около два километра след Монте дьо л'Еглиз, наляво. След игрището за голф и природния резерват? Разбрах.

— Значи Пиер Мало живее в покрайнините на Монреал? — попитах аз, докато записвах цялата информация.

Райън кимна.

— Мили боже, Райън! Това сигурно е къщата, която Кели Сикард описа.

— Напълно възможно е.

— Спомняш ли си колко яростно ни убеждаваше Бастараш, че трябва да търсим в собствения си заден двор?

— Тогава реших, че това е неговият начин да ни каже да вървим на майната си.

— Обелин каза, че Мало и съпругът ѝ имат някакво споразумение помежду си. Каза още, че се нуждаят един от друг. Мислиш ли, че Бастараш ще се опита да се свърже с Мало?

— Беше се отправил към Монреал.

Прочетох отново указанията.

— Кой природен резерват?

— Боа дьо Л'ил Бизар.

Усетих, че гърлото ми се стяга.

— Пристанът за лодки!

— Какво? — Райън задмина един миникупър.

— Съскинд каза, че според анализа на диатомите има връзка между трупа, намерен в река Лак де дьо Монтан, и пристана за лодки в Боа дьо Л'ил Бизар.

— Сигурна ли си?

— Да.

През ума ми мина една ужасна мисъл.

— Ако Мало е получил Фийби Куинси чрез Кормиер, както е получил и Кели Сикард, то много е възможно в момента да я държи в къщата.

От телефона ми се чу едно остро изсвирване. Съвсем бях забравила, че Хари все още ни слуша. Сложих телефона до ухото си.

— Трябва да затварям.

— Наистина ли откри кой е отвлякъл момиченцето? — По гласа на Хари личеше, че се вълнува точно толкова, колкото и аз.

— В момента не мога да разговарям с теб.

— Виж, знам, че си ми бясна. Постъпих безразсъдно. Нека да направя нещо, за да се реванширам.

— Затварям.

— Искам да помогна. Моля те. Чакай. Знам. Мога да отида там и да наблюдавам мястото...

— Не! — Гласът ми прозвуча като писък.

— Искам да направя нещо.

— По никакъв начин.

Райън ме гледаше въпросително.

— Не съм глупачка, Темпи. Няма да позвъня на звънеца на този Мало. Просто ще го наблюдавам, докато вие с мосю Прекрасен пристигнете.

— Хари, слушай ме — опитвах се да бъда спокойна. — Не се доближавай до къщата. Този човек е опасен. С него шега не бива.

— Ще те накарам да се гордееш с мен, како.

И ми затвори телефона.

— Господи, пресвета Богородице!

Натиснах копчето за повторно набиране.

— Какво става? — попита Райън.

— Хари ще отиде да наблюдава къщата на Мало.

— Спри я.

Телефонът на Хари даваше свободно, след това се включи гласовата поща.

— Не вдига. Господи, Райън! Ако сме прави за Мало, то този човек е истинско чудовище. Ще убие Хари, без да му мигне окото.

— Обади ѝ се отново.

Обадих се. Гласова поща.

— Няма да успее да открие къщата на Мало — каза Райън.

— Телефонът ѝ има GPS.

Погледите ни се срещнаха.

— Протегни се отзад и ми подай сигналната лампа.

Разкопчах колана си, обърнах се и вдигнах сигналната лампа от пода.

— Закачи я за твоя сенник.

Закачих лампата с лепенка.

— Включи я в гнездото на запалката.

Направих го.

Райън включи аварийните светлини.

— Свали надолу сенника и включи.

Направих го. Лампата започна да издава пулсираща червена светлина.

Райън включи сирената и натисна газта до ламарината.

Със сирена и сигнална лампа можеш да стигнеш навсякъде. При това навреме.

Два часа след като двамата с Райън напуснахме Ил д'Орлеан, вече приближавахме Монреал. По пътя на връщане бях напълно съсредоточена. Държах се здраво за таблото пред мен и за страничния прозорец. Клатех се и подскачах цялата, когато Райън ускоряваше, а след това набиваше спирачка.

Остров Ил Бизар се намира на северозапад от Монреал, в най-западната точка на град Лавал. Когато достигнахме острова, Райън прекоси магистрала четирийсет, пресече града по диагонал на югозапад, след това се отправи на север по булевард „Сен Жан“.

Преди да стигнем до „Пиерфон“, завихме надясно и се спуснахме по моста „Жак Бизар“. По средата на моста Райън загаси светлините и спря сирената.

По-голямата част от острова е заета от игрища за голф и природния резерват, но по периферията на острова има няколко разпръснати квартала. Някои са по-стари, други са съвсем нови, но цените навсякъде в този район са изключително високи. Улицата на Мало се намираше зад малка горичка в южния край на острова.

Докато се движехме по „Рустик“, Райън намали. След трийсетина метра направи обратен завой и бавно минахме по улицата още веднъж.

Очевидно наоколо имаше само жилищни сгради. Огромни стари къщи. Огромни стари дървета. Не забелязах никой да се движи между тях.

На улица „Шери“ Райън отново смени посоката, приближи се до бордюра и спря така, че да има възможно най-добра видимост. За себе си. Аз трябваше да извивам врат, за да мога да видя нещо.

„Рустик“ беше дълга само една пряка и в края ѝ имаше нещо като малък парк. Шест къщи отляво. Шест къщи отдясно. Всички те се намираха в дъното на тесните дворове и изглеждаха някак уморени.

Имаха нужда от преобоядисване, а може би и от подмяна на водопроводните тръби и електрическата мрежа.

Някои от живеещите там се бяха опитали да поддържат моравите и градините си. Едни се бяха справили успешно, други — не съвсем. Пред една стара викторианска къща имаше резбована табела, на която пишеше „Ше Лизо“ 4.

— Много прилича на къщата на Бастараш в Тракади — отбелязах аз.

— Какво имаш предвид?

— Задънена улица. Зад къщата минава реката.

Райън не отговори. Извади бинокъл от жабката и започна внимателно да оглежда наоколо. Очевидно преценяваше ситуацията.

Погледнах към неговата страна на улицата. До бордюра имаше паркирани три коли, една близко до „Шери“, една по средата и една, близо до парка.

Табелката показваше, че четните номера са от дясната страна. Преброих къщите, като започнах от ъгъла.

— Номер тринайсет трябва да бъде последният голям парцел вляво.

Всъщност не се виждаше много. Имотът на Мало беше обграден от двуметрова ограда, покрай която плътно една до друга растяха лози. През пролуките в листата можах да забележа един бор, редица от кедри и един изсъхнал бряст.

— Харесва ми как се е справил с озеленяването. — Напрежението ме караше да пускам идиотски шеги.

Райън не се засмя. Натискаше бутоните на телефона си.

— Можеш ли да прочетеш какво пише на вратата на Мало? — попитах аз.

— Prenez garde au chien. Внимание, куче!

— Трябва ми справка за три номера.

Предположих, че Райън разговаря с дежурния в управлението на полицията и иска справка за номерата на трите коли. Изчака и след това прочете номера на табелката на един изключително стар и очукан форд „Мъркюри Маркиз“, паркиран недалече от „Шери“.

— Мърчисън, Дюи. „Рустик“ 3. Oui.

Огледах едноетажната тухлена сграда, която се намиреше през пет къщи от тази на Мало. Очевидно беше, че портфейлът на стария

Дюи не беше особено дебел.

— Девет. Четири. Седем. Алфа. Чарли. Зулу. — Райън вече даваше номера на поршето, което беше паркирано по средата между двете преки.

След бясното препускане насам топлината и спокойствието в колата ми поддействаха потискащо. Слушах какво приказва Райън и изведнъж усетих, че съм направо изтощена.

— Винсент Антъни. — Райън повтори името. — Има ли някой Винсент, който да живее на „Рустик“? — Почака малко. — Да, добре.

Ръцете и краката ми тежаха, сякаш бяха от олово.

— Изчакай.

Райън взе бинокъла и прочете номера на хондата акорд, последен модел, която беше паркирана в края на улицата. След секунда попита:

— Коя компания за коли под наем?

Умората ми изчезна за миг. Присвих очи и се загледах в хондата.

— Откри ли номера? — Гласът от другата страна на телефона каза нещо. — Сигурен ли си, че не си много зает? — Кратко мълчание. — Задължен съм ти.

Райън затвори телефона, но този път не го хвърли.

— Хари е взела под наем хондата. — Гласът ми прозвуча много силно. — Знам, че е тя.

— Да не прибързваме с изводите.

— Добре.

Облегнах се на седалката и скръстих ръце. Не издържах така и след малко отново започнах да гриза кожичката на пръста си.

— Фордът и поршето принадлежат на местни хора — каза Райън, без да отделя погледа си от номер тринайсет.

Не си направих труда да отговоря.

Секундите бавно отминаваха. Минути. Еони^[1].

Изведнъж ми се стори, че в колата е много потискащо. Свалих прозореца. Топлият въздух навлезе вътре, носеше миризмата на кал и окосена трева. И виковете на чайките.

Подскочих, когато телефонът на Райън извън в ръката му.

Райън слушаше внимателно, след това благодари и затвори телефона.

— Хари е наела хондата в понеделник сутринта.

Погледът ми се насочи по улицата към колата. Беше празна. В парка също нямаше никого.

— Ще ѝ се обадя — казах и се протегнах за чантата си.

Райън хвана ръката ми.

— Недей.

— Защо?

Погледна ме. И неговите очи като моите бяха преуморени.

В този момент ми стана ясно. Ако Хари беше някъде в двора на Мало или в къщата му, позвъняването на телефона щеше да я изложи на опасност.

— Господи, Райън, наистина ли мислиш, че е влязла вътре?

Или е била вкарана насила? Не можах да го изрека.

— Не знам.

Но аз знаех.

— Трябва да я изкараме от там.

— Все още не.

— Какво? — казах го много остро. — Просто ще седим тук, така ли?

— Да, за известно време. Ако аз вляза вътре, ще го направя, когато получа подкрепление. Забележи употребата на първо лице единствено число.

Слънцето беше ниско, отразяваше се от прозорците и капациите на колите, оцветяваше в бронзово реката, парка и улицата. Райън сложи тъмните си очила, подпря ръце на волана и продължи да наблюдава къщата.

Движението на планетите замря. От време на време Райън хвърляше поглед към часовника си. И аз поглеждах моя. Всеки път установявах, че е минало по-малко от минута.

Спрях да гриза кожичката на пръста си и започнах да чопля седалката. После отново се захванах с кожичката. Въпреки жегата ръцете ми бяха леденостудени.

Бяха изминали десет минути, когато един шевролет камаро дойде с висока скорост откъм „Шери“ и зави по „Рустик“. Движеше се толкова бързо, че гумите му свистяха. Зад затъмненото стъкло се виждаше неясният силует на шофьора.

Силует, който веднага разпознах.

— Бастараш е!

Видяхме как Бастараш спря до бордюра пред номер тринайсет, изскочи от колата и отвори багажника. Извади едни големи клещи, отиде до оградата, нагласи ги и щракна с тях. След това ритна вратата и изчезна от погледа ни.

Първите изстрели прозвучаха като фойерверки. Идваха един след друг, все едно бяха свързани. Ято чайки се вдигна от парка и се понесе над реката.

— По дяволите!

Райън включи радиостанцията. Прозвуча гласът на диспечера. Райън се представи, обясни къде се намираме и поиска подкрепление.

— Слушай, Темпи — докато говореше, Райън вадеше пистолета от кобура си. — Говоря ти абсолютно сериозно. Лягай на пода и не мърдай от там.

Без да кажа нито дума се плъзнах надолу от седалката, държах главата си над таблото, за да виждам какво става по улицата.

— Не излизай от колата.

Райън се движеше по „Рустик“, като използваше къщите за прикритие. Държеше пистолета отстрани, с дулото надолу. Мина покрай оградата на Мало, стигна до вратата на двора и изчезна.

Клекнах на пода. Бях ужасена, дланите ми бяха мокри от пот. Стори ми се, че минаха часове. Всъщност бяха по-малко от пет минути.

Опитвах се да раздвижа изтръпналите си крака, когато телефонът ми извънтя. Извадих го от чантата си.

— Къде си? — Хари хем шепнеше, хем крещеше.

— Ти къде си?

— В парка, близо до къщата на Мало. Храня чайките.

— Боже господи, Хари! Какво си мислиш, че правиш? — В думите ми не прозвуча облекчението, което изпитах.

— Струва ми се, че чух изстрели.

— Слушай сега. — Използвах същия тон, с който преди малко Райън се беше обърнал към мен. — Аз съм на ъгъла на „Шери“ и „Рустик“. Райън влезе в двора на Мало. Идва подкрепление. Искам да отидеш колкото е възможно по-далече от къщата, без да излизаш от парка. Можеш ли да го направиш?

— Пред мен има паметник на някакъв умрял човек. Мога да клекна зад него.

— Направи го.

Вдигнах се на седалката и успях да видя някаква облечена в розово фигура да пробягва отляво надясно покрай брега на реката.

Тъкмо клекнах отново, когато прозвучаха два приглушени изстрела.

Сърцето ми спря.

Заслушах се.

Непоносима тишина.

Мили боже, дали Райън беше в беда? Или Хари? Къде беше подкреплението?

Може би причината беше страхът за сестра ми. Или за Райън. Това, което направих в следващия момент, беше чиста лудост. Въпреки това го направих.

Измъкнах се от колата, прекосих на бегом „Шери“ и минах по диагонал през първата тревна площ в лявата страна на „Рустик“. Като се придържах към сенките на къщите, достигнах до номер тринайсет, преминах с гръб покрай оградата, след това спрях. Напрегнах се да доловя някакъв шум от движение.

Писькът на чайките. Туптенето на собственото ми сърце.

Едва дишах, когато погледнах през вратата към двора на Мало.

Покритата с чакъл алея водеше към тъмна тухлена къща с яркорозов хоросан. До нея имаше подобен гараж за три коли. Наляво се простираше ливада, по която хвърляше сенки изсъхналият бряст.

Замръзнах на място. Опитах се да потисна адреналина, който ме караше да действам. До дънера на дървото седеше някой. Дали не ме беше забелязал?

Изминаха цели пет секунди. Десет.

Човекът не помръдна.

След като изчаках цяла минута, отново се огледах наоколо и тръгнах бавно по алеята. Всяко хрущене на чакъла прозвучаваше като експлозия. Човекът все още стоеше неподвижно, като парцалена кукла в реални размери, по която като паяжина се прокрадваха сенки.

Приближих се до дървото и видях, че е мъж. Не го бях виждала никога преди това. Отпред на ризата му имаше дълго, тъмно петно. Очите му бяха затворени, но ми се строи, че диша.

Наведох се и притичах през поляната.

В следващия миг замръзнах на място.

Две кучета, завързани на вериги, прикрепени с болтове за асфалта, се хвърлиха към мен. И двете бяха огромни, козината им беше кафяво-черна, имаха малки уши и къси опашки. Очевидно бяха добермани. И двете злобно лаеха срещу мен.

Вдигнах ръка, за да ги успокоя. Кучетата съвсем побеснях, ръмжаха и се зъбеха, съвсем бяха освирепели в желанието си да ме нападнат.

В далечината чух слабия вой на сирените.

Отстъпих назад предпазливо. Кучетата продължаваха да се хвърлят към мен и да се мъчат да ме захаят. Опасявах се, че при всяко движение напред болтовете, които държаха веригите им, можеха да се откъснат.

Краката ми се подкосиха. Едва се добрах до предната част на къщата. Вдясно от вратата видях един полуотворен прозорец. Промъкнах се през живия плет, изправих се на пръсти и надникнах. Въпреки че гърбът на един стол не ми позволяваше да огледам цялата стая, ясно видях трима мъже.

Една фраза се заби в съзнанието ми.

Край на играта.

Райън държеше уинчестър дванайсети калибър и едновременно с това беше насочил глока си към Бастараш. Той от своя страна беше насочил деветмилиметров зиг заурер към един мъж, който предположих, че е Мало.

Мало беше с гръб към прозореца. Също като Бастараш и той беше едър и мускулест.

Сирените се чуваха все по-силно. Предположих, че полицейските коли вече пресичаха моста.

— Ти, нещастни, кучи сине! — крещеше Бастараш към Мало. — Знаех си, че откачените ти перверзии ще прецакат всички ни рано или късно.

— А ти какво си, света вода ненапита? Дейви, моето момче, ти влезе в тази игра с широко отворени очи.

— Не и деца. Никога не се съгласих да го правиш с деца.

— Те искаха да станат звезди. Аз осъществявах мечтите им.

— Ти ми обеща да спреш тази гадост. Повярвах ти. Сега разбирам, че си ме лъгал през цялото време.

Косата на Бастараш беше мокра от пот. Ризата беше залепнала за гърдите му.

— По-спокойно. — Райън се опитваше да смекчи гнева на Бастараш.

Той обърна пистолета си към Райън.

— От въпросите, които ми зададе този тук, си правя извода, че си убил някои от хлапетата.

— Това е нелепо. — Мало се разсмя нервно.

— Погледни ме, мръсно. — Бастараш насочи пистолета право в лицето на Мало. — Ти ми навлече това разследване за убийство. От няколко дни ченгетата са по петите ми.

Мало вдигна ръце и се завъртя към Бастараш. Устата ми пресъхна от изненада.

Въпреки че беше по-възрастен, с изкуствен загар и в по-добра физическа форма, Мало поразително приличаше на Бастараш. Такава прилика можеше да се обясни само чрез гените.

Бастараш продължи да говори:

— Ти си убил тези момичета. Признай си.

— Това е...

— Стига лъжи! — Лицето на Бастараш беше почервеняло.

— Те бяха мръсници. Хванах едната да краде. Другата беше наркоманка. — Мало преглътна. — Ти си ми брат, Дейви. Очисти това копеле. — Мало нервно замахна към Райън. — Очисти го и сме свободни. Ще намерим друго място...

— Ти привлече вниманието на полицията към мен. Към бизнеса ми. Към хората, които обичам. Напълно си загубил ума си. Ченгетата ме преследват чак от Квебек. Ако нещо се случи с този тук, ще знаят кой е виновен.

— Тя е добре.

— Ти, извратено копеле, съсипваш всичко. Ти омърси къщата на баща ми. Затова те изхвърлих при първа възможност.

Бастараш заплашително размахваше пистолета си.

— Ти си точно като онази кучка, майка ти.

— Остави пистолета на пода, Дейв. — Райън влезе в ролята на посредник. — Не искаш да нараниш някого.

Бастараш не му обърна внимание.

— Не те интересува нищо друго, освен парите и перверзиите ти. Но сега застраши *моята* къща. Хората, които аз обичам. Заради теб ще я намерят и ще я затворят някъде.

— Ти си побъркан — присмя му се Мало. — Живееш в средновековието.

— Побъркан? — Пистолетът трепереше в ръката му. — Ще ти покажа какво значи побъркан. Ще размажа главата ти в стената.

Изпод прозореца се чу женски глас. Излизаше тежко и на пресекулки.

— Ако нараниш него, ще нараниш всички ни.

Опитах се да видя жената, но гърбът на стола ми пречеше.

Воят на сирените се чуваше по „Рустик“. Гумите изсвириха, вратите се отвориха, чу се трополенето на стъпки наоколо, радиостанциите пращяха.

Пушката се плъзна по пода и рикошира в перваза на дюшемето. Мало се завъртя и хукна навън от стаята.

Обърнах се и изкрещях:

— Към предната врата!

Трима полицаи се спуснаха към вратата. Единият извика:

— Arretez-vous! Стой!

Мало побягна към гаража. Полицаяте го настигнаха, опряха гърба му в стената и му закопчаха белезниците.

Изтичах в къщата, завих надясно през голяма двойна врата и влязох в гостната. Един полицай ме следваше по петите. Чух, че Райън му каза да извика линейка по радиостанцията.

Бастараш стоеше на колене, ръцете му бяха закопчани с белезници отзад. Жената беше клекнала до него. Едната ръка беше обвила около кръста си. Другата лежеше върху рамото му. На нея имаше само три възлести пръста.

— За нищо не ставам — мърмореше Бастараш. — За нищо не ставам.

— Шшшт... — каза жената. — Знам, че ме обичаш.

Лъчите на залязващото слънце огряха тъмните къдрици около лицето ѝ. Тя бавно вдигна брадичката си нагоре.

Мъчително прозрение ме накара да замръзна на мястото.

Кожата по челото и бузите на жената стоеше на твърди бучки. Горната ѝ устна се бе вдигнала чак до носа, който беше хлътнал на

една страна.

— Еванджелин — промълвих аз, обзета от емоции.

Жената погледна към мен. Нещо в погледа ѝ проблесна.

— Виждала съм кралицата на Англия — каза тя дрезгаво.

Гърдите ѝ се надигаха, сълзите се извиваха като змии по плътта ѝ.

---

[1] Най-голям период от геоложко време, състоящ се от няколко ери. — Б.р. ↑

Измина една седмица. Седем дни на възстановяване, празненства, раздели, разкрития, признания и отричания.

След инцидента в къщата на Мало спях дванайсет часа и се събудих освежена и без изобщо да се сърдя на сестра си. Хари беше оцеляла след бягството си в парка. Един сандал на „Джими Чо“ с леопардова каишка обаче не беше. Причината беше гуаното от чайките.

Хари обясни, че е отишла в Торонто да се види с Флан О'Конър. Искала да ме изненада с новини за Обелини и поезията. Голямото ѝ откритие било, че издателска къща „О'Конър“ е работила в периода 1998 — 2003 година. По ирония на съдбата обаче се оказало, че тази информация само допълва това, което ние вече знаехме.

Хари взе самолета и си отиде вкъщи, за да подаде молба за развод и да продаде къщата си в Ривър Оукс. Тъй като ѝ харесваше да живее в центъра, беше решила да си намери апартамент там и така да не ѝ се налага да ползва кола. Подозирах, че планът ѝ нямаше как да проработи в град като Хюстън. Не споделих подозрението си с нея.

Празникът на Свети Йоан Кръстител, националният празник на Квебек, мина и замина. Служители на общината свалиха флаговете с кралската лилия и гражданите на Монреал насочиха вниманието си към ежегодния джазов фестивал.

Научих много неща от разговорите си с Райън и Хипо.

Мъжът, който беше паднал до дървото, беше един от главорезите на Мало — Серж Сарду. Когато Сарду се опитал да спре Бастараш да влезе в къщата, Бастараш стрелял в него. Раната причинила обилно кръвене, но мускулът не бил засегнат сериозно. Сарду започнал да се пазари с полицаите веднага щом излязъл от упойка.

Оказа се, че Мълали и Бабен са били силно впечатлени от колата, а не от Хари и мен. Именно Сарду ме беше заплашвал по имейла и по телефона. И любимото ми изпълнение, беше ме хвърлил надолу по стълбите. Мало го беше изпратил да вземе снимките на Еванджелин и

да ме подплаши, така че да не си завирам носа в работата му. В студиото на Кормиер Сарду решил да изпълни и двете задачи едновременно.

От „Рустик“ Бастараш и Мало отидоха направо в затвора. Бастараш твърдеше, че е стрелял при самоотбрана и заявяваше, че Сарду го е нападнал с уинчестъра. Адвокатката му уреди още на следващия ден да бъде пуснат под гаранция.

Въз основа на показанията на Сарду и Кели Сикард Мало беше обвинен в три предумишлени убийства и още безброй други престъпления, свързани с деца. За разлика от Бастараш Пиер щеше да си остане в затвора още дълго време.

На 27 юни, сряда, бях в лабораторията си в Уилфред-Дером. На страничната работна маса имаше подредени пет кутии. В тях бяха останките, готови да бъдат предадени на роднините.

Докато четях надписаните от самата мен етикети, изпитах смесено чувство на удовлетворение. Женвиев Дьосе. Ан Жиарден. Клер Бриду. Мод Уотърс. НЛСМ — 57748.

Така и никога нямаше да разберем причината за смъртта на Женвиев Дьосе. Сега това беше без значение. Горкият Теодор не разбираше абсолютно нищо. Не можеше и да бъде обвинен в нищо. Maître Аселин щеше да прибере кутията с костите на племенницата си.

За малката Ан Жиарден, изчезналото момиче номер три, според Райън така и нямаше да има справедливост. Бащата се беше самоубил, като се беше застрелял в главата. Но Аделаид беше открита и сега можеше да погребее дъщеря си.

Между седемнайсетата и деветнайсетата си година Клер Бриду беше участвала в десетки продукции на Лошия Питър. Пиер Мало! Лошият Питър!

Догадките ни за Кормиер се оказаха правилни. Фотографът беше осигурявал момичета на Мало, срещу което е получавал по някой и друг долар и редовна доставка на педофилски гадости. Кели Сикард беше едно от тези момичета. Клер Бриду също. Повече нямаше да има такива като тях. Мало беше убил Кормиер, защото се страхувал, че може да се разприказва.

Според разказа на Сарду през 1999 година Мало удушил Бриду в пристъп на ярост, като преди това я обвинил, че е откраднала пари от нощното му шкафче в къщата на улица „Рустик“. На Сарду му било

наредено да се отърве от трупа и той го изхвърлил от лодката на свой приятел в река Де Мил Ил. Така тя се превърнала в първия неидентифициран труп.

Неидентифицираният труп номер три, този, който беше изваден от река Лак де дьо Монтан, се оказа шестнайсетгодишната Мод Уотърс. Предишната година Мод напуснала дома си в резервата Канауейк Мохоук с надеждата, че ще пробие в Холивуд и ще мине като звезда по Алеята на славата. Вместо това се озовала при Мало и се снимала в порнофилми.

Мало твърдеше, че Мод е приела свръхдоза, докато е живяла в къщата му. Според версията на Сарду обаче, Мало я е удушил, защото е заплашвала, че ще си тръгне. Също както и при случая с Бриду преди осем години, Сарду получил заповед да изхвърли трупа ѝ. Тъй като се чувствал недосегаем, верният служител просто изминал няколко преки и изхвърлил Мод от пристана за лодки при Боа дьо Л'ил Бизар.

НСЛМ — 57748. Момичето на Хипо. Засега скелетът от остров Шелдрейк ще бъде погребан в гробището на прокажените в Тракади под железен кръст, на който няма да бъде изписано никакво име. Но работя с един специалист по история на Акадия. Надяваме се, че ако имаме късмет и се постареем, ще разберем коя е тя. В лабораторията във Вирджиния успяха да изолират ДНК от костите ѝ. Може би един ден ще успеем дори да намерим неин роднина.

Вратата на лабораторията се отвори и прекъсна мислите ми. Хипо влезе. Носеше кафе и книжна кесия с гевреци. Докато мажехме сиренето с пластмасовите ножове, му разказах всичко, което бях научила за историята на Еванджелин.

Оказа се, че съм била права. Лорет Ландри беше работила в лазарета и беше загубила работата си при затварянето му през 1965 година. Няколко години по-късно се разболяла от проказа. Семейството до такава степен нямало доверие на държавните институции, че скрило Лорет при дядо Ландри. На четиринайсетгодишна възраст Еванджелин трябвало да издържа семейството и едновременно с това да се грижи за майка си.

Докато Лорет била жива, Еванджелин живеела в дома си и през деня работела в къщата на бащата на Дейвид — Хилари Бастараш. Когато майка ѝ починала, тя отишла да живее в къщата, в която работела.

По това време Пиер Мало, незаконният син на Хилари, също живеел там. Мало принудил Еванджелин да му позира, като я заплашил, че ще си изгуби работата. Дейвид Бастараш вече бил влюбен в Еванджелин. Възмутен от действията на брат си, той се заклел, че ще го уволни и изхвърли веднага щом поеме контрол над семейния бизнес, както му бил обещал баща му.

Въпреки че научих доста неща за Бастараш, този човек така си и остана загадка за мен.

— Обясни ми, Хипо. Как може съвременен човек да разсъждава по този начин?

Хипо продължи да дъвче, докато обмисляше отговора на въпроса ми.

— Всяко дете в Акадия израства с разкази за това как предците му са били гонени и депортирани от страната. Мисълта за Le Grand Derangement все още ни преследва като народ. И това не е просто отминала история. Акадците смятат, че културата им е под непрекъснатата заплаха от страна на враждебния англоезичен свят.

Оставих го да продължи.

— Как можеш да поддържаш живи обичаите си и езика си, когато децата ти гледат американски сериали и слушат „Ролинг Стоунс“? Когато братовчедите им, които живеят в града, едва могат да изрекат няколко думи на френски?

Приех, че това е реторичен въпрос, и не отговорих.

— Ние акадците сме научени да пазим идентичността си, независимо какво ни поднася животът. Как успяваме ли? Отчасти с изключителния си инат. Отчасти — като придаваме изключително значение на всичко наше. Нашата музика. Нашата храна. Нашите празници. Дори нашите страхове.

— Но сега не сме в началото на деветнайсети век — казах аз. — Дори не сме в шейсетте години на миналия век. Как е възможно Бастараш до такава степен да няма доверие на болниците и държавните институции?

— Бастараш е истински акадец. Освен това бизнесът му е на ръба на закона. На всичко отгоре е и фамилно обременен. Отвратителен баща. Перверзен брат. Застреляна майка. Получил е образованието си вкъщи. — Хипо сви рамене. — Изглежда, истински е

обичал приятелката ти. Не е искал да бъде наранена. Направил е това, което е смятал, че е най-добре, за да я предпази.

За едно нещо Мало беше прав. Що се отнася до отношението към болестта на Еванджелин, Обелин и Бастараш наистина живееха в средновековието. Също като монахините отпреди век, Обелин се беше принесла в жертва на проказата, беше се съгласила на брак без любов, само за да може да се грижи за сестра си. Заедно с Бастараш бяха укривали Еванджелин.

— Обелин излъга, че е присъствала на убийството на сестра си само за да се отърве от мен — заявих аз. — Освен това е накарала всички да повярват, че Бастараш е виновен за счупената ѝ ръка и за пожара.

— А той не е ли бил? — Хипо чоплеше нещо с нокът по зъбите си.

Поклатих глава.

— Поради проказата Еванджелин почти напълно е загубила чувствителността в ръцете и краката си. Обелин е счупила лакътната си кост, когато се опитвала да спре сестра си да не падне по стълбите. Освен това Еванджелин е подпалила къщата, без да иска. Излъга ни и за стихосбирката. Обелин е дала да я публикуват като подарък за рождения ден на Еванджелин. Анонимно, тъй като не искала някой да разбере, че сестра ѝ е жива.

След като постигна успех в чопленето, Хипо започна да си маже втори геврек. Продължих да му разказвам.

— Най-голямата трагедия е, че Еванджелин можеше да живее относително нормално. Съществува лечение с няколко вида лекарства и подобрението в състоянието на пациентите настъпва след два-три месеца. По-малко от една-десета само не се поддават на лечение.

— Проказата все още ли е така разпространена?

Бях направила известно проучване по въпроса.

— В началото на 2006 година по целия свят има около двеста и двайсет хиляди случая на проказа. И те не са само в Африка и Югоизточна Азия. Има трийсет и два хиляди случая тук, в Северна и Южна Америка. Над шест хиляди са болните само в САЩ. Нови двеста-двеста и петдесет случая се откриват всяка година.

— По дяволите!

— Бастараш и Обелин са постъпили с Еванджелин по същия начин, по който навремето роднините им са постъпили с майка ѝ. Никога не са разбрали каква огромна грешка допускат.

— Едно нещо не можех да разбера. Бастараш мрази Мало. Защо я е оставил при него?

— Еванджелин е била в къщата на Мало съвсем отскоро. Когато ние с Хари се отбихме при Обелин, Бастараш направо е откачил. Решил е, че след като сме успели да открием къщата в Тракади, има голяма вероятност да намерим и къщата на Ил д'Орлеан. Когато двамата с Райън наистина се появихме там, той се е паникьосал и се е втурнал да я мести отново.

Погледът ми се насочи към кутиите с етикетите върху тях. Женвиев Дъосе, оставена да се мумифицира в леглото си от нещастния побъркан Теодор. Ан Жиарден, убита от баща си.

Спомних си и за другите. Изчезналото момиче номер две, Клодин Клоке, продадено на Мало от баща си. Еванджелин, изолирана от света от любимия и сестра си, макар че несъмнено е била съгласна с това положение.

— Знаеш ли, Хипо, чудовището невинаги се навърта в училищния двор или около спирката на автобуса. Може да е човекът в хола на къщата ти, който държи в ръка дистанционното.

Той ме изгледа така, все едно говорех на суахили.

— Някой, който е член на семейството ти. Много често опасността е именно там.

— Да-а... — промълви тихо Хипо.

Погледът ми се спря върху името на момичето от река Лак де дьо Монтан. Мод Уотърс. Мод също беше мечтала да стане филмова звезда. И на шестнайсет години вече беше мъртва.

Мислите ми се отклониха към Мало. Твърдеше, че не знае нищо за Фийби Куинси. Служителят му обаче и този път разказа съвсем друга история. Сарду заяви, че е виждал Фийби в къщата на улица „Рустик“. Но съвсем за кратко.

Все още не бяхме открили Фийби.

Неидентифицираният труп номер две, момичето, открито на брега на Дорвал, също остана неразпознато.

Помислих си, че това е съвсем символично. Колко много деца биват убити всяка година и колко много изчезват и никога повече не се

появяват!

— Отивам обратно на улицата да си върша работата — каза Хипо и се изправи.

Аз също се изправих.

— Свърши чудесна работа по тези случаи, Хипо.

— Има още два за решаване.

— Смяташ ли, че Фийби Куинси е била въввлечена в нелегалното производство на порнофилми?

— Предпочитам да си мисля, че е жива, но каквото и да е станало с нея, няма да спра да я търся, докато не намеря отговор. Всеки ден ще идвам на работа и всеки ден ще продължавам да издирвам тези хлапета.

Успях едва-едва да се усмихна.

— Знам, че ще го правиш, Хипо. Сигурна съм.

Той ме погледна в очите.

— Рано или късно ще открия отговора.

Петък сутрин. Качих се на самолета за Монктон, наех кола и отидох до Тракади. Този път Бастараш отвори вратата.

— Как е тя? — попитах аз.

Бастараш завъртя ръка, сякаш искаше да каже „горе-долу“.

— Взема ли си лекарствата?

— Обелин не я оставя на мира, докато не ги вземе.

Заведе ме в една стая в задната част на къщата, извини се и излезе. Мислех си за него, докато го гледах как се отдалечава. Барове за стриптийз, бардаци, изневери, но категорично беше отказал да се занимава с детска порнография. И е обичал Еванджелин. Иди, че разбери човешката природа.

Еванджелин седеше в едно дълбоко кресло, вперила поглед във водата.

Прекоших стаята, отидох при нея, прегърнах я и я притиснах до себе си. В началото тя се съпротивляваше, след това се отпусна.

Дълго я държах в прегръдките си. След това я пуснах и я погледнах в очите.

— Еванджелин, аз...

— Не говори, Темпи. Няма нужда. Срецнахме се. Докоснахме се. Ти си прочела стиховете ми. Това е достатъчно. Не тъжи за мен. Ние всички сме чеда на Бога и аз съм в мир със себе си. Ти ме дари с огромен дар, мила моя приятелко. Отново ми върна детството. Поседни за малко при мен и после се върни към живота си. Винаги ще бъдеш в сърцето ми.

Усмигнах се, извадих от чантата си пълнозърнести бисквитки, фъстъчено масло и един пластмасов нож и ги сложих на масата. Добавих и две коли в стъклени бутилки. След това придърпах стола си по-близо.

— Не можеш наистина да отидеш в „Грийн Гейбълс“ — започнах аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.